BİR DÜNYA DERT

"Sürükleyici ve merhametli bir kitap; aceleci değil, gergin ve bunaltıcı değil, dokunaklı."
—TOR.COM

Ben H. Winters

ithaki
KAKTÜSÜN

"BUNUN BİR RÜYA OLDUĞUNU, GÖZLERİMİ SIKICA KAPATIP AÇARSAM HER ŞEYİN ESKİSİ GİBİ OLACAĞINI DÜŞÜNMEYE ÇALIŞIYORUM."

Kıyamete on dört gün kaldı. Uzaydaki küçük mavi noktaya, yeryüzüne, dünyamıza, 2011GV$_1$ isimli bir asteroit çarpacak, yaşam sona erecek. Amerika'ya tam bir kaos hâkim. İnsanlar bodrum katlarına, sığınaklara kapatmış kendini, marketler yağmalanmış. Paranın hiçbir anlamı yok artık; içme suyu paha biçilemeyecek kadar değerli.

Fakat Dedektif Hank Palace'ın çözmesi gereken son bir gizem daha var. Kız kardeşi Nico, göktaşını durdurabileceklerini düşünen bir grubun arasındaydı en son. Kıyameti engellemenin mümkün olmadığına inanan Hank ise bu dünyadaki tek yakını olan kardeşiyle beraber karşılamak istiyor her şeyin sonunu. Fakat zaman azalıyor ve kardeşini arayan Hank terk edilmiş hayvanat bahçelerinden, fast food restoranlarından geçiyor, en sonunda ulaştığı ıssız karakoldaysa korkunç bir suç mahalliyle karşılaşıyor.

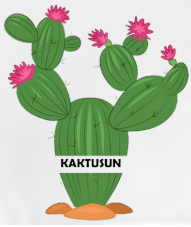
Kıyamet Polisi üçlemesinin son romanı *Bir Dünya Dert* her şeyin aniden nasıl bitebileceğiyle yüzleşiyor ve Hank "katil kim" sorusunun ötesinde bir gizemle son defa karşı karşıya kalıyor: *Sevdiklerinizi korumak için neleri göze alırsınız? Ve Dünya'daki son günlerinizi nasıl geçirmeyi tercih edersiniz?*

"Winters, Cormac McCarthy'den sonra yok oluşun eşiğindeki bir dünyanın en gerçekçi tasvirini sunuyor bize."

—SCI FI MAGAZINE

"Winters'ın kıyamet polisiyesinde öyle sarsıcı bir bilimkurgu niteliği var ki klasik bir dedektif hikâyesi olmaktan çıkarıyor onu."

—NEW YORK TIMES BOOK REVIEW

Çeviren: Şefika Kamcez
www.ithaki.com.tr
ithaki
9 786258 475906
/ithakiyayinlari

Ben H. Winters

14 Haziran, 1976'da doğan yazarın çocukluğu Maryland'de geçti, St. Louis'de Washington Üniversitesi'ne gitti ve sonrasında neredeyse altı farklı şehirde yaşadı. *Sense and Sensibility and Sea Monsters* (2009) isimli *New York Times* çoksatanlar listesine giren Jane Austen parodisi romanın da yazarı olan Winters'ın diğer kitapları şunlardır: *Android Karenina* (2010), *The Secret Life of Ms. Finkleman* (2010), *Bedbugs* (2011), Anthony Ödülü ve Edgar Ödülü'ne sahip *Kıyamet Polisi,* üçlemenin ikinci kitabı olan ve Philip K. Dick, Seçkin Bilimkurgu Ödülü'nü kazanan *Gerisayım Kenti* (2013), üçlemenin sonuncu kitabı *Bir Dünya Dert* (2014), *Underground Airlines* (2016) ve *Golden State* (2019) Tiyatro oyunları da yazan ve *USA Today*, *the Huffington Post* gibi yayınlarda makaleleri yayımlanan Ben H. Winters, Los Angeles, California'da, eşi Diana ve üç çocuğuyla beraber yaşamaktadır.

Bir Dünya Dert
Ben H. Winters

Orijinal Adı: *World of Trouble*

İthaki Yayınları - 2074

Yayın Yönetmeni: Alican Saygı Ortanca
Sanat Yönetmeni: Hamdi Akçay

Yayıma Hazırlayan: *Emirhan Burak Aydın*
Düzelti: *Ömer Ezer*
Kapak Görseli: *Doogie Horner*
Kapak Uygulama: *Hamdi Akçay*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*
1. Baskı, Şubat, İstanbul

ISBN: 978-625-8475-90-6

Sertifika No: 46603

Türkçe Çeviri © Şefika Kamcez, 2022
© İthaki, 2022
© Ben H. Winters, 2014

Bu eserin tüm hakları Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
İngilizcede ilk basımı Philadelphia, Pennsylvania merkezli Quirk Books tarafından yapılmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki[TM] Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

Ben H. Winters

BİR DÜNYA DERT

Kıyamet Polisi Üçlemesi: 3

Çeviren: Şefika Kamcez

ithaki

Diana ve Marşmelovlu Fıstık Ezmeli Sandviçim için
*"...Ah, evet, yok oluşa kadar hep seveceğim seni..."**

* Tom Waits, "Picture in a Frame". *–yhn*

İzin vermem, verememgitmene,
İzin vermem, veremem,
Artık gitmene izin veremem.

Bob Dylan, "Solid Rock"

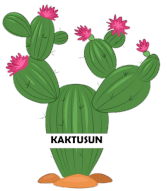
22 Ağustos Çarşamba

Sağ Açıklık 18 26 55.9

Dik Açıklık −70 52 35

Uzanım 112.7

Delta 0.618 Astro-birim

"Toz için mi geldin? Lütfen toz için bir şeyler yapmaya geldiğini söyle."

Cevap vermiyorum. Ne diyeceğimi bilemiyorum.

Kızın sesi hasta gibi pürüzlü, burnu ve ağzını kaplayan maskenin üstünden bana bakan gözlerinde umut ve heyecan var. Bense şaşkın şaşkın kapısında duruyorum. Güzel sarı saçları kirli yüzünü ortaya serecek şekilde toplanmış. O da herkes gibi panik halinde fakat onda, gözlerinde başkalarında olmayan bir şey var, sağlıksız, biyokimyasal bir şey.

"Tamam, içeri gel," diyor toz maskesinin arkasındaki ağız. "Hadi, hadi gir içeri de kapıyı kapat."

İçeri giriyorum; kapıyı tekmeleyip kapatıyor ve dönüp yüzüme bakıyor. Üzerinde rengi atmış ve dikişleri açılmış sarı bir yazlık elbise var. Sapsarı yüzüyle açlıktan ölecek gibi görünüyor. Sadece toz maskesi takmamış, ellerinde kalın sarı lateks eldiven de var. Üstelik tepeden tırnağa silahlı: İki yarı otomatik ve bir daha küçük tabancayı botlarına sokuşturmuş; ayrıca elbisesinin ucundan kalçasındaki deri kılıfı içinde güçlü bir avcı bıçağı görünüyor. Belindeki kemerden patlamaya hazır olup olmadığını bilmediğim bir el bombası sarkıyor.

"*Tozu* görüyor musun?" diyor tabancalarını çekip köşeleri

işaret ederek. "Tozla başımızın ne büyük belada olduğunu görüyor musun?"

Gerçekten de gün ışığında zerrecikler süzülüyor, kirli giysi yığınları ve ağzına kadar işe yaramaz öteberi, dergi, elektrik kablosu ve aralara sıkıştırılmış banknotlarla dolu açık bavullar yayılmış her yere. Fakat o burada olandan fazlasını görüyor gibi, öfkeyle gözlerini kırpıştırıyor, maskenin ardından öksürüyor.

Bu kızla daha önce de karşılaştım. Keşke adını da hatırlayabilsem. İsmini bir hatırlayabilsem bu çok işime yarardı.

"Ne yapacağız?" diye soruyor kelimelerin üstüne basarak. "Tozları süpürgeyle alacak mısın sadece, yoksa... Bu kadarcık mı yani? Sadece toplayıp buradan götürmek yeterli mi? Kozmik toz için bu kadarı yeter mi?"

"Kozmik toz," diyorum. "Eee, şey, bundan emin değilim."

Bir ay önce evimin şehrin büyük bölümüyle birlikte yanması sonucu terk ettiğim Concord, New Hampshire'a o zamandan bu yana ilk gelişim. O son çılgın saatlerin yarattığı kargaşa artık dinmiş, yerini dokunaklı ve gergin bir sessizliğe bırakmış. Şehir merkezine birkaç sokak uzaklıktayız. Wilson Bulvarı'nda terk edilmiş içi boş bir mağazadayız. Ama dışarıda koşuşan bir endişeli kalabalık, korku içinde birbirini iten insanlar yok. Araba alarmları, klaksonlar duyulmuyor artık ve uzaklardan silah sesleri gelmiyor. Kalan insanlar ortalıktan çekilmiş, korku içinde battaniyelerin altında veya bodrum katlarda saklanıyorlar.

Ve düşünce bütünlüğünü yitirmiş bu kız, uzaydan gelen hayali tozla ilgili bir şeyler saçmalıyor. Onunla tam burada eskiden ikinci el giyecek satılan Next Time Around adlı bu küçük dükkânda, önceden de bir kere karşılaşmıştık. Fakat o zaman daha böyle değildi bu kız, psikolojik çöküntüsü başlamamıştı. Diğer insanlar da farklı oranlarda bile olsa aynı şekilde hasta elbette ama herkeste farklı belirtiler var; eğer DSM-IV* güncelle-

* Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders: Zihinsel Rahatsızlık Teşhis ve İstatistik Kılavuzu. Amerikan Psikiyatri Birliği'nin hastalıkları kataloglamak için kullandığı yayın. *–yhn*

nip uygulanıyor olsaydı, bu yeni hastalık kırmızı işaretli olurdu. Zavallı dünyamıza çarpmak üzere ilerleyen dev asteroitle ilgili kol kanat kırıcı bir takıntı; belki *Astromani. Sanrılı yıldızlararası psikoz.*

"Zehirli bu, biliyorsun," diyor. "Çok, çok kötü. Kozmik toz insanın ciğerleri için çok ama çok kötü. Fotonlar ciğerleri yakıyor."

"Dinle," diyorum ve o panikle iç geçirip bana doğru bir hamle yapıyor. Üzerindeki silahlar şıkır şıkır.

"*Dilini* dışarı çıkarma," diye dudaklarının arasından fısıldıyor. "*Değmesin.*"

"Tamam. Öyle yapmaya çalışırım."

Ellerimi iki yanımda onun da rahatça görebileceği şekilde tutuyorum. Yüzümde yumuşak ve nötr bir ifade var. "Buraya bilgi almak için geldim aslında," diyorum.

"Bilgi mi?" Kaşları şaşkınlıkla kalkıyor. Görünmez toz bulutu içinden beni süzüyor.

Aslında buraya onunla konuşmaya gelmedim; geçen sefer geldiğimde tesadüfen karşılaşmıştık. Arkadaşıyla konuşmak istiyorum esasında. Belki erkek arkadaşıdır. Her neyse. Buradan sonra nereye gitmem gerektiğini o kişi biliyor. Yani öyle umuyorum. Bildiğine inanıyorum.

"Jordan'la konuşmam lazım. Burada mı?"

Birden kız kendini toparlayıp tabancaları çekiyor. "O... seni o mu yolladı?"

"Hayır." Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Hayır."

"Tanrım, seni o yollamış. Onunla mısın? Uzayda mı?" Bağırıyor, bana doğru yaklaşıyor odada, yarı otomatiklerin namluları iki kara delik halinde yüzüme dönük. "O mu yapıyor bunu?"

Yüzümü duvara dönüyorum, ölmekten korkuyorum, şimdi bile, bugün bile.

"Bunu o mu yapıyor bana?"

Sonra birden bir mucize oluyor da hatırlıyorum ismi.

"Abigail."

Bakışları hafifçe yumuşuyor.

"Abigail," diyorum. "Sana yardım edebilir miyim? Birbirimize yardımcı olsak?"

Ağzını açıp kapıyor. Ağır bir sessizlik. Geçip gidiyor saniyeler, tükeniyor zaman.

"Abigail, *lütfen*."

BİRİNCİ KISIM

Amerikan Ruhu

27 Eylül Perşembe

Sağ Açıklık 16 57 00.6

Dik Açıklık -74 34 33

Uzanım 83.7

Delta 0.384 Astro-birim

1.

Köpeğim için endişeliyim.

Her şeyin üstüne, nefes alırken küçük bedenini çıtırdatan kuru öksürüğünün, matlaşmış tüylerini açılmayacak şekilde düğüm etmiş pis çapakların üstüne topallamaya başladı bir de. Ön sağ patisindeki onu böylesine çok topallatan bu şeyi nerede ve nasıl yaptığını bilmiyorum ama şimdi Kanıt Arşivi'nden beni takip ederek, bacaklarımın arasında dolanarak, koridor boyunca belirgin şekilde ayağını sürüyerek yavaşça çıkıyor zavallı küçük dostum. Lekeli ama hâlâ beyaz kürküyle, duvar diplerini koklayarak yürümeye çalışıyor.

Büyük bir endişeyle izliyorum onu. Houdini'yi yanıma almam hiç de adil olmadı. Başka hayvanlarla kavga etmek zorunda kalması, ekilmemiş tarlalar ve bomboş şehirlerarası yol banketleri boyunca yürüyüşler, sağlıksız içme suyu, kıt yiyecek bir tarafa onu uzun ve belirsiz bir yürüyüşün zorluklarına katlanmaya da mecbur bırakışım hiç düşünmeden yaptığım bir hata. Onu Massachusetts'teki güvenli evde McConnell ve diğerleriyle, güvenli ve rahat ortamda McConnell'ın çocukları ve öteki çocuklarla bırakmalıydım. Oysa yanıma aldım. Benimle gelmek ister mi istemez diye sormadım bile, tabii sorsam bile bir köpek sonuçta, herhangi bir durumun tehlikesi veya faydasını ne kadar tartabilir ki aklında?

Onu yanıma aldım ve şimdi kürkünün de açıkça kanıtladığı üzere, beş uzun hafta boyunca bin üç yüz kilometrelik zorlu bir yolu beraber katettik.

"Çok üzgünüm, dostum," diye fısıldıyorum ona ve öksürüyor. Koridorda durup karanlıkta tavana bakarak soluklanıyorum.

Binanın tamamında olduğu gibi Kanıt Arşivi'nin rafları da kalın bir toz tabakasıyla kaplı, dosya dolaplarının içi boş ve devrilmişler. İçerisi küf kokuyor. Sevkiyat odasında, birinin masasında kapalı dizüstü bilgisayarlar ve eski tip ayakla çalışan telsiz konsolu arasında, üzerinde karınca kaynayan, yarısı yenmiş bayat bir sandviç duruyor. İyi, işe yarayan veya umut verici hiçbir şey yok.

Bir gece önce çok geç bir saatte geldik ve hemen araştırmalarımıza başladık. Aradan üç saat geçti ve artık güneş doğuyor. Koridorun doğu ucundaki ön kapının cam panelleri arasından donuk, solgun bir ışık içeri süzülüyor. Binanın büyük bölümünde incelememizi tamamladık. Hiçbir şey bulamadık. Burası tıpkı benim görev yaptığım Concord New Hampshire'daki gibi küçük bir karakol. Hatta daha bile küçük. Bütün gece diz çöküp elimde büyüteçle ve koca bir Eveready fenerle çalıştım. Tek tek odaları dolaşarak: Resepsiyon, Sevkiyat, Yönetim, Nezarethane, Kanıt Arşivi.

Soğuk gerçek, bir kuyuda yükselen kirli su gibi yavaşça doluyor içime: Hiçbir şey yok.

Memur McConnell bunu biliyordu. Bunun aptalca bir iş olacağını bana söylemişti. "Elinde bir kasaba adından başka ne var?" demişti.

"Bir bina," demiştim. "Bir polis karakolu. Ohio'da bir kasabada."

"Ohio mu?" demişti kuşkuyla. Kollarını kavuşturup kaşlarını çatmıştı. "Kızı bulamazsın. Hem bulsan ne olacak ki?"

Onun o kızgınlığının yarattığı duyguyu hâlâ hatırlıyorum. Sadece başımı yukarı aşağı sallamış ve çantamı toplamaya devam etmiştim.

Şimdi boş polis karakolunun boş koridoruna alçaktan gelen şafak ışığında, sağ elimi yumruk yapıp kırk beş derece açıyla havaya kaldırıp çekiç gibi aşağı indiriyor ve sırtımı yasladığım duvara vuruyorum. Houdini arkaya dönüp bana bakıyor; parlak siyah gözleri karanlıkta mermer gibi ışıldıyor.

"Tamam," diyorum ona. Boğazını temizliyormuş gibi tükürüklü bir ses çıkarıyor. "Tamam, aramaya devam ediyoruz."

Koridorda, bir iki metre ötemde Daniel Arnold Carver'ın Ohio, Rotary Karakolu'ndan 1998 yılında çavuş rütbesiyle emekliliği şerefine, yazılı bir plaket asılı. Onun yanında çevredeki çocukların yaptığı kartlardan oluşturulmuş ters bir at nalı var: Kalın boya kalemleriyle çiziktirilmiş neşeyle el sallayan polis figürleri ve altında sınıf öğretmeninin düzgün el yazısıyla "Gezi için teşekkürler!" ibaresi. Kartlar yapıştırıcı bandın zayıflamış kat yerlerinden sarkıyor; plaket hafifçe eğri duruyor ve üzeri bir parmak tozla kaplı.

Plaketi ve çocukların çizimlerini geçer geçmez hemen solda bir oda var. Kapısında DEDEKTİFLER yazılı ama odaya girer girmez fark ettiğim ilk şey yalnızca tek bir dedektife ait olduğu. Tek masa, tek döner sandalye. Bir sabit telefon (kablosu kopuk), ahize sahne dekoru gibi yuvasında kablosuz duruyor. Kuru dalları ve kahverengi top top yapraklarıyla, uzun süre önce solmuş çiçekli bir bitki sarkıyor tavandan. Kenarda ortadan ezilmiş bir plastik su şişesi var.

Eskiden bu odadaki arkaya yatık sandalyeye uzanmış, mesela yaklaşan uyuşturucu laboratuvarı fiyaskosunun ince ayrıntılarını tamamlamaya dalmış veya yönetimdeki cahillerden gelen emirlere öfkeyle küfreden dedektifi düşünüyorum. Havayı koklayıp dedektifin içtiği puroların eskimiş kokusunu aldığımı hayal ediyorum.

Kadın bir dedektife ait purolar. Masasında deri kaplı kalın bir ciltli kayıt defteri. Üst sağ köşesine güzelce bir isim işlenmiş: Dedektif Irma Russel. "Affedersiniz, Dedektif Russel," diyorum,

her neredeyse artık ve boşluğa bir selam çakıyorum. "Eksik bilgi edinmişim."

Tekrar Memur McConnell'ı düşünüyorum. Sonunda kapıda ayaklarının ucunda yükselip beni öpmüştü. Ardından macerama başlamak üzere yola koyulmam için iki eliyle birden sertçe dışarı iterek "Haydi git," demişti, üzüntüyle ve sevgiyle. "Gıcık herif."

Solgun gün ışığı dedektif odasının toz kaplı tek penceresinden içeri giremiyor tam, o nedenle ben tekrar Eveready'nin düğmesine dokunup ışığı kalın cilde tutuyorum. İlk kayıt yedi ay öncesine ait. 14 Şubat. Sevgililer Günü'nde Dedektif Russel düzgün el yazısıyla bölgedeki tüm resmi binalarda düzenli olarak elektrik kesintisi yapılmasının emredildiğini, dolayısıyla artık tüm kayıtların elle yazılacağını not etmiş.

Sonraki kayıtlar sürekli bir düşüşü işaret ediyor. 10 Mart'ta komşu Brown County'de bir gıda deposunda küçük bir isyan çıkmış ve hızla yayılarak "genel ve beklenmeyecek büyüklükte bir toplumsal huzursuzluğa" dönüşmüş. 30 Mart'ta şubenin hazır gücü önemli ölçüde zafiyete uğramış ve eleman sayısı bir önceki yıla oranla üçte bire düşmüş. ("Jason gitti!!!" diye yazmış Dedektif Russel parantez içine, şaşkınlık ve hayal kırıklığını ifade eden ünlem işaretleriyle). 12 Nisan'da ölmeden önce son yapılacaklar listesi yapmış bir tecavüzcü ortaya çıkmış ve "Blake Hammadde Deposu'ndan Charlie!!!" olduğu anlaşılmış.

Gülümsüyorum. Bu Dedektif Russel hoşuma giti. Bütün ünlem işaretlerinin meraklısı değilim ama sevdim kadını.

Düzgün el yazısıyla aylar boyu tutulmuş kayıtları inceliyorum. Son kayıt 9 Haziran tarihli –yani on altı hafta önce– ve sadece "Creekbed" yazılmış, yanına da "Yüce Tanrım bizi koruyup kolla lütfen" diye eklenmiş.

Bir an duruyor, deftere eğilmiş vaziyette düşünüyorum. Houdini odanın içinde sessiz sessiz dolaşıyor, kuyruğuyla paçama sürtünüyor.

İnce mavi not defterimi cebimden çıkarıp *9 Haziran Creekbed Yüce Tanrım, bizi koruyup kolla lütfen* kelimelerini not alıyorum.

Kelimeleri üst üste yığıyor, küçük yazmaya çalışıyorum. Çünkü elimdeki not defterlerinin sonuncusu bu. Babam üniversitede hocaydı ve öldüğünde ardında kutular dolusu bu not defterlerinden bıraktı. Fakat emniyette çalışmaya başladığımdan beri birçoğunu kullandım. Bir kısmı da evimi de kül eden son yangında yok oldu. Ne zaman bir şey yazmaya kalksam sayfalar dolunca ne yapacağım endişesiyle kıvranıyorum artık.

Dedektif Russel'ın çekmecelerini kapayıp kayıt defterinde açık sayfaya dönüyorum.

Cebimde kırmızı plastik Concord Halk Kütüphanesi kartının muhafazası içine tıkılmış olarak kız kardeşimin ikinci sınıf yıllık fotoğrafı var. Küstah lise öğrencisi Nico, eski siyah tişörtü ve ucuz çerçeveli gözlüğü ve taranmamış saçıyla havalı olmaktan uzak görünüyor. Alt dudağını sarkıtıp ağzını büzmüş: *Sadece canım isterse gülümserim, malın teki bana gülümsememi söylediğinde değil.* Keşke elimde daha yeni bir fotoğrafı olsaydı ama tümünü yangında yitirdim. Gerçek şu ki liseyi bitireli ancak sekiz yıl olduğuna göre bu fotoğrafı Nico Palace'ın görünümü ve verdiği izlenim açısından hâlâ güncel sayılır. Bedenim her zaman ritüelleri yerine getirmek, fotoğrafı yabancılara göstermek –"Bu kızı gördünüz mü?" – ve doğaçlama yaparak başka sorular, onun ardına başka sorular sorma arzusuyla yanıp tutuşuyor.

Fotoğraf ve defterden başka, iyice eskimiş bej renk spor ceketimin içinde birkaç soruşturma aracı da var: el büyüteci, İsviçre çakısı, iki buçuk metrelik bir açılır kapanır şerit metre, ikinci bir fener ki Eveready'den daha kısa ve ince, bir kutu kırk kalibrelik mermi. Silahın kendisini (bir SIG Sauer P229) –ki beylik tabancamdır– üç yıldır kalçamdaki kılıfta taşıyorum.

Arşivin kapısı tıkırtıyla açılıp kapanıyor. Feneri doğrultunca Cortez'i görüyorum.

"Sprey boya," diyor bir teneke kutuyu yukarı kaldırıp şevkle sallayarak. "Yarıya kadar dolu."

"Tamam," diyorum. "Müthiş."

"Ah çok iyi gerçekten, memur bey," diyor Cortez, çocukça bir mutlulukla elindeki hazineye bakıp kaba elleriyle baş aşağı çeviriyor. "Yol işaretlemekte işe yarar, kolayca silaha da dönüşür hem. Bir mum, kâğıt ataşı, kibrit. Al sana bir alev püskürtücü. Yapıldığını görmüşlüğüm var." Göz kırpıyor. "Ben yaptım."

"Tamam," diyorum tekrar.

Konuşma şekli böyle. Hobileri ve alışkanlıklarıyla Cortez'in kendisinin ve de dünyanın sonsuza kadar var olması ihtimali var sanki… Hırsız Cortez, ortak ve yardımcım olarak benim için en uygunsuz, en olmayacak kişi. Ben cevap vermeyince iç çekip başını hüzünle iki yana sallıyor. Sonra da hayalet gibi karanlıkta kayboluyor. Daha fazla ganimet bulmak amacıyla koridordan geçip gidiyor. *O burada değil*, diye fısıldıyor kulağıma Memur McConnell. Yargılamadan, öfkelenmeden. Sadece apaçık gerçeğe işaret ederek. *Bütün bu yolu boşuna geldin, Dedektif Palace. Kardeşin burada değil.*

Gün geçiyor. Donuk sarı gün ışığı karanlık koridorda santim santim yaklaşıyor bana doğru. Köpeğin nerede olduğunu göremiyorum ama öksürdüğünü duyabildiğim yakınlıkta bir yerde. Gezegen âdeta titriyor ayağımın altında.

2.

Dedektif odasının bitişiğinde TOPLANTI ODASI tabelası asılı bir yer var ve burası da tanıdık eşyalarla dolu. Palto askısında montlar, güzelce içe doğru çökertilmiş bir mavi beyzbol kasketi, sertleşmiş bağcıklarıyla bir çift sağlam Carhartt bot. Polis sokak üniforması. Bir köşede ucuzundan plastik kartal başlı bir stant üstünde Amerikan bayrağı duruyor. İş Sağlığı ve Güvenliği İdaresi'nin işyeri güvenlik talimatı bir ilan tahtasının alt kısmına iliştirilmiş. Concord'da bizde de olan ve Dedektif McGully'nin alay ederek yüksek sesle okumaktan zevk aldığı talimatın aynısı: "Ah iyi, nasıl dik duracağımızla ilgili ipuçları da var. Ulan biz üstümüze kurşun yağarken geçimimizi sağlıyoruz be!"

Arka duvar boyunca uzanan tekerlekli, beyaz yazı tahtasına hepsi büyük harfle olmak üzere ve altı üç defa çizilerek "GÜVENLİĞE DİKKAT, KAHROLASILAR" yazılmış. Yazılış tarihi belli değil. Bu yazıyı yazan ve kendi korkusunu şakacı sert polis zekâsı arkasına gizleyen yorgun genç komiser yardımcısını düşünüp gülümsüyorum; ama hafifçe. GÜVENLİĞE DİKKAT, KAHROLASILAR. *Bizi koruyup kollayın lütfen.* Kolluk kuvvetleri için kolay bir dönem olmadığı aşikâr şu son birkaç ayın.

Toplantı odasının dibindeki bir kapıyı itince daha küçük bir odaya giriyorum. Küçük bir mutfak ya da mola odası: eviye,

buzdolabı, mikrodalga fırın, yuvarlak bir masa ve siyah plastik sandalyeler. Buzdolabını açıyorum ve hızla kapıyorum, sıcak, pis bir koku yayılıyor içinden: ekşimiş, bozulmuş, küflenmiş yiyecek kokusu.

İçi boş yiyecek otomatı önünde durup bir an için pleksiglastaki komik yansımama bakıyorum. Otomatta atıştırmalık bir şey yok; yalnızca çıplak ağaç dalları gibi boş spiralli kanallar. Fakat cam kırılmamış, tüm dünyadaki camların aksine. İçindeki ganimetleri çalmak üzere kimse bu makineye bir beyzbol sopasıyla veya Carhartt botuyla saldırmamış.

Tahminimce bu makine çok zaman önce belki Dedektif Russel veya bir hayal kırıklığı olan arkadaşı Jason tarafından giderayak boşaltılmış. Yine de eğilip dizüstü çökerek bakınca yiyeceklerin alındığı, alttaki siyah yatay kapağı aralık tutan plastik bir çatal buluyorum. Işığı üzerine tutuyorum. Sert plastiğin kırılgan kuvveti kapağın ağırlığı karşısında epey kıvrılmış, kırılma tehlikesiyle karşı karşıya.

Vay canına, diye geçiriyorum içimden çünkü tam aradığım şey olabilir bu, tabii olmayabilir de.

Çünkü teorik olarak bir plastik çatal uzun bir süre (belki aylarca) öyle bükülmüş halde kalabilir elbette, hatta kız kardeşimin Concord Lisesi'ndeki sallantılı kariyeri sırasında aldığı pek çok okuldan uzaklaştırma cezasından birinin sebebi de bununla aynı üçkâğıttı: Öğretmenler odasındaki satış otomatını açık kalacak şekilde ayarlamak, tüm şekerleme ve patates cipslerini yürütüp geriye sadece diyet yoğurtlarla *Şansına küs, şişko!* yazılı bir not bırakmak.

Soluğumu tutup çatalı büyük bir dikkatle yerinden çıkarıyorum. Cebimde bir düzine sandviç poşeti var. Çatalı bunlardan birinin içine atıp yeniden spor montumun cebine yerleştiriyorum.

Küçük mutfağın iki küçük dolabı altüst olmuş. Tabaklar kırılıp birbirine girmiş, kâseler yere düşmüş. Sadece iki kahve kupası sağlam. Birinde ROTARY EMNİYET TEŞKİLATI MALIDIR,

diğerinde AŞKTAN YORULDUM AMA NEYSE Kİ HÂLÂ SEKS VAR yazıyor. Gülümseyerek gözlerimi ovuşturuyorum. Polisleri özlüyorum, gerçekten.

Kız kardeşim buraya geldi mi acaba? Şekerlemeleri Nico mu yürüttü?

Eviyenin hareketli kollu musluğu açık konumda ve iyice sola döndürülmüş, sanki biri belediyenin artık su teminini bıraktığını unutup bir bardak su almaya gelmiş gibi. Belki de tam biri suyu kullanırken su kesilmiş aniden. Belki polisin biri uzun ve tehlikeli mesaisinin sonunda bardağını doldurur veya yüzünü yıkarken, hop artık sana su yok…

Eviyenin içi kan dolu. Musluk gibi çelikten yapılma derin bir eviye bu. İçine bakınca kenarları ve dibinin paslı kırmızı renkte kanla kaplı olduğunu görüyorum. Gideri kan pıhtısıyla tıkalı. Tekrar ve bu sefer daha dikkatlice feneri tutarak musluğa bakınca onun üzerinde de hafif lekeler fark ediyorum. Musluğu tutmuş bir elden kalma kırmızı kan lekeleri.

GÜVENLİĞE DİKKAT, KAHROLASILAR.

Eviyenin arka üst kısmında üç vidayla duvara monte edilmiş yatay bir raf var. Üzerinde asılı üç bıçakta da sapından ucuna boydan boya kan lekeleri görünüyor. Bir dehşet ve heyecan duygusu midemde topaklanıp yavaşça boğazıma doğru yükseliyor. Nabız atışlarım tavan yapmış halde dönüyorum, aceleyle toplantı odasından geçip koridora çıkıyorum. Güneş dışarıda iyice yükselmiş artık ve cam kapıdan içeriye yumuşak bir parlaklık yolluyor. Öyle ki artık zemini tamamıyla görüyorum. Kan izleri koridor boyunca devam ediyor. Ekmek kırıntıları gibi parça parça lekeler mutfak musluğundan başlayıp toplantı odasındaki beyaz yazı tahtası ve bayrak standından sonra koridoru aşıp merkezin ana kapısına yöneliyor.

Hem amirim hem dostum olan Dedektif Culverson *kanı izlemek* derdi buna. Kanı izlemek, kaçan zanlıyı veya kurbanı izlemek anlamına gelir, yani "izi bul ve senden istediği şarkıyı oku." Bunu, çoğunlukla şaka yollu ve bilerek aşırı duygusal söyleyişini

hatırlayarak başımı iki yana sallıyorum, Detektif Culverson'ın ağzı iyi laf yapardı, güzel konuşurdu.

Kanı izliyorum. Damlaların gittiği yönde ilerliyorum, koridor boyunca zemin mozaiğinde on on beş santim aralıklarla damlalar var, cam kapının ötesinde binanın dışındaki yoğun çamurda kayboluyorlar. Solgun gün ışığında duruyorum. Hava yağmurlu ama kesik kesik çiseliyor. Günlerdir yağıyor zaten. Dün akşam Cortez ile buraya geldiğimizde o kadar şiddetli bir sağanak vardı ki montlarımızı salyangoz kabuğu gibi ensemize ve başımıza toplamıştık. Bisikletin arkasına bağladığımız Red Ryder marka tekerlekli köpek sepetine eşyalarımızı mavi bir muşambayla sıkı sıkı sarmıştık. Dolayısıyla yaralı kişinin nereden geldiğine ilişkin hiçbir iz görünmüyor.

Küçük mutfaktaki karlı eviyenin başına geçip mavi not defterimi açıyorum. Son kalan birkaç sayfaya, yanlarına not alarak musluğun başında asılı bıçakları kabaca çiziyorum. Kasap bıçağı otuz santim, sırtı da keskinleştirilmiş satır on beş santim. Sapındaki perçinler arasına W.G. harfleri damgalanmış, sebze soyma bıçağı. Bıçaklardaki ve eviyedeki kan lekelerini de çizimde işaretliyorum. Yere çömelip kan damlalarını izliyor, bunları da deftere uzun, yuvarlak, sivri uçlu oval gibi tanımlarla işaretliyorum. Üçüncü seferde ise Sherlock Holmes büyütecimle yavaş ve dikkatlice izleri takip ediyor, bu sefer izlerin yön değiştirdiğini fark ediyorum: Oval bir damla önce bir yöne, sonra başka bir yöne, koridor boyunca biri doğuya, öteki batıya doğru gidiyor.

Sadece üç aylık tecrübeye sahip bir dedektifim, beklenmedik biçimde terfi almış ve Concord Emniyet Teşkilatı, Adalet Bakanlığı'na bağlanınca birdenbire işsiz kalmış biriyim. Bu nedenle de işler normal yürüse almam gereken üst düzey eğitimi hiçbir zaman alamadım. Cinayet mahalli incelemesinin incelikleri hakkında istediğim ölçüde bilgi sahibi de değilim üstelik. Yine de. Her şeye rağmen. Buradan benim anladığıma göre tek değil, iki kan izi var, yani kendisi yaralı ya da elinde kanlı bir şey taşıyan biri bu koridoru iki kere geçmiş. Ters yönlerde iki kere.

Tekrar küçük mutfağa dönüyor ve lavabodaki kırmızı kütleye göz atıyorum. Damarlarımda yeni bir kaos, midemde yeni bir sancı var. Kahveyi fazla kaçırdım. Uykusuzum. Yeni bilgi. Nico buraya geldi mi, şu anda burada mı bilemiyorum. Ama burada *bir şeyler* olduğu kesin. Her ne olduysa...

Kız kardeşimle aramızdaki problem dünyanın sonunun yaklaşmasından değil, bu olaya ilişkin fikirlerimizde farklılık olmasından kaynaklanıyor. Olanlara ilişkin gerçekliğe aynı şekilde bakmıyoruz. Yani bence bir şey oluyor, ona göreyse olmuyor.

Oluyor. Ben haklıyım; Nico yanılıyor. Şimdiye kadar hiçbir olgular bütünü bu titizlikle incelenmedi, bu ölçüde büyük bir dikkatle tekrar tekrar analiz edilmedi. Hem de binlerce profesör, biliminsanı ve resmi görevli tarafından. Hepsi de haberin yanlış olmasından umudu kesti. Tüm sonuçlar doğruluğuna işaret ediyor. Bazı ufak noktalarda belirsizlikler var elbette. Örneğin asteroitin yapısı ve bileşimiyle ilgili; temel olarak metalik mi yoksa kaya yapısında mı olduğu gibi. Ya da tek bir monolitik parçadan mı yoksa birbiriyle bütünleşmiş parça parça taşlardan mı oluştuğu gibi. Ayrıca tam olarak ne olduğuna, sonuçlarına, nerede ve ne kadar volkanik faaliyet yaratacağına, denizlerin ne kadar sürede ne miktarda yükseleceğine, küllerin güneşin ışıklarını keseceğine ve bu karanlığın ne kadar süreceğine ilişkin değişik tahminler de var. Fakat temel gerçeklik konusunda uzlaşma var: Maia adıyla bilinen altı buçuk kilometre yarıçaplı $2011GV_1$ asteroiti saatte elli beş bin ila altmış beş bin kilometre arasında bir hızla, yataydan on dokuz derecelik bir açıda Endonezya'ya yaklaşıyor ve çarpışma 3 Ekim'de gerçekleşecek. Çarşambadan itibaren bir hafta sonra, öğlen saatlerinde yani...

Geçen yılın yazında, yani bir yıl kadar önce, gariplikler fazla ama kesin değilken, insanlar hâlâ işlerine güçlerine devam ettiği ve bilgisayarların kullanımda olduğu sırada hemen büyük bir ilgi toplayan, pek çok "beğeni" alan, "paylaşılan" bir bilgisayar animasyonu vardı. Bu eski arkadaşların aranabildiği, komplo teori-

lerinin yayıldığı, birbirinin "son yapılacaklar listesini" onaylandığı sosyal medyada gördüğüm son çiçek açıştı. Bu animasyon, bu çizgi film, dünyayı bir piñata* olarak tasvir ediyordu, sopayı elinde tutan ise Tanrı'ydı. Michelangelo'nun Eski Ahit tasvirindeki gibi koca beyaz sakallı Tanrı kırılgan dünyamıza sopasıyla vuruyor ve küreyi patlatıyordu. Bir animasyon yaklaşmakta olan felaketin milyon çeşitlemesinden biriydi, kurnaz bir tasvirle gök cismi Nuh Tufanı: Versiyon 2.0 gibi Tanrı'nın intikamı olarak tasvir ediliyordu.

Bense bu çizgi filmi tek bir nedenle, piñata'nın benzetme olarak çok uygun olmaması nedeniyle o kadar da zekice bulmadım. Dünya hiç de piñata gibi patlamayacak, çömlek gibi dağılmayacak. Elbette çarpma etkisiyle sarsılacak ama sonra hemen yörüngesinde dönmeye devam edecek. Okyanuslar kaynayıp ormanlar yanacak, dağlar homurdanarak lav püskürtecek, herkes ölecek ama dünya dönmeye devam edecek.

Aramızdaki en büyük fark şu: Nico, Maia'nın dünyaya çarpmasını engelleyeceklerini düşünüyor. O ve arkadaşlarının... Onunla New Hampshire Durham'da son olarak uzun bir konuşma yaptık ve benimle katılmış olduğu gizli yeraltı grubunun gizli planlarıyla ilgili bir sürü bilgi paylaştı. Hızlı hızlı, tutkuyla, bana doğru eğilerek, bir yandan sigarasını tüttürerek, her zamanki gibi sabırsızlıkla konuşuyordu, dar kafalı bulduğu, ona inanmayan, anlattıklarına kayıtsız kalan abisiyle. Asteroitin yolunun belli bir noktada gerçekleştirilecek bir nükleer patlamayla nasıl değiştirilebileceğini anlatıyordu. Bu patlama asteroitten yarıçapı kadar uzaklıkta yüzeyinin bazı bölümlerini buharlaştırmaya yeterli miktarda yüksek enerjili x ışınları yaratarak "minyatür bir roket etkisiyle" onu yörüngesinden saptıracaktı. Bu operasyonun adı "mesafeli patlama" idi. Teknik kısmını anlamadım. Nico da anlamamıştı orası kesin. Yine de bu manevranın Amerikan Savunma Bakanlığı'nın gizli çalışmaları arasından çıkarıldığında ve teorik

* Meksika kültüründe, içi şekerleme ya da oyuncak dolu, doğum günü çocuğunun eğlence amacıyla bir sopayla vurarak kırdığı oyuncak bebek veya benzeri nesne. *–çn*

olarak başarı oranının yüzde seksen beşin üzerinde olduğunda ısrar ediyordu.

O uzun uzun anlatırken ben de ifadesiz bir yüzle dinlemeye çalışıyor, gülmemek ve ellerimi kaldırıp onu omuzlarından tutup sarsmamak için kendimi zor tutuyordum. Elbette "mesafeli patlama" ile ilgili bilgi kahrolası hükümet tarafından bilinmeyen bir nedenle gizleniyordu ve elbette bunun nasıl yapılacağını bilen asi bir biliminsanı mevcuttu ve bu kişi elbette hükümet tarafından askeri bir hapishanede tutuluyordu. Ve –elbette, elbette, elbette– Nico, arkadaşı Jordan ve diğer dostlarının bu adamı hapisten kaçırmak ve dünyayı felaketten kurtarmak için bir planları vardı.

Nico'ya bunun bir hayal olduğunu söyledim. Aptallık ettiğini, bütün anlattıklarının Noel Baba ve Diş Perisi kadar hayali olduğunu da söyledim. O da ortadan kayboldu. Ama buna ben izin verdim.

Hata ettim, anlıyorum bunu artık.

Hâlâ ben haklıyım ve o haksız ama ortadan kaybolmasına izin veremem. Nico ne düşünürse düşünsün, ne yaparsa yapsın benim kız kardeşim ve ben onun rahatını sağlayabilecek tek kişiyim. Ailemizin kalan son iki bireyi olarak onunla benim aramdaki son konuşmanın geçen seferki tatsız görüşmemiz olması fikrine tahammül edemiyorum. Şimdi onu bulmam, depremlerden, sular yükseltmeden ve daha neler olacaksa onlardan önce kardeşimi görmem lazım.

Onu görmeyi o kadar çok istiyorum ki midemi saran sıcaklık, fırında yanan bir ateş hissi veriyor ve –eğer onu bulmayı ve kucaklamayı ve çekip gittiği için affetmeyi başaramazsam– bu ateş büyüyüp beni yutup yok edecek.

3.

"Bıçak mı? Sahi mi?" Cortez yüzüme bakıyor. Gözleri ışıl ışıl. "Büyük, keskin bıçaklar mı?"

"İki tanesi büyük. Üçüncüsü bir soyma bıçağı. Keskinliklerini bilmiyorum."

"Soyma bıçakları umulmadık derecede işe yarayabilir. Bir soyma bıçağıyla çok büyük bir zarar verilebilir."

"Gördün," diyorum. "Sen yaptın."

Gülüyor ve göz kırpıyor. Alt dudağımı çiğnerken gözlerimi ovuşturuyorum ve etrafa bakınıyorum. Üç arabalık garajda Cortez'le buluştuk. Burası karakolun incelemediğimiz son bölümü. Burada hiç araba yok ama malzeme var: motor parçaları, kırık alet edevat, unutulmuş veya bırakılmış çeşit çeşit artık malzeme. Geniş, yankı yapan, eski benzin dökün tülerinin kokusunun sindiği bir yer burası. Güneş kuzeye bakan duvardaki iki büyük cam blok halindeki pis pencerelerden kırılarak geliyor.

"Bıçaklar hep işe yarar," diyor Cortez neşeyle. "Keskin veya kör. Bıçakları yanına al."

Bana gıptayla selam verip işine devam ediyor. Büyük garaj kapılarının çaprazında, arka tarafta bulunan tel rafların arasında dolanıp işe yarar bir şey var mı diye bakınıyor. Cortez'in yüzündeki her şey nasıl oluyorsa aşırı büyük: geniş bir alın, ge-

niş çene, iri parlak gözler. Bir korsan kralın neşe ve öfkesi var onda. İlk karşılaşmamızda elektrikli bir zımba tabancasıyla kafama ateş etti ama ilişkimiz sonraki aylarda giderek düzeldi. Bu uzun, karmaşık yolculukta kendini kanıtladı. Kilitleri açmakta, yakıt hortumlamakta, bozuk arabaları çalıştırmakta, kaynakların tükendiği bir coğrafyada içinde ürün bulunan dükkânları keşfetmekte fazlasıyla hünerli ve değerli olduğunu gösterdi. Yardımcım olacağını düşündüğüm kişiyle alakası yok fakat dünya yeniden düzenleniyor. Bir köpeğimin olacağını bile düşünmezdim eskiden.

"Bıçaklar kana bulanmıştı," diyorum Cortez'e. "Şimdilik bulduğum yerde bıraktım."

Arkasına dönüp bana bakıyor. "İnek kanı mı?"

"Belki."

"Domuz mu?"

"Olabilir."

Kaşlarını kaldırıp indiriyor anlamlı anlamlı. Yolculuk boyunca yanımızda getirdiğimiz, rastladığımız ya da pazarlıkla aldığımız şeyleri yedik: abur cuburlar, kurutulmuş et dilimleri, küçük folyo ambalajlarda çok sayıda balla kavrulmuş fıstık. Uydurma ağlar yaparak Finger Gölü'nde balık da tuttuk, tuzladık ve beş gün boyunca onları yedik. Yol boyunca tek içeceğimiz kahveydi. Yanımızda koca bir torba Arabica kahve çekirdeği vardı. Cortez masa tipi kalem açacağını kahve çekirdeği öğütücüye dönüştürmüştü; Massachusetts'ten getirdiğimiz kaynak suyu şişeleriyle kahveyi ölçüyor, kamp ocağı üzerinde eski bir sürahide kaynatıyor, sonra da delikli bir spatula yardımıyla süzüp bir termosa dolduruyorduk.

"Kahve yapabilir misin?" diye soruyorum Cortez'e.

"Tabii," diye cevap veriyor. "Çok iyi fikir."

Ben hâlâ kanı düşünürken Cortez uzanıp golf çantasından gerekli malzemeyi çıkarıyor ve düzenliyor. İki ayrı iz var. Biri mutfaktan çıkıyor, öteki mutfağa gidiyor.

Kahve pişerken Cortez yukarıdan aşağı doğru rafları araştır-

maya devam ediyor. Bulduğu her şeyi ışığa tutuyor, değerini ölçüyor ve bir sonrakine geçiyor.

"Eğitim el kitabı," diyor. "Porno dergisi. Boş ayakkabı kutusu. Güneş gözlüğü. Kırık." Motosikletli polis tarzı, ayna camlı bir güneş gözlüğünü omzunun üstünden arkaya fırlatıyor. Gözlük garajın boyalı beton zeminine çarpınca daha da dağılıyor. "Tabanca kılıfı. Belki işimize yarar. Ne garip şey. Polis. Dürbün."

Büyük, siyah bir dürbünü havaya kaldırıyor ve kuş gözlemcisi gibi bana tutuyor.

"Kötü haber," diyor. "Bok gibi görünüyorsun."

Dürbünü, bir kutu dolusu cep telefonu pilini yanına alıyor. Cortez'i durdurup bütün bu toplayıp taşımanın ve gruplandırmanın ne faydası var diye soruyorum. Bu onun için oyun gibi, yarış gibi bir şey: Faydalı ötberiyi toplamak, ta ki dünyanın sonu gelip de hiç kimseye hiçbir şeyin faydası olmayıncaya dek...

Elbette bıçak, lavabo ve yerdeki kanın Nico'ya ait olabileceği ihtimalinin farkındayım. Fakat bunu düşünmek ve bu türden bir kesin yargıya varmak için henüz çok erken.

Büyük ihtimalle bu kan bir yabancıya ait, bu bıçakların da benim şu anki vakamla hiçbir alakası yok. Açlık, korku ve umutsuzluk dünyasında giderek daha da sıklaşan çok sayıdaki korkunç şiddet olayından biri. Yolculuğumuz sırasında bunların birçoğuna biz de tanık olduk, bunları itiraf eden insanlarla karşılaştık. Ağlayarak itirafta bulunanlar veya vicdansızca eylemlerini öfkeyle savunanlar gördük. Terk edilmiş bir markette torununun başında nöbet bekleyen yaşlı kadın üç kilo donmuş hamburger için, bir yabancıyı nasıl vurduğunu anlatmıştı fısıltıyla. Kamyon otoparkında bir çift, içinde yaşadıkları Dodge'larını çalmaya çalışan birini yakalayıp ardından çıkan kavgada arabayla ezdiklerini söylemişti.

Toplumun kaos ve yasa dışılığa sürüklendiği bu kötü bölgelere kızıl şehirler adını verdik. Farklı adlarla andığımız farklı yerler var. Kızıl şehirler: Şiddet ve acı. Yeşil şehirler: Sevimli, kendini aldatanların bulunduğu yerler. Mavi şehirler: İnsanların saklandığı ve huzursuz bir sakinlik içinde olduğu şehirler. Belki Ulusal

Muhafızlar ve düzenli ordu birliklerinin devriye gezdiği yerler. Mor şehirler, siyah şehirler, gri...

Yumruğuma doğru öksürüyorum, klostrofobik garajın havası boğucu, eskimiş sigara ve egzoz gazı kokuyor içerisi. Sevimsiz beton zemin satranç tahtası gibi siyah beyaz boyanmış. Zihnimde bir fikir canlanıyor. Belli belirsiz, sisli. Bu garaja ilişkin. Tekrar kokluyorum, dizlerim ve ellerimi sert beton zeminde sürüyerek yere çömeliyorum.

"Memur bey?"

Cevap vermiyorum. Başımı yere eğmiş, zemini kontrol ederken sürünerek ortaya doğru ilerliyorum.

"Delirdin mi sen?" diyor Cortez, koltuğunun altına ezilmiş bir çelik para kutusunu futbol topu gibi sıkıştırırken. "Eğer delirdiysen ve artık işe yaramayacaksan seni yemem gerekecek bak."

"Yardım eder misin?"

"Ne yardımı?"

"İzmarit," diyorum montumu çıkarırken. "Lütfen izmaritleri bulmama yardım et."

Gömlek kollarımı sıvayıp en arkadan garaj kapısına kadar zeminde sürünüyor, toz toprak içinde kalmış ellerimle tarıyorum. Büyütecimi beton zemindeki dama desenlerinde dolaştırıyorum: açık renk kareler, koyun renk kareler. Bir an sonra Cortez omuz silkip çelik kutuyu bir yere bırakıyor ve ikimiz yan yana yavaş hareketlerle zemini tarıyoruz.

Birçok izmarit var elbette: Garajın zemini, bütün böyle yerler gibi atılmış sigara izmaritleriyle dolu. Yerdeki toz ve pislik arasında bulabildiğimiz tüm izmaritleri topluyoruz. Onları bir araya yığıyor, izmaritleri tek tek ışığa tutup *mümkün* ve *mümkün değil* diye iki gruba ayırıyorum. Cortez çalışırken ıslık çalıyor, zaman zaman da "Yedik kafayı iyice," diye mırıldanıyor. Sigaraların çoğunun filtresinde marka işareti yok ya da ince beyaz kâğıt kullanılarak elle sarılmışlar, tütün de kenardan taşmış.

Ve on dakika kadar sonra – belki on beş...

"İşte."

En sonunda aradığımı buluyorum işte. Yuvarlatılmış pis kâğıdı kapıp düz gri ışığa tutuyorum. *İşte bu.*

"Eh," diyor Cortez. "Bir sigara izmariti. Başarabileceğimizi biliyordum."

Cevap vermiyorum. İçimde, gizli polis yüreğimde emindim bulacağımdan ve nitekim buldum da. Yıpranmış, yırtılmış, bir topuk tarafından ezilerek kahverengiye çalan, içindeki tütün parçalarının pis kâğıttan yarı yarıya dışarı çıktığı, tek bir sigara izmariti. Onu ezik bir böceği tutar gibi iki parmağım arasında dikkatle havaya kaldırıyorum.

"Burada," diyerek doğruluyorum. Etrafıma bakınıyorum. "Buradaydı."

Bu sefer cevap vermeme sırası Cortez'de. Hâlâ bakışlarını zeminden ayırmadan bakıyor. Dikkatini çeken başka bir şey olmalı. Kalbim göğsümden fırlayacak gibi şişip denizdeki gelgit dalgaları gibi geri çekiliyor.

Sigara piyasası da tüm alışkanlık yapıcı madde piyasaları gibi uygarlığın bitme tehlikesiyle birlikte aniden durdu. Talep arşa ulaşırken arz sıfırlandı. Sigara kullanıcıları, genç yaşlı kendi sigaralarını kendileri sarmak üzere tütün aşırıyor veya tadı kötü markasız bir şeyler buluyorlar. Fakat kız kardeşim Nico nasıl başarıyorsa en sevdiği markaya ulaşmayı becermiş.

İzmariti havaya kaldırıp kokluyorum. Otomatın kapağını açık tutmak için araya sıkıştırılmış plastik çatalla birlikte düşünürsek eğer bu ikisinden çıkacak sonuç, yani iki şeyin birlikte şarkısını söylediği şey şu: Haklı çıktım. Zavallı şaşkın Abigail dünyadaki bütün binalardan Ohio, Rotary'deki karakolu rasgele seçmedi. Nico geleceğin kahramanı olacak neşeli suikastçı arkadaşlarıyla birlikte buraya geldi. Hatta sigara izmaritini buraya bilerek attığını, benim yıllar boyunca kafasını ütülememe rağmen sırf bu ipucunu bırakmak için bilerek sigara içmeye devam ettiğini bile iddia edebilirim. Ancak sigara bağımlısı olduğu ve beni kızdırmaktan hoşlandığı için yıllardır sigara içmeye devam ettiğini de biliyorum aslında.

"Kardeşim buradaymış," diyorum kendi kendine bir şeyler mırıldanan ve işaretparmağıyla yerde bir şeye dokunan Cortez'e. İzmariti küçük torbaya atıp dikkatle montumun cebine yerleştiriyorum. Cümlemi değiştiriyorum: "Kardeşim *burada*."

Üzerine çömeldiği kareden başını kaldırarak, "Daha iyi bir şey söyleyeyim sana," diyor. "Burada bir gizli bir kapak var."

Nico ile hayat boyu saklambaç oynadık.

Cenazeden –benim on iki yaşına girdiğim yılın haziran başlarında babamızın ikinci cenazesi– sonraki hafta sonu evi nakliyat işçileri sarmış, çizgi roman zulamı, beyzbol eldivenimi ve ikiz yatağımı paketleyip küçük dünyamı bir defada kamyona yükleyip götürmüşlerdi. Birden minik kız kardeşimi saatlerdir ortalarda görmediğimi fark ettim. Çıldırmış gibiydim. Panik içinde evi aradım, boş tozlu dolapların içine baktım, bodruma koştum.

Concord sokaklarında ona seslenerek yaz yağmurunun bıraktığı su birikintilerine bata çıka bir aşağı bir yukarı koştum. Sonunda Nico'yu White Park'ta kıkırdayarak kaydırağın altına saklanırken yakaladım. İnce yazlık elbisesiyle güneşten yanmış, elindeki dalla ismini toprağa kazıyordu. Öfkeyle kemikleri sayılan kollarımı kavuşturdum. On iki yaşındaydım. Deli gibi öfkeli ve üzgündüm. Altı yaşındaki Nico uzanıp yanağımı okşadı. "Benim de gittiğimi mi sandın, Hen?" İri elimi küçücük avuçlarına alıp sıçradı. "Öyle sandın, değil mi?"

Burada Ohio, Rotary'de, bir haftadan az bir zaman kalmışken, parmaklarım seğiriyor ve yerdeki kapağa doğru iki büklüm eğilmiş onu nasıl açacağını düşünen hırsız Cortez'in geniş sırtına gözlerimi dikmiş, sırtımı kamburlaştırmış, adamın çevresinde çıldırmış gibi dönüp duruyorum.

Garajın zeminindeki gizli kapak sürpriz ama aslında şaşırtıcı değil. Bu dünyanın her tarafında insanların yaptığı bir şey. İnsanlar yeri kazıp içine saklanırlar. Dedikoduya bakılırsa Birleşik Devletler ordusu üst rütbeliler ve önemli yöneticiler için, duvarları kurşun kaplı geniş bir sığınaklar ağı oluşturmuş. Bu

güçlendirilmiş yeraltı evreni Pentagon'dan başlayıp Arlington ve Alexandria'ya kadar uzanıyormuş. Batı Marlborough, Texas'ta yerel bir lisenin altında şehrin bütün halkının sığınabileceği devasa bir güvenli alan oluşturmak için üç ay boyunca bütün şehrin katıldığı bir kazı yapılmış.

Genel olarak işin uzmanları hükümetin, yerel halkın, milyonlarca vatandaşın bu gibi Soğuk Savaş dönemi tarzı tabya kazma girişimi üzerinde fikir bildirmekte ihtiyatlılar. Sanki patlamaya dayanabilecek kadar derin kazmak mümkünmüş gibi. Sanki güneş kaybolup bütün hayvanlar öldüğünde hayatta kalmaya yetecek miktarda besin stoklanabilirmiş gibi.

"Orospu çocuğu," diye söyleniyor Cortez. Büyütecimle incelediği düz beton zemini iri elleriyle yokluyor.

"Ne var?" diyorum, yaşadığım heyecandan mı, endişeyle yorgunluktan mı yoksa ortamdaki toz yüzünden mi bilmem, öksürük krizine tutuluyorum. Ne var bilmiyorum. Boğazım yanıyor. Tam arkasında ayakta durmuş arada ayak değiştirip kıpırdanarak onu izliyorum. Böylece dururken zaman ilerliyor, dakikalar bilimkurgu dizilerindeki yıldızlar gibi ışık hızında kayıp gidiyor. Casio saatime bakıyorum. 9.45 olmuş bile. Bu doğru olabilir mi?

"Cortez," diyorum. "O kapağı açabilecek misin?"

"Kapak değil ki," diyor, ter içinde, gür siyah saçlarını gözlerinden iterek. "Sorun da bu ya."

"Ne demek kapak değil?" diyorum çok hızlı ve çok yüksek sesle. Kendi kelimelerim kulağımda çınlıyor. Galiba yavaş yavaş deliriyorum diye düşünüyorum. "Kapak olduğunu kendin söyledin ya."

"Mea culpa.* Kapakta kulp olur." Parmağıyla zemini dürtüyor. "Bu bir şeyi örtüyor. Burada bir açıklık, belki de bir merdiven varmış ve biri orayı kapatmış."

Cortez zeminde, merdiven parmaklığı direklerinin kalıntıları olabileceğini iddia ettiği dört ayrı noktayı işaret ediyor. Ayrıca ona göre, iki koyu ve iki açık renk olmak üzere dört beton pa-

* (Lat.) Benim hatam. *–çn*

nel zemine diğerlerine göre çok daha yakın bir zamanda konmuş gibi görünüyor.

"Kapak bu," diyor. "Şu dört parça ise tek parça aslında. El mikseriyle yaptıkları betonu kalıba dökmüşler ve zemindeki diğer beton panellere benzetmeye çalışmışlar, kenarlarını uygun ölçüde kesmiş ve açıklığa yerleştirmişler." Büyütecimi geri veriyor. "Kesim yerlerini görüyor musun?"

Göremiyorum. Söylediklerinin hiçbirini göremiyorum. Sadece bir zemin görüyorum. Cortez ayağa kalkıp belini sağa sola çevirerek rahatlatmaya çalışıyor. "Kenarlar elle düzeltilmiş. Diğerleri makineyle kesilip yapılmış. Bak, buradaki elle yapılmış. Görüyor musun?"

Gözümü kısıp zemine bakıyorum. Sonra gözlerimi iyice açıyorum. Cortez bezgin bezgin iç çekiyor. Sıçrayıp hızla garajın büyük kapısına doğru seğirtiyor.

"Şurada," diyor ve kilidi çevirip kapağı açıyor. "Görüyor musun?"

Oda birdenbire küçük parçacıklarla hayat buluyor, her yerdeler, milyonlarca zerre dans etmeye başlıyor etrafta.

"Toz."

"Öyle tabii. Beton küçük parçaların sıkışmasıyla oluşur. Mesela birileri testere veya bıçkı ile betonun kenarlarını keserek düzeltmeye kalkarsa işte böyle yoğun bir toz kalkar."

"Ne zaman?" diyorum. "Ne zaman yapmışlar bunu?"

"Çok heyecanlandın, memur bey. Kafayı yiyeceksin bak."

"Ne zaman?"

"Dün belki de. Bir hafta önce de olabilir. Dediğim gibi – beton *çok* toz çıkarır."

Yere çöküyorum. Ayağa kalkıyorum. Cebimi yokluyorum. Nico'nun fotoğrafı, çatal, izmarit bir sandviç poşetinde duruyorlar. Tekrar çömeliyorum. Bedenim hareketsiz durmayı reddediyor. Kahvenin damarlarımda siyah siyah köpürerek içimden geçişini hissediyorum. Tozdan gözlerim yanıyor. Sanırım artık görebiliyorum, zeminle bu kapak arasında farklı bir çizgi var.

Nico aşağıda. Nico ile diğerleri. Çete arkadaşlarıyla buraya gelmiş, kendilerine bu eski garajın beton zemininin altına bir sözde bir kumanda merkezi yapmışlar. Orada planın bir sonraki aşamasını bekleyecekler. Yoksa bundan vazgeçip karakolun altında devekuşları gibi kafalarını kuma gömerek bekleyecekler mi?

"Bir kulp monte edelim," diyorum Cortez'e. "Kaldırırız."

"Olmaz."

"Neden?"

"Çünkü bunun için on güçlü adam gerekir. Biz sadece iki güçsüz adamız."

Bedenime bakıyorum. Zaten hep zayıftım ama şimdi, üstelik bir aydır sadece atıştırmalık granola ve kahveyle yaşıyorum. Cortez'in kilo kaybı yüzünden savaşçı vücudu cılızlaştı ama zaten Bay Universe* de sayılmaz kendisi – benden kuvvetli belki ama o kadar da değil yani.

"Kulp işe yaramaz," diyor. Düşünceli bir edayla golf çantasından bir poşet çıkarıp içindeki tütünle yavaşça bir sigara sarıyor.

"Öyleyse ne yapacağız?" diye soruyorum ve o benim volta atışımı izleyerek gülüyor.

"Düşünüyorum, dostum. Kafa yoruyorum. Sense ortalıkta dönüp duruyorsun. Sonunda yere düşeceksin ve ben çok güleceğim."

Öyle yapıyorum gerçekten. O da benimle dalga geçiyor. Fakat ben yürümeye devam ediyorum. Duramam. Yerdeki kapağın etrafında dönüp duruyorum. Tıpkı bir gezegen gibi. Düşüncelerim kız kardeşimin şu Concord'da izlediğim ya da izini sürmeye çalıştığım yakın arkadaşı üzerinde tekrar yoğunlaşıyor; soyadı bilinmeyen... Adamı New Hampshire Üniversitesi'nde Nico tanıştırmıştı benimle. Bir davada yardımcı olmak için benimle üniversiteye gelmişti. Nico'nun tavrından Jordan'ın bu komploda ne olduğu biraz muğlak ama kritik bir görevi olduğunu sezmiştim. Beni Jordan'la ilgili olarak etkileyen şey söylediği her sözün

---

* Vücut geliştiricilerin yarıştığı, kazananlar arasında Arnold Schwarzenegger'in de bulunduğu Universe Şampiyonası birincilerine verilen unvan. –*yhn*

ironi örtüsüyle kaplı olmasıydı. Nico onların gizli devrimi konusunda hep fazlasıyla hevesliydi. Gerçekten dünyayı kurtaracaklarını düşünüyordu. Bense Jordan'ın rol yaptığını, poz kestiğini düşünüyordum. Nico onu öyle görmüyor veya görmek istemiyordu. Dolayısıyla ilişkileri beni huzursuz ediyordu. Jordan'ı son gördüğümde Nico çoktan bir helikoptere binip ortadan kaybolmuştu. Jordan ise bana bu entrikanın Nico'nun bile bilmediği derinlikte özellikleri konusunda neşeli bir tavırla bazı imalarda bulunmuştu.

Kardeşimin nereye gittiğini öğrenmek üzere tekrar Jordan'a gittiğimde onun yerine Abigail'i bulmuştum. İşte buraya Ohio, Rotary'ye terk edilmiş ve şaşkına dönmüş Abigail'den aldığım bilgilerle geldim.

"Aşağı inmeliyiz."

"Sana şu kadarını söyleyeyim," diyor Cortez, "bu mümkün olmayabilir."

"*Mecburuz*."

Cortez sigarasından yuvarlak halkalar çıkarıyor ve ikimiz de yere bakıp duruyoruz. Jordan orada, aşağıda, eminim, Nico da orada. Onlarla beni ayıran tek şey bu soğuk beton blok ve yapmamız gereken tek şey onu kaldırıp aradan çıkarmak. Derin bir nefes alıp plan yapamayacak, strateji oluşturamayacak kadar hızlı koşan, fazlasıyla dağılmış ateşli zihnimi toparlamak için bir şarkının bir mısrasını söylüyorum. O sırada köpeğim içeri dalıyor, küçük topukları üzerinde kayıyor, betonu çiziyor patileri. Bir sorun var. Deli gibi havlıyor, ölüyü uyandıracak bir sesle havlıyor hem de.

4.

"Muhtemelen bir keseli sıçan var," diyor soluk soluğa kalmış Cortez, koruya doğru çılgınca koştuğumuz sırada. "Aptal köpek sana belki bir sincap göstermek istiyor herhalde."

Keseli sıçan yok. Sincap da. Houdini'nin öne atılışından, ayağındaki çalılar arasından yana yatarak ilerlerken arka ayakların üzerinde bir an sendelemesine ve aksamaya rağmen fırlayıp koşmasından anlıyorum bu kadarını. Cortez'le beraber arkasından koşuyor, karakolun arkasındaki sık ağaçların içine giriyor, çalılara sürtünerek sanki yangından kaçar gibi ilerliyoruz. Hayır, keseli sıçan da, sincap da yok.

Batı yönündeki bir yamaçta, küçük bir derenin çamurlu kıyısından paldır küldür aşağı inip ağaçların içinden ilerlemeye devam ediyoruz. Sonunda yedi sekiz metre kadar olduğunu tahmin ettiğim küçük bir açıklığa varıyoruz. Houdini derisinin tekrar tekrar çizilmesine aldırmadan yerleri koklayarak ilerlerken Cortez'le beraber bir sıra yüksek çalının üzerinden atlayıp ona yetişmeye çalışıyoruz. Cortez küçük bir baltayı sıkı sıkı tutuyor. Ayrıca uzun siyah paltosunun cebinin derinliğinde kısa namlulu bir çifte olduğunu biliyorum. Ben de kendi silahımı –SIG Sauer– çekip iki elimle önümde tutuyorum. Üçümüz açıklığa doğru yarım daire şeklinde ilerliyoruz. İnsan, köpek, insan, bakışlarımız

karşımızdaki bedene dikili üçümüz de hızlı hızlı soluyoruz. Bu bir kız. Toz toprak içinde yüzükoyun yatıyor.

"Tanrım," diyor Cortez. "Yüce Tanrım."

Cevap vermiyorum. Soluk almakta güçlük çekiyorum. Kendimi sakinleştirerek açıklığa doğru bir adım atıyorum. Görüntü bir gidiyor, bir geliyor, görüşüm bir bulanıklaşıyor, bir netleşiyor. Kızın giysileri üstünde: Blucin kumaşından etek. Soluk mavi tişört. Ten rengi sandalet. Yüzerken veya bir şeye uzanırken ölmüş gibi kolları öne doğru açılmış.

"O mu?" diyor Cortez sakin bir sesle. Üç uzun adımda açıklığı geçiyor ve cesedin yanına varır varmaz o olmadığını fark ediyorum – bu saç onun saçı değil, boyu da farklı. Kardeşim asla bu etekten giymez. "Hayır," diyorum güçbela.

Çekilen kanım tekrar akmaya başlıyor – ve daha ilk dalga düzene girmeden, hemen suçluluk duygusu ikinci bir dalga halinde bedenimi kaplıyor. Bu kız benim kardeşim değil ama sonuçta birinin kardeşi, kızı veya arkadaşı. Birilerinin bir şeyi. Bir şeyiydi ya da. Ağaçlar arasındaki bu toprak alanda yüzüstü, elleri açık. Kovalanıp yakalanmış. Sona altı gün kala.

Cortez yanıma geliyor, baltayı mağara adamının sopası gibi kavramış. Ormanın sessizliğinde çeyrek kilometre ilerlemişiz ve artık ne arkamızda bıraktığımız tek katlı karakolu ne de ormanın öte yanındaki tepenin eteğinde yer alan küçük Rotary'yi görüyoruz. Pekâlâ yeşil-kahverengi bir perili ormanın ya da bir kerestelik ağaç ormanının kilometrelerce derinliklerinde, yabani çiçekler, çamur, yerlere dökülüp orman zeminini kapatmış kıvrık sarı yapraklar arasında kaybolmuş olabiliriz.

Kızın cesedinin yanına çömeliyor, yüzüstü çeviriyorum. Yanakları ve gözlerindeki toz toprağı, odun kıymığı parçalarını temizliyorum. Asyalı güzel bir kız. Zarif bir yüzü var. Siyah saçlı, solgun tenli. İnce pembe dudaklı. Küçük düğme şeklinde altın küpeleri var. Bir kavgaya karışmış, yüzünde birçok yara bere mevcut. Sağ gözü morarmış ve şişmiş. Neredeyse kapanmış denebilir. Boğazı boydan boya kesik. Korkunç bir yara sağ kulağı-

nın altından başlayıp bir eğri çizerek diğer kulağının altına kadar devam ediyor. Açıkçası iğrenç bir görüntü. Boğazının içindeki ıslak ve ham kırmızılık solgun beyaz cildinden fırlamış. Yaranın kenarındaki kan damlaları birikerek kurumuş.

Cortez yanımda bir dizinin üzerine çöküp mırıldanıyor: "Cennetteki yüce Tanrım." Kuşkuyla ona bakıyorum. Başını yukarı kaldırıyor, göz kırpıp huzursuzca gülümsüyor.

"Biliyorum," diyor. "Sürprizlerle doluyum."

Cesede, boynuna bakıp mutfak rafındaki kasap bıçağıyla soyma bıçağını ve satırı, kan bulaşmış her şeyi aklımdan geçiriyorum. Tam ayağa kalkacakken nefes alıyor – belli belirsiz ama göğsündeki hareketi fark ediyorum. Bir kere daha. Göğsü inip kalkıyor.

"Vay canına–" diyorum. "Heyyy…" Ben kızın gırtlağının ve o korkunç kesiğin birkaç santim altında nabzını bulmaya çalışırken Cortez, "Ne var?" diye soruyor. İşte zayıflamış bir nabız, parmaklarımın ucunda incecik bir nabız hissediyorum.

Boğazı kesik, ormanda yatan bu çocuk hayatta değil ama işte burada duruyor. Başımı göğsüne yaklaştırıp hafif bir soluk var mı diye dinliyorum. Dili kalın, kuru ve dudakları çatlak. Çok susuz kalmış.

Son derece büyük bir özenle onu kollarımda dengeleyip kaldırıyorum. Başını yeni doğmuş bir bebek gibi kolumla destekliyorum.

"Bu benim hatam," diye fısıldıyorum ve Cortez soruyor: "Ne?"

"Hepsi benim hatam."

Çok geç kaldık. O anda kucağımda bu kurbanla dururken boğazımı yakan ve yüzüme doğru çıkan ateşin sebebi bunu anlamam. Burada ne olduysa olmuş ve biz yetişememişiz ki bu da benim hatam. Concord'dan buraya gelmemiz uzun sürdü. Birçok yerde durduk ve bunların hepsi de benim kararımla oldu, yani daima benim hatamdı. Seneca Falls'a on altı kilometre uzaklıkta bir genç kız yol kenarındaki ormandan çığlık çığlığa fırlamıştı. Erkek kardeşiyle birlikte yerel hayvanat bahçesindeki açlıktan

ölmeye terk edilmiş vahşi hayvanları salmaya çalışmışlardı. Fakat bir kaplan kardeşini kovalamış, o da bir ağaca tırmanmıştı. Bütün bunları korku içinde bir solukta anlatmıştı. Cortez bunun bir tuzak olduğunu, yola devam etmemiz gerektiğini söylemişti. (Syracuse'da bir golf kulübünde bulduğumuz bir golf arabasıyla yolculuk ediyorduk.) Fakat ben kabul etmedim. Kıza yardım etmek zorundayız dedim. O da nedenini sordu. Ben de kızın bana kardeşimi hatırlattığını söyledim. Cortez güldü, arabanın kendi tarafındaki kapısını açıp silahını kıza doğrulttu. "Sana da her şey kardeşini hatırlatıyor," dedi.

Kaplan muhabbeti yarım günümüze mal oldu. Daha başkaları da vardı. Pek çokları, kızıl şehirler, gri şehirler. Dunkirk'de şehirdeki kargaşa sırasında yanan bir apartmandan bir aileyi kurtardık ama sonra onları götürecek bir yer bulamadık. Herhangi bir yardım yapacak hiçbir yer yoktu. Sonunda onları itfaiyenin merdivenlerinde bıraktık.

Pis ve soğuk bir yağmur çiseliyor. Sabahın ilerlemiş saatleri. Köpek gergin. Ağaçlar, toprak ve sarı yaprak yığınları arasında daireler çiziyor. Hareketsiz kızı yeni gelin gibi kucağımda taşıyorum ve karakola geri dönüyoruz. Cortez önden gidiyor, baltayı sallayarak önümüze çıkan çalı ve dalları temizliyor. Houdini arkamızdan topallayarak geliyor.

5.

Oraya Polis Evi diyorduk çünkü çocuklar o adı seçmişti. Batı Massachusetts'te, haritada küçük bir nokta olarak gösterilen Furman'da büyük ve her şeyden uzakta bir kır eviydi. Birkaç polis ve polis emeklisi, çocukları ve arkadaşlarıyla, son günlerini kafa dengi insanlarla birlikte ve görece de olsa güvende geçirmek için buraya toplanmıştı. Ben de kardeşimi aramaya çıkmadan önce Trish McConnell ve çocuklarıyla, birkaç eski, birkaç da yeni arkadaşla birlikte orada yaşıyordum.

Polis Evi'nde üst katta Elda Burdell adında kısa kesilmiş beyaz saçlı, sert mizaçlı eski kurt polislerden biri vardı. Ona Gece Kuşu ya da kısaca Kuş derlerdi. Polis memuru Bayan Burdell ben mesleğe başlamadan iki yıl önce çavuş rütbesiyle emekli olmuştu. Polis Evi'nde gayriresmi otorite ve sözü dinlenen kişi oydu. Lider değildi ama çatı katındaki koltuğunda kasalardan çıkardığı Pabst Blue Ribbon birasını içerek oturur, her konuda öğüt ve akıl verirdi. Çocuklar ona hangi orman meyvelerinin zehirsiz olduğunu sorardı. Memur Capshaw ile Memur Katz evden beş yüz metre uzaklıktaki hızlı akan dereden alabalık yakalamak için en iyi yemin hangisi olduğunu tartışırdı.

23 Ağustos'ta Concord'a Abigail'i ziyarete gidip döndük-

ten sonra ben de çatının çok sayıdaki merdivenlerini tırmanıp onunla yola çıkma planımla ilgili görüşmek istedim.

Gece Kuşu bana da bir Pabst ikram ettikten sonra –ki almadım– çabucak yapılması gerekli ayarlamaları konuşuyoruz. Ben bir ayağım içeride, biri dışarıda kapıda oyalanırken yarım bir gülüşle, "Aklında daha başka bir şey mi var?" diye soruyor.

"Şey..." diyorum bıyığımı sıvazlayarak. Gülünç olmak korkusuyla konuşmakta tereddüt ediyorum. "Sadece bir konuda daha fikir isteyecektim."

"Anlat bakalım." Dirseklerini bacaklarına dayayarak, öne doğru eğiliyor ve ben anlatmaya başlıyorum. Elimden geldiğince kısa tutmaya çalışıyorum: İngiltere'de bir yerde bekletilen nükleer stok; Uzay Komutanlığı'nın eski çalışanı olan artık yoldan çıkmış bir biliminsanı ve mesafeli patlama...

Gece Kuşu iki parmağıyla kaldırdığı bira kutusundan küçük bir yudum aldıktan sonra konuşuyor: "Burada bir duralım. Şu mesafeli patlama makul bir şey mi diye soracaksın."

"Duymuş muydun?"

"Ah evlat ah. Duymadığım şey yok benim." Gece Kuşu birayı elinden bırakıp iri elini uzatıyor. "Şuradaki kırmızı klasörü uzatsana bir."

Meğer Memur Burdell bu konuyu incelemiş; tüm ciddi varsayımları topluyormuş. Bunun yanında dünyayı kurtarma teorileri olarak sunulan tüm alışılmamış fikirleri, gerçeğe ters düşen, son bir umutla ortaya atılan göz alıcı düşünceleri de...

"Mesafeli patlama derken, evlat, sen ilk ona girebilecek bir fanteziden söz ediyorsun. Belki ilk beşe de girer. Yani elde ne var mesela, it/çek fantezisi, yerçekimi traktörü fantezisi, Güçlendirilmiş Yarkovsky Etkisi fantezisi." Klasörde çabucak belli bir sayfayı açıp neşeyle uzun rakam sütunlarını gözden geçiriyor. "İnsanlar Güçlendirilmiş Yarkovsky Etkisi'ne bayılıyor. Belki de gülünç ismi yüzünden. Ama hiç de işe yarar bir şey değil. Manyetik alan pisliğinin sayısal değerlerini asla elde edemeyecekler."

Başımı yukarı aşağı sallayarak onaylıyorum. Bilim bana sıkıntı veriyor. Evet veya hayır gibi cevaplar lazım bana. "Ya mesafeli patlama?"

Gece Kuşu öksürerek boğazını temizliyor, başını kaldırıp sıkıştırılmaktan hoşlanmamış gibi ekşi bir suratla bir an bana bakıyor.

"Evet," diyor. "Aynı hikâye. Donanım ve kalibrasyon gereksinimi. Belki bir ihtimal Uzay Komutanlığı'ndakinde bazı işe yarar sayılar vardır, belki hedef hızını hesaplamışlardır, fakat donanım yok ki kimsede. Oysa son derece özel, sırf bu iş için imal edilmiş bir nakliye sistemine ihtiyaç var. Sağlam malzeme ve hız. Şu kahrolası şey bize birkaç yıl uzak olsaydı, belki bir ihtimal biri doğru roket fırlatıcıyı imal eder, hesaplamaları yapardı. Eğer on yıl zamanımız olsaydı, bize yaklaşırken onu yeteri kadar kendimizden öteye iteleyebilirdik. Fakat bu fırsatı kaçırdık." Oturduğu koltukta öne eğiliyor. "Sense şimdi tutmuş bana birinin mesafeli patlama yoluyla bu işi çözeceklerini düşündüğünü söylüyorsun ha?" Saatine bakıp başını iki yana sallıyor. "Ne kadar zamanımız var? Bir ay mı, bir buçuk ay mı?"

"Kırk bir gün," diyorum. "Yani hiç şansımız yok mu diyorsun?"

"Yok. Bak bence daha da beteri... Şansımız hiçten bile az..."

Ona her şey için kibarca teşekkür ediyorum, aşağı inip eşyamı topluyorum.

"Bunu söylemekten nefret ederim biliyorsun ama," diyor Cortez dikkatle sigarasını sararken. "Çok da güzel bir kız bu."

Ters ters bakıyorum. Ne ses tonunda ve de ifade ediş biçiminde bunu söylemekten nefret ettiğini gösteren bir şey var. Beni iğneliyor, en rahatsız olacağım şeyi söylemekle yaptığı bu. Başkaları da (eski dostlarım Dedektif McGully ve Culveson. Nico da elbette) beni aynı biçimde iğnelemekten zevk alırlar. Anlıyorum. Ne olduğumu bilirim.

"Öylesine söylüyorum." Cortez sigarasını yakıyor ve kızın

ince bedenini apaçık bir beğeniyle düşünerek uzun ve doyurucu bir nefes çekiyor. Cortez'e alayla karşılık verme zevkini tattırmak istemediğimden hafif bir kahkaha atmıyorum, cevap vermiyorum veya gözlerimi devire devire başka tarafa çevirmiyorum. Bunun yerine kaşlarımı çatıyorum ve sigara dumanını bilinçsiz yatan genç kadından elimle uzaklaştırmaya çalışıyorum. Cortez sigarasını yerde söndürüyor.

"Ah sevgili Palace," diyor, esneyip ayağa kalkıyor. "Cennette sen olmayacaksın ve ben orada seni özleyeceğim."

İnce yatak örtüsü üzerine yatırdığımız kızın yanında tuvaletin üzerine oturuyorum. Elleri iki yanına uzanmış. Yatak demir parmaklığın iç tarafında, asıl hücre kısmında. Orada bir tuvalet, lavabo ve ayna var. Cortez odanın karşı tarafında, iyi çocukların yerinde, demir parmaklıkla koridora açılan kapı arasındaki dar alanda duruyor. Tuzlu serum torbası için tavan çengeli bulabileceğim tek yer burası. Bölmenin iyilerin durduğu tarafında, steril sıvı tavandaki çengele asılı torbadan çıkıp borulardan ve parmaklıktan geçiyor, kızın koluna damla damla akıyor. Polis Evi'nden ayrıldığımızda Gece Kuşu benim için bir ilkyardım çantası hazırlamıştı. Çantada gazlı bez, kutu kutu aspirin ve oksijenli su şişeleri ayrıca bir buçuk litrelik iki torba içinde toplam üç litre tuzlu serum vardı. Ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim olmadığını söylediğimde alayla bir şey yapmama gerek olmadığını, zamanı gelince serumun ne yapması gerektiğini bileceğini söylemişti.

Cortez bakışımı izleyerek serum torbasına bakıyor. "Akmıyor gibi sanki. Değil mi?"

"Bilmem, emin değilim."

"Doğru taktın mı?"

"Bilmem."

"Ya yanlış taktıysan ne olacak?"

Cevap vermiyorum ama cevap belli: Kız serum alamaz ve ölür. Tabii daha önce bir şekilde ölmezse… Mesela damar yolunu açarken benim sebep olduğum enfeksiyon yüzünden. Casio'ya

bakıyorum. Saat öğleden sonra 4.45. bu saati hızlı vedalaşma sırasında Trish McConnell'ın kızı Kelli verdi bana. "Annem sana kızıyor," diyerek. "Biliyorum," demiştim ve o da "Ben de kızgınım," demiş ve saati cebime sokmuştu. O zamandan beri takıyorum. Yandaki düğmesine okununca mavi-yeşil hoş bir ışık veriyor. Bu saati seviyorum.

Bu kız cinsel tacize uğramış gibi görünmüyor. Kontrol ettim, hızla, büyük bir dikkatle ve olabilecek minimum fiziksel temasla, özürler mırıldanarak, ne bileklerinde ne dirseklerinde bağlanma izi sayılabilecek bir sıyrılma izi yok. Sadece boğazı yaralı, ayrıca yüzünün çevresinde kesik ve morluklar var. Bir de şiddetli boğuşmanın öteki belirtileri: Dizlerinde ve bacaklarında bereler, iki tırnağı da kopuk. Tırnaklarından bir cımbız yardımıyla kumaş lifi örnekleri aldım ve itinayla sandviç torbasına yerleştirdim. Dedektif Palace'ın Minyatür Seyyar Kanıt Torbası. Boğazındaki yarayı temizleyip kesik boyunca ince bir tabaka Neosporin sürüp sardım. Bol bol gazlı bez kullanarak iki yana ensesine uzanan geniş bir bandaj yaptım. Öyle ki sanki kafası kesilip sonra tekrar yerine takılmış gibi görünüyor. Kızın simsiyah saçları iki perde gibi yüzünün iki yanından aşağı iniyor.

Üzerine oturduğum klozetten kalkıyor, bir anlığına düşecek gibi sallanıyorum. Açlıktan ölüyorum. Bitkinim. Elimde baygın kızın bileziği var. Bilezik bileğinde değil, ön gömlek cebindeydi. Zarif sahte altın, şu zincir mağazalarda satılan ucuz nesnelerden. Hani okul çocuklarının kız arkadaşları için aldıkları türden. Bileziğe birtakım minik süsler asılmış. Bir çift bale terliği, bir müzik notası. Minicik bir buket gümüş rengi çiçek, zarif ve sevimli.

"Süsen mi bunlar?" diye mırıldanıyorum.

"Zambak," diyor Cortez.

"Öyle mi?" Avucumda bileziğin belli belirsiz ağırlığını hissediyorum. "Belki de gül."

"Zambak," diyor yeniden ve esniyor.

Kızın yüzünü inceliyorum ve isminin Lily* olmasına karar

* (İng.) Zambak. *–yhn*

veriyorum. Bileziği olmasının sebebi bu. Geçici de olsa bir ismi olmasına ihtiyacım var.

"Benim adım Henry Palace," diye fısıldıyorum Lily'ye o beni işitemese de. Cortez alayla bakıyor bana. Görmezden geliyorum. "Sana birkaç şey sormam lazım."

Cevap vermiyor. Kendinde değil. Başka ne yapabilirim bilemiyorum. Ansızın garip bir şekilde oraya uzanma isteği duyuyorum; kızın yerinde olma isteği. Nefes alışını seyrediyorum: Sığ nefes alıyor ve aynı şekilde hafifçe veriyor. Bileziği avucumda tutuyorum, küçük gri hücrenin pis sarı ışığında mat görünüyor.

Cortez duvardan çekilip demir parmaklıklara yaslanıyor ve kendi kendine öylesine anlatmaya başlıyor.

"Annem de komaya girmişti. Eyalet Hastanesi'ndeydi. İki gün. Her ne kadar tüple beslense de ona öğlen ve akşam yemeği getirdiler. Sanırım yanlışlıkla. Veya böyle saçma bir kural vardı. Yemekleri kardeşimle ben yedik. Annemin bize hazırladıklarından daha bile iyiydi yemekler."

Gülüyor. Ben de yarım bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. Cortez yine o uzun hikâyelerinin birini mi uyduruyor, anlattıklarının ne kadarı doğru, ne kadarı yanlış asla emin olamıyorum. Onunla ilk karşılaşmamızda Garvins Falls Yolu'nda yedek malzeme deposunda saklanıyordu. Bir zamanlar sevgilisi olan iş ortağı Ellen tarafından sonradan elinden alınan çalıntı mal yığınının başında bekliyordu. Bana bu hikâyeyi birbirinden epey farklı üç şekilde anlattı: Birinde kız onu gafil avlıyor ve küçük bir baltayla kovalıyordu. Birinde pazarlık sırasında aldatıyordu. Üçüncüsüne göreyse başka bir sevgilisi vardı ve bazı arkadaşlarıyla gelip her şeyi alıp götürmüştü.

Geri dönüp küçük tuvaletin yanında duruyor ve aynada ablak, yamuk yüzünü inceliyor. Annesine komadan sonra ne olduğunu soruyorum.

"Ahh." Parmaklarını çıtırdatıyor. "Ne olacak. Bir öğleden sonra eve gitmek üzere okulu kırdım, bir cigaralık yaktım ve evde annemle erkek arkadaşını gördüm. Erkek arkadaşı onun boğa-

zını sıkıyordu. Adı Kevin'dı. Denizciydi. İki eliyle onu şöyle boğazlıyordu." Cortez aynaya bakmaktan vazgeçip boğazlama hareketini taklit ediyor. Gözleri irileşerek parmaklarını birbirine geçiriyor ve hayali bir boğazı sıkıyor.

"Korkunç."

"Kevin kötü biriydi."

"Yani annen havasız kalıp bayıldı mı?

Belli belirsiz bir el hareketi yaptı. "Annem de deliydi. İkisi de deliydi."

Bakışlarımı baygın kıza çeviriyorum. "Ya bu kız? Yüksek doz galiba."

"Ağzından yel alsın." Cortez elini çenesine dayayarak korkmuş taklidi yapıyor. "Bu öyle bir kız değil. Biri bıçaklamış işte. Çok kanaması olmuş. Bilemiyorum. Organları iflas etmiş olabilir."

"Hayır." Bu konudaki tıp bilgimi hatırlamaya çalışıyorum. Kesinlikle uzman olduğum bir alan değil. "Eğer bir insanın, bayılacak kadar kanaması olursa ölümü kaçınılmazdır. Tabii yanında kanını durduracak biri yoksa."

Cortez kaş çatıyor. "Emin misin?"

"Evet. Yani hayır." Hatırlamaya çalışıyorum. "Bilmem ki."

Başımı iki yana sallıyorum. Kendimden nefret ediyorum o an. Neden bilmiyorum ki? Beş yıllık polislikle bu konuda yeterli bilgi sahibi olabilirdim. Belki on yılda.

Cortez yeniden aynaya bakıyor. Elimi yumruk yapıp gözlerime bastırıyor ve yıllar önce aldığım ilk yardım eğitimini hatırlamaya çalışıyorum. Akademideki dersler, profesyonel hazırlık eğitimleri. Boğaz dar bir yerdir ve içi hayati yapılarla donanmıştır – yani bu kıza ne olmuşsa olmuş ama bir açıdan son derece şanslıymış: Çünkü boğazını kesen tam şahdamarına gelince durmuş. Şahdamarı, narin yapılı soluk borusunu kesmemiş. Basit bir kan testi yasak bir maddenin alınıp alınmadığını kolaylıkla belirleyebilir ama bu noktada basit bir testi yapmak söz konusu bile olamaz, daha çok bilimkurgu sayılabilir hatta. Kütle spektro-

metresi ve immüno-serolojik yöntemler, gaz-sıvı kromatografisi ise artık geçmişte kalmış başka bir dünyaya ait teknikler.

Fakat Cortez'in söylediğinde doğruluk payı yok değil. *Bu öyle kızlardan değil.* Peter Zell de öyle biri değildi. Zaten kimse her zaman olduğu kişi değil artık.

Lily'nin sakin yüzünü inceleyip başımı kaldırarak tuzlu su torbasına bakıyorum. Biraz azalmış galiba. Kızda kaybettiği sıvıları kazanma süreci başlamış sanırım. Umarım öyledir.

"Dert etme, Sherlock," diyor Cortez. "Ayılmasını bekler, sonra da kendisine sorarız. Tabii bir haftadan uzun sürmezse. Yok daha uzun sürerse sıçtık demektir."

Tekrar gülüyor, bu sefer ben de gülerek karşılık veriyorum. Kaşlarımı kaldırıp başımı iki yana sallıyorum. Gelecek hafta zaten hepimiz ölmüş olacağız. Bu bina içinde bizle beraber kül yığınına dönüşecek. Hah hah hah. Anlıyorum.

Kendinden geçmiş Lily'yi sigarasını tellendiren Cortez'le bırakıp tekrar koruluğa, kızı bulduğumuz yere gidiyorum.

Dedektif Culverson burada olsaydı sakin sakin ve büyük bir dikkatle olayı tüm ayrıntılarıyla tekrar canlandırırdı. Kızın batı yönünde yüzüstü yerde kıvrılmış olması onun şu yönden koşarak geldiği, bu noktada tökezlediği, belki de düştüğü anlamına gelir. Ellerimi Superman gibi öne uzatarak kızın umutsuzca koştuğu son adımları tekrar ediyorum. Düşüp yere yuvarlanmasını tekrar tekrar canlandırıyorum. Arkamda bıçaklı bir gölgenin beni kovaladığını iliklerime kadar hissederek...

Açıklığı kaplayan kalın çamurda birçok belirgin ayak izi var ama bunlar bizim iki saat önceki izlerimiz. Doc Martens ayakkabılarımın kare topuklarının ve Cortez'in kovboy çizmelerinin kama şeklinde sivri topuklarının izleri. Aynı çember üzerinde üst üste dolanan Houdini'nin pati izlerini bile görebiliyorum. Fakat kızın bulunduğu noktanın çevresi belli belirsiz sürtünme izleri, bazı girintiler ve çukurluklar, ezik yapraklar ve çamur topaklarıyla kaplı. Çevredeki kahverengilikten daha koyu, karar-

mış izler. Saldırganın suç mahallindeki tüm izleri son iki günün yağışlı havasının etkisiyle gömülmüş veya silinmiş.

Yorgun argın geri dönüyorum binaya. Bir zamanların titizlikle bakılan bahçesi artık çirkin bir toprak arazi. Bina atların nallandığı çakıllı garaj girişinin arkasında beliriyor. Büyüklü küçüklü zenya çiçeği tarhlarını istila ordusu gibi fazla uzamış otlar bürümüş. Çimenliğin ortasında iki bayrak direği var; hafif yağmur altında iki bayrak durmaksızın dalgalanıyor: Biri Amerika Birleşik Devletleri, diğeriyse Ohio eyalet bayrağı. Bahçeyi büyük bir dikkatle gözden geçiriyorum. Zihnimde parçalara bölüyor, her kareyi teker teker gözden geçiriyorum. İpucu olabilecek veya olamayacak bazı şeyler görüyorum: bir fıstık kabuğu yığını, on santimlik bir küme halinde dolaşık bir kalın ip topağı, Ohio bayrağının kuzeyindeki bir noktada çamur içinde birbirinden ayrı noktalarda üç parça çim topağı. Belki bir çadır direğinin izleri bunlar.

Bahçeyi incelemeyi bitirince bayrakların altında ellerim belimde, uzun süre bekliyorum. Yüzümden gözyaşı gibi yağmur damlaları süzülüyor, burnumdan ve çenemden damlıyorlar. Yorgunluğun öyle bir aşaması vardır ki vücudunuz bir yere çarpmış gibi acır, boğazınız ağrır ve gözleriniz yanar. Açlık bu duyguları daha da şiddetlendirir. Kendinizi eğilmiş bükülmüş, kurumuş, yanmış yıkılmış gibi hissedersiniz. Sanki kuru bir kabuk gibi kalmışsınızdır.

Bugün için üç küçük torba ballı kavrulmuş fıstığım, ayrıca Penfield'daki Residence Inn'den aldığımız bir sepetten kalan tek bir yeşil elmam var. Elmayı at gibi hızlı hızlı yiyorum. Tam fıstık torbalarından birini açarken daha sonraya saklamaya karar veriyorum.

Bir noktada birbirini kesen iki sıra kan damlası... Koridor boyunca biri dışarı doğru giden, biri de dışarıdan içeri giren iki sıra kan izi.

Lily'ye küçük mutfakta saldırılmış olmalı; kız boynundan kan damlayarak dışarı kaçmış. Arkasından kovalayan saldırgan onu korulukta kaybetmiş ve sonunda onu bulduğumuz açıklıkta yere

düşmüş; o sırada saldırgan elinde kan damlayan bıçaklarla binaya geri dönüp üç bıçağı yerine asmış ve ortalıktan toz olmuş muhtemelen.

Toz olmuş ama bu ne anlama geliyor? Yeraltına indiği anlamına geliyor. Garaj zeminindeki delikten...

Doğru mu bu? Dedektif Palace, bu doğru mu?

Doğru, fakat kararlı ve gözünü kan bürümüş saldırganın ufak tefek, zorlukla kaçabilen boynundan yaralı ve savunmasız bir kızı koruda nasıl elinden kaçırır?

Doğru – fakat neden ve nasıl üç bıçak birden kullanıyor?

Gökyüzüne bakıyorum ve dişlerimi gıcırdatıyorum. İçimde beliren panik, umutsuzluk ve suçluluk duygusuyla mücadele ediyorum. Çünkü muhtemelen cevabı asla bulamayacağım. Bu gizem, kardeşimin ortadan kayboluşuyla birlikte hiçbir zaman çözülemeyecek. Doğru yere geldim, Ohio, Rotary'deki karakola, ama zamanlamamız yanlış, çok geç kaldık, vaktinde yetişemedik. Vaktinde gelebilseydik kızı saldırgandan kurtarırdık, kardeşimi elimizden kaçırmazdık. Benim hatam. Hepsi benim suçum.

Elimin tersiyle alnımı ovuşturup bahçenin koruyla birleşen ucuna bakıyorum. İsimsiz kızı orada karanlığın içine doğru kaçarken hayal ediyorum. Eliyle boğazını tutmuş, çığlık atmaya çalışıyor ama atamıyor, yarasından kan fışkırıyor.

Neyse ki bir tuzak çıkmadı bu. Gerçekten de küçük bir hayvanat bahçesi vardı ve tam anlamıyla aptal iki ergen kardeş hayvanları serbest bırakmış, kızın erkek kardeşi gerçekten de bir kaplan tarafından tuzağa düşürülmüştü. Bu olay eylül başlarında, yani iki hafta kadar, galiba on altı gün önce, zorlu yolculuğumuzun ortalarında oldu. Seneca Falls gri bir yerdi, tedirgin edici bir sakinlikteydi, insanlar sokaklardaydı, bazıları silahlıydı, kimisi tek başına kimileri de gruplar halinde dolaşıyordu. Hepsi de son derecede gergindi. El sallayan bir kıza rastladığımızda şehirden on altı kilometre kadar uzaklıktaydık. Onu golf arabasına aldık ve olabildiğince hızlı gitmeye çalıştık. Araba bu küçük hayvanat

bahçesine giden arka yollarda titreyip zıplıyordu. Üzerinde şort ve atletle ancak on altısında olabilecek bir oğlan, bir ağacın üst dallarından birinde titreyerek bekliyordu. Dal ağırlığıyla sallanıyor, pis postunun altında sıska kaburgaları belli olan hayvanın hırlayarak beklediği yere kadar eğiliyordu.

"Ne yapacağız?" dedi kız. "Yanii..." diye lafa girdim ama o anda Cortez hayvanı tam böğrünün ortasından pompalı tüfeğiyle vurarak yere indirdi. Oğlan bir çığlık atarak ağaçtan yere atladı ve ölü hayvanın yanına düştü. Patlamış turuncu sağrıdan kan sızıyor ve buhar yükseliyordu. Cortez tüfeğini asıp bana bakarak, "Artık gidelim mi?" dedi.

Biz golf arabasına doluşurken, "Bekleyin, bekleyin," diyordu kız kardeşi, peşimizden koşarak. "Şimdi ne yapacağız?"

"Yerinizde olsam o kaplanı yerim," dedi Cortez.

"*MUSKINGUM NEHİR HAVZASININ SUYUNU İÇMEYİN... MUSKINGUM NEHİR HAVZASININ SUYUNU İÇMEYİN.*"

Cortez, iletişim odasında, ayakla kumanda edilen eski bir telsiz cihazı önünde transa girmiş gibi duruyor. Bu siyah renkli cihaz aynı acil bant uyarı mesajını tekrar tekrar gönderiyor. Bir teknik servisi beklerken duymaya alışkın olduğunuz türden sakin, duygusuz bir ses tonuyla... Kurulum için yardım istiyorsanız bire basınız...

"Şu yavruya baksana bir," diyor Cortez. "Hâlâ çalışıyor."

"Tabii tabii," diyorum, büyük bir nostalji duygusuyla. "Bunları bozmak mümkün değil zaten. Bir dolu yedek bataryayla beraber kurmuşlardır kesin." Concord'daki karakolda da aynısından vardı. Ben polisliğe adım atmadan birkaç yıl önce dijital dizüstü bilgisayar gelince modası geçmiş sayılan fakat nasılsa kimsenin iletişim odasından çıkarıp atmadığı, parlak, simsiyah ve kıpırdatamayacağın kadar ağır, orada bir köşede, geleneksel polis çalışmalarının bir simgesi gibi bırakılmıştı.

"*İLKYARDIM MERKEZLERİNİN KURULDUĞU NOKTALAR... İLKYARDIM MERKEZLERİNİN KURULDUĞU NOK-*

TALAR... İLKYARDIM MERKEZLERİNİN KURULDUĞU NOKTALAR..." Sonra da anonsu yapan kadın sesi bu semt adlarını sıralıyordu. Norman Rockwell'in eski moda semt isimleri: *"CONESVILLE... ZANESVILLE... DEVOLA..."*

Parmağımı cihazın üstündeki tozlara değdiriyorum. Gerçekten de güzel bir polis ekipmanı. Cidden öyle.

"*İLKYARDIM MERKEZLERİNİN KURULDUĞU NOKTALAR... İLKYARDIM MERKEZLERİNİN KURULDUĞU NOKTALAR...*"

Orada Cortez'le yan yana durup semt isimlerini dinliyoruz. Kadının sesi, makinenin monoton uğultusu derken kalbime hüzünlü bir his çöküyor, sanırım bilgiye aç kalmışım. Hayatımın büyük bölümünde dünya haberlerle, olaylarla doluydu ama geçen yıl radarlar birer birer kapandı, *Concord Monitor*, *New York Times*, sonra da televizyon kanalları, hatta televizyon kavramı toptan yıkıldı; ardından da sonsuz saçmalıkları ve boş balonlarıyla internet yok oldu. Evim yanmadan önce, Concord'da, amatör bir radyom vardı ve frekansı Radyocu Dan Dan diye birine ayarlamıştım, tüm Mayfair Komisyonu oturumlarını onunla beraber dinledim. Dan ayrıca son kalan üyelerle Kongre'den hızla geçirilen, tahıl silolarını kamulaştıran ve tüm milli parkları iç göçmenlere kamp yeri yapan Nüfus ve Sosyal Güvenlik Kurumu yasasının son halini bildirmişti.

Yolda sadece dedikodu girdabından ve teyit edilmemiş raporlardan haberiniz olabiliyor. Tedirgin dedikodular, spekülasyonlar ve palavralardan bir girdap. Biri nehir boylarında yaşayan susuz kalmış Nevada'lıların Hoover Barajı'nı dinamitlediğini söylüyor. Bir başkası güya başkan tarafından imzalanmış bir kağıt sallıyor ve Amerika Birleşik Devletleri'nin "egemen ve sürekli bir ulus olduğunu ve o sırada elde mevcut tüm toprakların imtiyazını sonsuza kadar muhafaza edeceğini" ilan ediyor. Biri de Savannah şehrinin Laos'tan gelen göçmenlerce ele geçirildiğini, şehri kaleye çevirdiklerini, gördükleri her beyazı vurduklarını söylüyor. Başka biriyse bunun orada değil de Roanoke'da yaşan-

dığını, felaketten kaçan göçmenlerin ise Etiyopya'dan geldiğini öne sürüyor.

Bu noktaya geldik işte, dış dünyada elimizde kalanlar bunlar: Ohio, Apple Grove'da bir çatı altında ambalajlı sandviçler ve yara bantları veriliyor.

"*OHIO HALKI OHIO HALKINA YARDIM EDİYOR PROGRAMI, ÇARPIŞMA VE SONRASINDA DA SÜRECEK*," diyor cihazdan gelen ses. "*OHIO HALKI OHIO HALKINA YARDIM EDİYOR PROGRAMI, ÇARPIŞMA VE SONRASINDA DA SÜRECEK*." Dışarı çıkmak için dönerken birden gözkapaklarımın altına şimşekler hücum ediyor; sendeliyor ve düşmemek için kapının kasasına tutunuyorum.

"İyi misin?" diyor Cortez, arkaya doğru elimi sallıyorum, *iyiyim*, hadi bakalım. Fakat kapıyı bırakıp yürümeye çalışınca yeniden gözümde şimşekler çakmaya, başım dönmeye başlıyor ve bu sefer retinamda kanlı şekiller uçuşarak yanıyor. Bir çayırlıkta yüzüstü yatan bir genç kız. Zeminde bir kapak... Kanlı bir eviyenin başında kanlı bıçaklar. Yanında bir şekerleme otomatı, içi temizlenmiş bir hayvan gibi bütün muhteviyatı boşaltılmış.

"Palace?"

Bir adım atıyorum – çok yorgunum. Yere düşüyorum.

6.

"Henry. Hadi. Kalk artık."

O ses. Uyanıyorum ve işte tamam – sır çözülüyor. Nico orada, gözleri karanlıkta kedigözü gibi parlıyor. Yerde yatıyorum ve o yanıma diz çöküyor, yüzünü yüzüme yaklaştırıp göğsümü iki parmağıyla gıdıklayarak beni uyandırıyor. Eskiden de kahvaltı hazırladığında beni hep böyle uyandırırdı. "Henry. Henry. Hen. Hen. Henry. Hey. Hen."

Nico başparmağıyla kızın, Lily'nin omzunu dürtüyor. Baygın kız yanımda, ince hücre yorganı üzerinde yatıyor. Cortez beni telsiz odasından buraya onun yanına taşıdı herhalde.

"Arkadaşın kim?" diyor Nico.

Nico, senin öldüğünü sandım, demek için konuşmaya başlıyorum ama o parmağını dudaklarına götürüp beni susturuyor, ben de susup sessizce ona bakıyorum. Cortez'in sigarasının kokusu odaya yayılıyor.

"Dinle," diyor Nico ve sadece sesi bile gözlerimin sıcak yaşlarla dolmasına yetiyor. "Oluyor. Başladı." Tamamen yıllıktaki fotoğrafındaki gibi görünüyor; mont cebimde taşıdığım fotoğrafındaki gibi. Uzun saçı sırtına dökülüyor, yine gözlüklü, hem de lisede taktığı eski gözlüğü. Hâlâ bu gözlükleri taktığına inanamıyorum. Uzanıp ona sarılmak istiyorum. Onu bisikletimin gi-

donuna oturtup götüreceğim. Houdini'yi arkamızdaki tekerlekli köpek sepetine koyarız. Onu eve götüreceğim.

"Her şey tam da planlandığı gibi oldu," diyor. "Biliminsanını buraya getirdiler. Sana ondan söz etmiş miydim? Yanımızda artık. Yarın sabah İngiltere'ye gidiyoruz. Ekiple ve biliminsanıyla beraber... Orada mesafeli patlama başlatılacak. Göktaşına kimin sözünün geçtiğini göstereceğiz." Onun lafını ona tekrarlıyorum. "Göktaşına kimin sözünün geçtiğini göstereceğiz." Gülümsüyor. Dişleri bembeyaz parlıyor. "Her şey yoluna girecek," diyor.

Bazı itirazlarım var, aklımdan birçok soru geçiyor ama Nico eliyle ağzımı kapatıp sabırsızlıkla başını iki yana sallıyor.

"Diyorum ya, Hen. Dananın kuyruğunun koptuğu yeri geçtik." Babamın hep kullandığı aptal laflardan biri. "Her şey halloldu. Sorun yok."

İnanılmaz bir şey bu. İnanılmaz! Yapmışlar. Nico yapmış. Dünyayı kurtarmış.

"Bu arada dinle bak. Şu senin gorile dikkat et. Ona güvenmiyorum."

Benim goril. Cortez.

Aslında tanıştırılmadılar bile ikisi. Birbirlerinden hoşlanabilirlerdi ama Nico onunla tanışmadı, onun hakkında hiçbir şey duymadı. Göğsümde bir melankolinin ağırlığının çöktüğünü ve bütün vücuduma yayıldığını hissediyorum. Rüya gördüğümü fark ettiğim anda Nico bir Dickens romanı hayaleti gibi yok oluyor ve yerini dedem alıyor. Soluk benzi, çökük elmacıkkemikleri ve sabit bakışlarıyla eski bir deri koltukta oturmuş American Spirit sigarasından bir fırt çekerken kendi kendine mırıldanıyor.

"Çukur kaz," diyor. "Bir çukur kaz."

Duman gerçek. Yeni yakılan sigaranın kokusu ince hücre parmaklıklarını aşıp karakolun koridorunu ve rüyamı kaplıyor. Dedem gerçekten de American Spirit içerdi. Tıpkı Nico gibi. Ya da Nico bu markayı içerdi, tıpkı dedem gibi. Her seferinde dedem "Kahrolası mendebur," diye söylenir ve bir sigara daha yakardı.

Arasında sigara tuttuğu iki buruşuk parmağı sinirle titrerdi. Bir şeylerden zevk almak ona göre değildi.

Fakat şimdi sigara içen o değil; o yıllar önce öldü. Cortez içiyor sigarayı, binada bir yerlerde, bir fırt daha çekiyor.

Ben de o ince yorgan üzerinde, saldırı kurbanı kızın yanına sıkışmış değilim; düştüğüm yerde, telsiz odasının zemininde, makinenin dibindeyim. Nico'nun dudağıma dokunan elinin sıcaklığı hâlâ hissediyorum.

Çabucak ayağa kalkıyor, bacaklarımdaki karıncalanmalar yüzünden kamburlaşıyor, doğrulmak için duvara uzanıp elimle tutunuyorum. Saat sabahın 5.21'i. Burada ne kadar yattım? Kıvrılarak uzayan pis duman kokusunu takip ediyor ve Cortez'i polis arabası garajında buluyorum. Çömelmiş, yeri inceliyor. Portatif kahve aletimiz rafların birinde kapağı açık duruyor. Kapağın kenarlarında kahve telvesi izleri top top olmuş. Cortez'in yanındaki termosun kapağından çıkan buhar, sigara dumanıyla birlikte havaya süzülüyor.

"Günaydın," diyor bana başını kaldırmadan.

"Aşağı inmemiz lazım."

"Bir zahmet yani." Homurdanarak yüzüstü yere uzanıyor. "Onun için burada uğraşıyorum ya zaten."

"Peki inebilecek miyiz?"

"Çalışıyorum," diyor yeniden ve gülüyor. "Kendine kahve al."

Kenarına keçeli kalemle adımı yazdığım çelik termosumu arkamdaki rafta buluyor, bir bardak kahve alıyorum. Rüyamda sadece isteklerimin gerçekleştiği ortada, tam bir klasik: Nico hayattaymış, asteroit tehlikesi ortadan kalkmış, dünya eskisi gibi olacakmış, ben de yaşayacakmışım falan. Peki ama dedemin ölüm döşeğindeyken "çukur kaz" demesinin anlamı ne? Bunlar gerçekten de onun son sözleriydi. Böyle demişti tam ölmeden önce. Cortez bir gözü açık bir gözü kapalı, sigarası ağzının kenarında tütüyor ve yüzünü yere çevirip yavaş yavaş çatallı çekicinin arkasındaki çatalla, kapakla zemin arasındaki ince aralığı hedefleyerek betona vuruyor.

Kahvemden bir yudum alıyorum; sıcak, sade, acı. On saniye bekliyorum. "Ne düşünüyorsun? Aşağı inebilecek miyiz?"

"Odağı hiç şaşmayan bir kişiliksin harbiden."

"Farkındayım. Eee, ne diyorsun?"

Gülüyor, ben de durup bekliyor, kendime sabır diliyorum. Cortez de aynı şeyi benim kadar çok istiyor. Ben, kardeşim veya onun hakkında bilgi sahibi birileri orada olduğu için aşağı inmek istiyorum, Cortez ise sadece o kapak orada olduğu için inmek istiyor. Saçları karmakarışık, atkuyruğu dağılmış, sırtından sarkıyor. Kayıp kardeşimi bulmak için çıktığım bu aptal yolculuğa benimle beraber niye geldiğini sormadım ona hiç. Fakat vereceği cevabı tahmin edebiliyorum: Böyle şeyler yapmak için, geriye kalan sürede sevdiği işi yapmak için. Ben bir gizeme doğrultulmuş soru işaretiysem, Cortez dünyanın dik başlı noktalarına vuran bir çekiç.

"Ee?" diyorum. "Başarabilecek misin?"

"Evet." Doğruluyor ve sigarasını bir yana fırlatıyor. Topladığımız izmarit yığınına bir izmarit daha eklenmiş oluyor böylece.

"Evet mi? Nasıl? Nasıl?"

"Patlama, anlatacağım." Gülümsüyor, yeni bir sigara yakmak üzere tütünlerini karıştırıyor, pantolonunda sigara kâğıdını arıyor, sigarayı bana eziyet etmek istercesine yavaşça sarıyor. Sonunda başlıyor söze: "Düz bir kapak değil bu, tahminimce sıkıştırılmış bir şey. Yani bir deri bir kemik tipler olmasaydık bile onu kaldırıp açamazdık."

"Yani?"

"Yani kıracağız. İlk seçenek motorlu bir kaya matkabı ki elimizde yok ve bulamayız."

Başımı sallayarak onaylıyorum, deli gibi yukarı aşağı sallıyorum başımı, zihnim hızla çalışıyor. İstediğim de bu zaten. Ayrıntılar. Cevaplar. Kahvemi bir yere koyuyorum, buradan fırlayıp gitmeye ve gereken aleti bulup getirmeye hazırım.

"İkinci seçenek?" diyorum.

"İkinci seçenek bir balyoz..." Sigarasından derin bir nefes çe-

kiyor ve umutsuzca duran bana gevşek gevşek sırıtıyor. "Galiba nerede olduğunu biliyorum."

"Nerede?"

"Mağazada elbette."

En sonunda, nihayet açıklıyor. Mağaza dediği SuperTarget marketi otoyoldaki Rotary çıkışından üç çıkış önceydi – iki gün önce son uğrak noktamız olan o mağazada malları altüst ederken çekici görmüştü. SuperTarget oradaki dört diğer dev market (Hobby Lobby, Home Depot, Kroger ve Cheesecake Factory) ile birlikte geniş bir alana yayılmıştı.

"Wilton marka," diyor Cortez. "On iki librelik büyük bir şey. İyi bir tutamağı var." Başını iki yana sallayıp duvara yaslanıyor. "Gittim orada bıraktım onu. Hatırlıyorum çünkü neredeyse alacaktım yanımıza. Ne işimize yarayacak değim. Boşuna ağırlık yapacaktı, ihtiyacımız yoktu." Tıpkı yitirdiği sevgilisini hayal eden âşıklar gibi içini çekiyor. "Ama hatırlıyorum. Fiber saplı büyük güzel bir Wilton. Sen de hatırlıyor musun?"

"Yani... Tabii." Hatırladığımdan pek emin değilim aslında. Bomboş rafları, pisliğin içine yerlere saçılmış kokulu mumları ve banyo havlularıyla, bozuk oyuncaklar gibi kırılıp atılmış banyo armatürleriyle SuperTarget'ı hatırlıyorum pekâlâ. Yiyecek bölümü yağmalanmıştı. Aylar öncesine ait olabilecek büyük bir tabelada MÜHİMMAT KALMADI ÇOK TEŞEKKÜRLER yazıyordu.

"Ya yerinde değilse?" diyorum. "Ya biri onu aldıysa?"

"O zaman balyozumuz olmaz," diyor Cortez. "Şimdiki gibi."

Bıyığımın bir ucunu çiğniyorum. Eğer balyozu aramaya gider de bulamazsak bir kaybımız olmayacak demek istiyor alayla ama aslında yanılıyor çünkü zaman kaybetmiş olacağız. Bisikletle oraya gitmek, balyozu bulmak, bisikletin arkasındaki tekerlekli köpek sepetine güvenle yerleştirmek ne kadar sürer ve geri dönmek kaç saat alır?

Cortez balyozun yerini tam olarak biliyor, hangi koridorda ve hangi rafta olduğunu hatırlıyor: Koridor 9, raf 14. Onun beyni de

böyle çalışıyor işte. Bahsettiği yer mağazanın arkalarında, banyo ve bahçe malzemelerini geçince. Yolu tarif ederken sesinde balyozu almayışının ve yapacağı iş için ilk defa gerekli ekipmandan yoksunken yakalanışının derin pişmanlığını hissediyorum.

"Sen burada kal," diyorum. "Kapağa göz kulak ol."

"Tamam," diyor asker selamı çakarak ve garajın ortasına bağdaş kurarak oturuyor. "Kapağa göz kulak olurum ben."

Dışarı çıkarken nezarethaneye uğruyor ve bir buçuk litrelik tuzlu serumun boşaldığını, torbanın sarkıp havası kaçmış bir balon gibi kıvrıldığını görerek memnun oluyorum. Lily'nin yana açılmış sağ kolundaki iğne yerinin etrafı fena görünmüyor, giriş noktasının çevresindeki doku morarmamış. Lily ya da adı her neyse. Zavallı kız. Birinin bir şeyi. Hücreye giriyor, parmağımı yavaşça dudaklarının üstünde gezdiriyorum. Hâlâ kuru ama eskisi gibi ölümcül bir kuruluk değil bu. Demek ki serum işe yaramış.

"Aferin, çocuk," diyorum ona. "İyiye gidiyorsun."

Ancak göz önüne alınması gereken bir sorun da var, eğer Lily bu sıvıyı alıyorsa, onu dışarı da çıkarması lazım ve öyle bir şey söz konusu değil. İdrar yok ve bu da bir şeyin emaresi ama ne olduğunu tam bilmiyorum çünkü tıbbi eğitimim suni teneffüs, yaralara bakım ve kan kaybını azaltma gibi ilk yardım bilgileri ve olay yeri buluntuları gibi belli alanlarla sınırlı. Yatakta yatan hastanın emarelerinden tıbbi sonuçlara ulaşmak benim için bilinmeyen bir alan. Yabancı bir dilde çapraz bulmaca doldurmaya çalışmak gibi bir şey.

Bir sandalyeye çıkıyor, boş serum torbasını asılı olduğu çengelden çıkarıyorum. Elimde bulunan tuzlu su tedariki bu kadar. Bu kıza ne yapılması gerekirse gereksin, artık tıbbi yardım malzemelerimin sınırına gelmiş bulunuyorum. Şu aşamada kızın durumu aslında sınırda; ölebilir de, yaşayabilir de.

"İyileşeceksin," diyorum ona. "İyi olacaksın sen."

Bu kadar, artık yola çıkmaya hazırım fakat birden dün geceki

rüyamdan bir an geliyor aklıma. Nico kaşlarını çatmış şüpheli şüpheli fısıldıyor aceleyle. *Şu senin gorile dikkat et*.

Koridorda tedirginlikle arkama dönüp Cortez'in oturmuş, sigara içerek nöbet tuttuğu garaj yönüne bakıyorum. Hiç adil değil. Bir rüyaydı sadece. Nico bu adamı tanımıyor bile. Fakat benim de tanıdığım söylenemez. İyi bir yol arkadaşı. Çeşitli becerilerinden yararlanıyorum ama birden onu gerçekte hiç de tanımadığımı, kesinlikle ona güvenecek kadar tanımadığımı hissediyorum.

Bu arada kız kendinde değil, yalnız ve çaresiz. Cortez'in çarpık gülümseyişi gözümün önüne geliyor. Gözleri Lily'nin bedeni üzerinde dans ediyor, bir tabak meyveye hayranlıkla bakar gibi...

Burada eski tarz bir hücre kilidi var. Bir çengele asılı duruyor. Hücrenin kapısını çekiyor, kapanıp kapanmadığını iterek kontrol ediyorum. Sonra anahtarı çengelden alıp parmaklıklardan hücreye atıyorum ve anahtar yerden sekerek hücrenin arka duvarına çarpıyor.

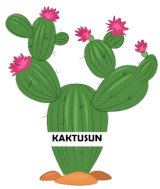
22 Ağustos Çarşamba

Sağ Açıklık 18 26 55.9

Dik Açıklık -70 52 35

Uzanım 112.7

Delta: 0.618 Astro-birim

Abigail sakinleşti artık, konuşuyor, gözlerinde bir ışık yanıp sönüyor.

Ona polis rozetimi ve tabancamı gösterip kozmik toz getiren bir uzaylı olmadığımı, anti-madde enjekte edecek bir NASA görevlisi değil, Concord'lu emekli bir polis olduğumu ve bir vaka üzerinde çalıştığımı anlatıyorum. Mağazanın arkasındaki aynı arka odada, ayağı sallanan küçük bir masanın başında oturuyoruz. Bir zamanlar aynı yerde Jordan ile oturmuş ve onun internete girmesini, Ulusal Suç Bilgi Merkezi veritabanına ulaşmasını izlemiştim. Kendi dosyam için onun yardımını almak amacıyla aşağılamalarına bile katlanmıştım.

Masada oturuyoruz ve Abigail yorgun bir tavırla ve dinlene dinlene Jordan'ın gittiğini ama nereye gittiğini bilmediğini anlatıyor.

"Burada olmalıydı. Burada birlikte olmalıydık. Aldığımız talimatlar böyleydi."

"Kimden aldığınız talimatlar?"

Omuz silkiyor. Vücut hareketleri ani, canı yanıyormuş gibi… "Jordan konuşurdu onlarla."

"Kimlerle?"

Yine omuz silkiyor. Gözleri masada, parmağıyla bir kâğıt par-

çasını bir o yana bir bu yana sanki görünmez bir oyun tablası üzerinde oynatır gibi itip duruyor.

"Ne gibi talimatlardı bunlar?"

"Burada – burada kalın talimatı."

"Concord'da mı?"

"Evet burada. Çözüm bulunmuştu. Gary, Indiana'daki bir üste."

"Çözüm dediğin bir biliminsanı mı? Hans-Michael Parry."

"Evet. Diğerleri onu bulacak, son aşamaya geçilecekti. Biz de burada bekleyecektik." Başını kaldırıyor. Alt dudağı sarkıyor. "İkimiz. Ama Jordan gitti. Kayboldu ortadan. Ben yalnız kaldım. Sonra da toz içeri girmeye başladı" Kekeliyor. "To-to-toz içeri girdi."

Sanki konuşurken bunu tekrar yaşıyor, gözle görünmez bir işkence onun için bu. Sonra odanın her köşesine çatık kaşlarla bakıyor, kozmik tozla kaplanmış gibi cildini ovuşturuyor.

"Bu ne zaman oldu, Abigail? Jordan ne zaman gitti?"

"Çok değil. Belki bir hafta ya da iki hafta önce. Tam anlaması zor çünkü sonra toz gelmeye başladı. İçeri girmeye başladı."

"Zor olduğunun farkındayım," diyor, biraz daha dayan kardeşim diye düşünüyorum içimden. Biraz daha konuşabilsek yeterli olacak. Sonuca varacağız. "Öyleyse diğerleri yola çıktıklarında, Gary, Indiana'ya mı gidiyorlardı?"

Kaşlarını çatıp alt dudağını ısırıyor. "Hayır, hayır. Orası Çözüm'ü buldukları yer. Gittikleri yer Ohio'da. Orada bir polis karakolu..."

Ohio. *Ohio.* O bu kelimeyi söyler söylemez gitmem gereken yerin orası olduğunu biliyorum. Hedefim orası. Kaçağın bilinen son konumu... Nico Ohio'da.

Yerimde öne doğru eğiliyorum, heyecandan sehpayı devireceğim neredeyse.

"Ohio'da neresi? Hangi şehir?"

Nefesimi tutmuş cevabını bekliyorum. Keşfe bu kadar yaklaşmanın heyecanıyla bardağın kenarında duran bir su damlası gibi titriyorum.

"Abigail?"

"Gezegenin döndüğünü hissediyorum. Bu da oluyor. Başımı döndürüyor, midemi bulandırıyor. Fakat elimden bir şey gelmiyor. Anlıyor musun?"

"Abigail, Ohio'daki hangi şehir?"

"Öncelikle bana yardım etmen lazım," diyor ve lateks eldiven geçirdiği ellerini uzatıp ellerimi yakalıyor. "Kendim yapamıyorum. Bunu yapmaktan çok korkuyorum."

"Ne yapmaktan korkuyorsun?" diyorum ama zaten biliyorum. Gözleri her şeyi anlatıyor. Masadaki yarı-otomatiklerden birini bana doğru itiyor.

"Şehrin adını biliyorum. Bir haritam var. Sonra da bunu yapacaksın, hızlı olsun."

İKİNCİ KISIM

Mavi Şehir Adamı

28 Eylül Cuma

Sağ Açıklık 16 55 19.6

Dik Açıklık -74 42 34

Uzanım 83.1

Delta 0.376 Astro-birim

1.

Kardeşimin ölmediğini nereden mi biliyorum: Çünkü hayatta kalmayı hep başarır. Tıpkı babamın ölümünden sonra onu White Park'ta kaydırağın altındaki gölgede peri gibi büzülmüş bulduğumda olduğu gibi. *Benim de gittiğimi sandın değil mi, Hen?* Haklıydı, öyle sanmıştım ve o günden beri de gittiğini düşünmeme yol açacak bir şeyler yapmaya devam etti düzenli aralıklarla. Anne babamızın öldüğü yıldan beri midemdeki bir ekşilik gibi taşıyorum üzerimde bir gün onun da kesinlikle kaybolup gideceğine dair bu karamsarlık önsezisini. Ya başarısız ve beyinsiz sevgililerinden biri yüzünden sonu kötü biten bir uyuşturucu işe bulaşacak, ya üniversite ikinci sınıfta elden düşme bir motosikletle buza girip takla atacak, ya da bir partide en fazla içen o olacak ve diğer herkes yanıp sönen kırmızı ambulans ışıklarına salak salak bakarken bir sedyeyle hastaneye kaldırılacaktı.

Yine de hayatın sert dalgaları arasından defalarca başarıyla kurtulabildi. Karanlık köpükler arasında bir balık gibi yüzebildi. Şu son korkunç aylarda bile. O değil ama kaybolan şu tembel beleşçi kocası Derek, kardeşimin dahil olduğu kaçıklar örgütünün karanlık amaçlarına kendini kurban etti. Kardeşim değil ama ben güneydoğu Maine'de kaçak bir adamı ararken bir kalede vurulup neredeyse ölüyordum. O zaman beni kurtaran

Nico oldu, hem de imkânsız bir şekilde helikopterle gelip beni afallatarak.

Yine de tekrar ortadan kayboldu işte ve dolayısıyla bir yerlerde ölmekte olduğu veya çoktan öldüğü endişesiyle büyüyor içimdeki korku. Kendi kendime ona bir şey olmayacağını, saçının teline bile zarar gelmeyeceğini tekrar edip duruyorum. Bir yerlerde. Hayatta.

Karakoldan şehir merkezine inen tek yol var. Burası Amerikan orta batısının kalbi sayılır: Altı yüz metre uzunluğunda güzel kaldırımları olan pastoral bir yol. Adı da Karakol Sokağı ve üzerinde kıvrılarak giden bir at çiftliği çiti ile kızıla boyanmış bir samanlık var. Yolun sağ tarafında, biraz uzakta bir yel değirmeni yer alıyor. Sanki biri onu biraz geri itmiş de sonra sıkılıp yarı yolda bırakmış. Houdini bisiklet gidonuna asılı sepette öksürerek yatıyor. Boş kalan tekerlekli köpek sepeti arkamda tıngırdıyor. Dönüşte taşıyacağım yükü bekliyor.

Güneş yeni doğuyor, hâlâ hafif bir yağmur atıştırıyor; ağaçların sarı ve kızılyaprakları yağmurda ıslanmış; çekirgeler birbirine sesleniyor ve kargalar düşünceli düşünceli gaklıyor. Bense kendimi bir an için, insanlar gittikten, kaldırımlar kır çiçekleri tarafından işgal edildikten ve gökyüzü tamamen kuşlara kaldıktan sonra dünyanın ne kadar barışçıl bir yer olacağını düşünürken buluyorum.

Bunun da bir başka rüya olduğunun farkındayım elbette, umutlu hayallerin bir başka versiyonu: El değmemiş, insanoğlunun kirli şehirlerinin ve gürültülü makinelerinin olmadığı pastoral, kıyamet-sonrası bir dünya. Zira bu orta batıya özgü yaprakları sararmış ağaçlar ilk ateşle birlikte alev alıp yanacaklar. Dünyanın her tarafındaki ağaçlar kuru kav gibi kavrulacaklar. Kısa süre içinde kül bulutları güneşi maskeleyecek, fotosentez duracak, tüm yeşil örtü yok olacak. Sincaplar yanacak, kelebekler, çiçekler, uğur böcekleri uzun otlar arasında kıvranıp kalacak. Dağ sıçanları deliklerinde boğulacak. Muzaffer Tabiat Ana ta-

rafından tekrar ele geçirilmeyecek Dünya, insanlığın kibirli ve kötü idareciliğini cezalandıracak karma.

Yaptığımız her şey şu veya bu şekilde anlamsız. Ne yapıp yapmadığımızdan bağımsız olarak, insanlığın gezegeninin başına böyle bir şeyin gelebileceği ihtimali her zaman, tüm tarih boyunca vardı zaten.

"Sıçanlar," diyorum, çıkış kapısındaki rampadan döne döne inerken aşağıdaki devasa otopark gözümün önüne seriliyor. "Sıçanlar, sıçanlar, sıçanlar."

SuperTarget ele geçirilmiş. Mağazanın çatısında makineli tüfekle dolanan insanlar görüyorum. İçgüdüsel olarak sayıyorum: Bir, iki, üç, dört... Böyle büyük bir mağazanın çatısında tek bir makineli tüfekli adam bile fazla aslında. Müşterilerin üst raflara kolay ulaşması için kullanılsın diye konmuş ve tekerlekleri sayesinde yeri değiştirilebilen beş madeni merdiven mağazadan dışarı çıkarılmış ve otopark girişlerine bekçi kulübesi gibi dikilmiş. Her merdivenin tepesinde bir kişi. Bana en yakın merdivende kırmızı bir beyzbol forması giymiş, karmakarışık kara saçlarına kırmızı bir bandana takmış, elinde makineli tüfeğiyle orta yaşlı bir kadın duruyor.

Bisikletten inip tüfekli kadına doğru el sallıyorum. O da bir elini kaldırıyor ve "Hop," diye bağırıyor ve otoparkın öteki ucundaki merdivende bulunan yine kırmızı formalı fakat o kadar uzaktan kadın mı erkek mi, genç mi yaşlı mı olduğunu ayırt edemediğim biri kibarca karşılık veriyor: "*Hoppa*." Sonra biri daha ve biri daha aynı sözleri sırayla tekrarlıyorlar. Sonunda egzozundan bitkisel yağ dumanları çıkan, yerdeki çakılları sıçratan beyaz bir Dodge pick up aracı mağazanın arkasından homurtuyla çıkıyor. Tam önüme gelince sert bir fren sesiyle duruyor ve ben iki elimi havaya kaldırarak bir adım geri çıkıyorum.

"Günaydın," diye sesleniyorum.

Cevap olarak sürücü koltuğunun tepesindeki hoparlör tiz sesiyle ötüyor. Yüzümü buruşturuyorum. Gözcü kadın da bu-

ruşturuyor yüzünü. Sonra arabanın içindeki biri hoparlörden konuşmaya başlıyor.

"Burası sizin..." Bu sesi hoparlörden gelen yeni bir cızırtı yutuyor. Sonra biri mırıldanıyor: "Ağzına sıçayım." Ardından ses ayarı yapılmış olarak konuşuyor: "Burası sizin yeriniz mi?"

"Hayır," diyerek başımı iki yana sallıyorum. Park alanından, binanın kendisinden bahsediyor, tıpkı üzerinde kırmızı forma olan bu insanlar gibi, birbirini kolay tanısınlar diye belki de mavi pantolon ve bej rengi ceket giymiş başkalarıyla beraber, SuperTarget'in bu şubesini önceden sahiplenmiş miydik? Burayı üssümüz ya da geçici kamp yerimiz olacağını bildirmiş miydik yoksa çarpışmadan önceki bu son haftada eğlencesine veya yiyecek için rafları boşaltmaya mı niyetliydik?

"Hayır," diyorum yine. "Sadece geçiyordum." Tekerlekli merdivenin tepesindeki kadın ilgisizce beni seyrediyor. Ne olur ne olmaz diye ellerimi hâlâ havada tutuyorum.

"He, tamam," diyor hoparlörden gelen ses. "Biz de öyle."

Binanın çatısındaki adamlar kenara toplanmış, bana bakıyor. Makineli tüfekler, kırmızı formalar. Göz ucuyla mağazanın arkasındaki yükleme alanında bazı kişilerin meşgul olduğunu fark ediyorum. İçeriyi boşaltıyorlar. Kutuları, plastik örtülere sarılmış paletleri dışarı taşıyorlar. Daha önceki gelişimizde mağazada pek bir şey kalmamıştı ama kalan her şeyi alıyorlar. Bir anda umutsuzluğa kapılıyorum. Tek ihtiyacım o balyoz.

"İçeride bir şey var," diyorum. "Çok ihtiyacım olan bir şey."

"Pekâlâ," diyor ve arkadan hoparlörden yine bir cayırtı kopuyor. "Amaan be," diyor adam ve hoparlörü kapamasıyla birden kesiliyor ses. Sürücü kapısını açıp dışarı sarkıyor. Siyah biri. Gözlüklü, yumuşak ifadeli. Onda da kırmızı forma var. Göğüs cebine ETHAN ismi işlenmiş. Atletik yapıda iri göbek. Bir ortaokul basketbol takımı antrenörüne benziyor.

"Kusura bakma. Aptal alet işte. Neye ihtiyacın var?"

"Bir balyoz. Içeride bir tane var. Fiberglas saplı Wilton mar-

ka." Ona bir adım yaklaşıyorum ve gözlerine bakarak gülümsüyorum. Sanki bir mangal başı partisinde tanışıyor gibi elimi uzatıyorum. "Gerçekten çok ihtiyacım var."

"Peki, şey tamam, bekle biraz." Yanağını kaşıyor, kararsızlıkla bir parmağını havaya kaldırıp arkasına yaslanıyor. Telsizle konuştuğunu duyuyorum. Tekrar dışarı sarkıyor ve karar verecek kişiden cevap beklerken gülümseyerek beni süzüyor. Bu adama kalsa cevabı olumlu olurdu, bunu sezebiliyorum. Karar sadece Ethan'a kalsa sorun olmayacaktı. Hâlâ hiç aralıksız hafif hafif yağmur çiseliyor, elimi Houdini'nin tüylerinde gezdiriyorum. Merdivenin tepesindeki kadına göz atıyorum. Sıkılmış ve farklı şeyler düşünür gibi başka tarafa bakıyor. Bir buçuk yıl öncesi olsa şimdi telefonuna gelen e-postaları okuyor olurdu.

Kamyonetin içinden telsiz sesi geliyor, Ethan arkasına yaslanıp bir an dinliyor ve başını yukarı aşağı sallıyor. Başını dışarı uzatıncaya kadar yan camdan yüzünü görmeye çalışıyorum.

"Dostum. Takas edecek bir şeyin var mı?"

Elimde neler olduğunu aklımdan geçiriyorum: mont ve pantolon, ayakkabı ve gömlek. Defter ve kalem. İçi dolu bir SIG Sauer P229 ve bir kutu .40 kalibrelik kurşun. Kayıp bir kızın yıpranmış lise yıllığı fotoğrafı.

"Yok aslında," diyorum. "Maalesef. Fakat şu balyoz. Aslını sorarsanız o bana ait."

"Ne demek bu?"

Ne cevap vereceğimi bilemiyorum. İlk önce ben gördüm mü desem? Fena halde ihtiyacım var mı desem?

"Sadece o lazım," diyorum, yalvardığımın farkındayım. "Tek bir şey."

Ethan çenesini kaşıyor. Kendini kötü hissediyor. Herkes kendini kötü hissediyor. "Bisikletin arkasındaki vagon?" Başını kaldırıp merdivenin tepesindeki şüpheci arkadaşına bakıyor. "Onu versen de olur bak."

Hurdası çıkmış Red Ryder'a bakıyorum. Ta Concord'dan buraya kadar getirdim onu. Tekerlekleri eğrilmiş, bükülmüş.

"Yani... Size vagonu verirsem balyozu gideceği yere kadar taşıyamam."

"Neyse boş ver." Adam iç çekiyor. "Böyle durumlarda ne diyorduk?"

"Madde 22," diyor merdivendeki kadın.

Ben başka bir şey söyleyemeden biri "Hoop," diye bağırıyor arkadaki yükleme alanından. Derken başka biri çatıdan sesleniyor, onu bir sonraki merdivendeki takip ediyor. Ethan gitmek zorunda artık. Arabanın içine giriyor, kapıyı kapatıyor, otoparkta hızlı bir u dönüşü yapıyor ve geldiği yere dönüyor. Bandanalı kadın bana bakıyor, dudaklarını büzmüş omuz silkiyor. Ne yapabilirsin ki?

"Siktir," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Houdini pürüzlü sesiyle havlıyor; eğilip kulaklarını okşuyorum.

Balyozu almadan gidersem ne olur bilmem.

Cortez ya başka marifetlerini gösterecek ya da bu iş olmayacak. Eğer başaramazsa her şeyin sona ereceği çarşamba öğlene kadar berbat kahvemizi içip şuradan buradan konuşarak bekleyeceğiz. O zaman ne konuşma ne başka bir şey kalacak...

Rotary küçük bir yer ama SuperTarget'ın bulunduğu Pike'tan büyük. Çevredeki en büyük yerleşim... Öyleyse bir hırdavatçı da olmalı.

İki çan kulesi var. Üzerinde kasaba usulü çok iri harflerle ROTARY yazan soğan kubbeli bir su kulesi var. Yol kenarlarında sonbahara özgü yabangüllerinin turuncu ve kırmızı yapraklı dalları yağmurun etkisiyle sarkmış. Çevrede kimse görünmüyor, hiç insan izi yok.

Burada olmalı; böyle bir yerde mutlaka hırdavatçı bulunur veya en azından geçen yıla kadar var olduğu düşünülebilir. Yerli halk her sene zarar eden küçük aile işletmeleri gibi işleri sever.

Bir hırdavat dükkânında da bir balyoz rafı, bir camekân bulunur; ben de birini alırım, bisiklete bağlı vagonuma koyarım ve karakol sokağına dönerim.

Tek tek kapılara bakarak merkeze doğru gidiyoruz: dondurmacı, pizzacı, eczane. Eski moda döşenmiş Come On Inn adlı bir bar. Ortalıkta kimseler olmadığı gibi hiçbir hayat belirtisi de yok. Houdini'ye "Mavi şehir," diyorum terk edilmiş bir dondurmacının etrafında dolanırken. Yiyecek bulup dişlemek için boş dondurma külahı kutusunu kokluyor. Kırmızı tuğladan tek katlı belediye binasının bodrumundaki tuvaletten keskin bir amonyak ve ıslak paspas kokusu yükseliyor. Bodruma turuncu renkli güvenlik konileri istiflenmiş. Canı sıkılan bir bekçi tarafından duvara çizikler atılarak geri sayım takvimi yapılmış. Fakat ortada ne balyoz ne de başka bir alet edevat var.

Cortez'in Office Depot mağazasından aldığı renkli not kâğıtları paketi nedeniyle şehirleri renk kodlarıyla anıyoruz. Bir şehirden ayrılırken ona bir renk adı veriyor, böylece hem eğleniyor hem de orayı aklımızda tutabiliyoruz. Renkleri de her kasaba ya da şehrin tüm bu katlanılamaz felaketin altında ezilip yıkılma biçimleri ve derecelerine göre belirledik. Kırmızı kodlu şehirler şiddetin aktif biçimde hüküm sürdüğü yerler: Yangın olan, çapulcu çeteleri tarafından ele geçirilmiş, güpegündüz silahların konuştuğu, yiyecek toplayıcıların ve yiyeceklerini savunmaya çalışanların, kuşatılan evlerin olduğu yerler. Aktif biçimde organize güvenlik gücüne rastlamak pek mümkün değildir oralarda. Ulusal Muhafızlar'ın kırmızı şehirlerde küçük gruplar halinde devriye attığını görebilirsiniz. Ancak resmiler mi yoksa değiller mi onu anlamak zor – belki de düzeni sağlamak isteyen cesur gençler havaya ateş açıyordu.

Berkshires'daki Becket bir kırmızı şehirdi: On tane ergen, kan dökeceklerini bağıra çağıra ilan ederek mopedleriyle kovalamıştı bizi vahşiler gibi. Stotville, New York da kırmızıydı. De Lancy, Oneonta. Küçük aileyi yangından kurtardığımız fakat itfaiye

merdivenlerinde savunmasız bıraktığımız Dunkirk tam anlamıyla bir kırmızı şehirdi.

Yeşil şehirler tam aksiydi, hayatın olağan akışının sürmesi için dile getirilmiş veya ima edilmiş bir tür anlaşmanın olduğu topluluklar. İnsanlar dökülen yaprakları topluyor, bebek gezdiriyor, birbirine el sallayıp günaydın diyordu. Köpekler çimlerde ya da frizbilerin peşinde koşuyordu. Media, Ohio'da SüngerBob Kare Pantolon şarkısının günbatımında bir parkta üç yüzden fazla kişi tarafından heyecanla söylendiğini duyduğumuzda afallamıştık. Şarkıdan sonra herkes çimlere dağıldı. Bir örgü grubu, bir kitap kulübü, mum yapımı ile mermi imalatı gösterisi vardı. Yerel bir avcılar derneği etleri yaşlı kadınlarla çocuklara öncelikli olarak dağıtmak üzere çevredeki orman ve çiftliklerde geyik ve sığır avı etkinliği düzenlemişti.

Yeşil şehirlerin en bariz emaresi bir tür çöp sisteminin varlığıydı. Şehir dışında bir noktada çöpler yakılıyordu veya hâlâ halkın karşılıklı yarar için yollarını değiştirip atık torbalarını götürüp bıraktığı çöp dökülen bir tepe vardı. Çöpler kaldırım kenarlarında yığılmamışsa, Cortez'le o şehrin gece barınmaya uygun olduğu kanısına varır ve uygun bir yere kıvrılırdık.

Siyah şehirler boştur. Mavi şehirler boş gibi görünür ama değillerdir, yine de boş gibi sessizlerdir. Ara sıra oradan oraya koşuşmalara, gergin ruhların bir güvenli noktadan ötekine kaçışlarına rastlarsınız. Kimisi gündüz kimisi de gece güvende hisseder kendini. Elde silah beklenir ve pencerelerden dışarısı gözetlenir. Bir yandan da elde ne kaldığı hesaplanır.

Öğlen saatlerinde Houdini ile şehir merkezini incelemiş olarak tek tek evleri araştırmaya başlıyoruz. Belirlediğim işlem sıralaması şöyle: Kapıyı tıklat, bekle, tekrar tıklat, tekrar bekle ve içeri gir. Evlerde karmakarışık halde ufak tefek kişisel eşyalar buluyorum: mevsime uygun olmayan giyecekler, gözleme sacı, av yadigârları, insanların acil durum dolayısıyla evi terk ettikleri sırada geride bıraktıkları öteberiler. Fakat alet edevat depoları boş... Tıpkı buzdolapları, kilerleri ve benzin bidonları gibi...

Derli toplu tek katlı, yan duvarına alüminyum levha çakılmış bir evin kapısını çalıyorum; biraz bekleyip tekrar çalıyorum ve içeri dalıyorum. Içeride çok ufak tefek, çok yaşlı bir adamın koltukta uyuduğunu fark ediyorum. Göğsünde solgun bir *Time* dergisi açık duruyor. Sanki birkaç yıldır uyuyor gibi ve uyandığında çok korkunç bir sürprizle karşılaşacak. Parmaklarımın ucuna basarak yavaşça dönüyor ve kapıyı ardımdan kapatıyorum.

Mavi şehir. Klasik bir mavi şehir.

Casio saat ikiyi gösteriyor. Güneş bulutları dağıtmış bir ara. Zaman geçip gidiyor.

Zihnimde fikirler hızla yaklaşıp gökyüzünü kaplayan bir uzay gemisi gibi birden beliriyor: *Kardeşim öldü, orada. Korulukta öldü. Göremediğim bir yerde.*

Ya da o bodrumdaki çukurda ve dışarı çıkmak istemiyor. O zaman ben burada boşuna uğraşıyorum.

Yürümeye devam et, Hen. Araştırmaya devam et. İşini yap. Kardeşin iyi.

Amerikan Emekli Subaylar Kulübü salonundan altı kısa blok uzaklıktaki Brookside Sokağı'nda küçük bir tuğla çiftlik evi var. Bir kısmında beton bir bariyer oluşturan iki veya iki buçuk metre yüksekliğinde bir duvar var. Böyle sade bir tek katlı ev için epey büyük yatırım. Sanki burası Beyrut veya Bağdat'taki Amerikan büyükelçiliğiymiş gibi... Kalın beton, sıvalı, yüzeyinde ok atış yeri gibi yarıklar olan bir duvar. Bu güçlendirme duvarı yaklaşan sondan korunma değil, sona gidişte meydana gelebilecek olaylardan korunmayı amaçlıyor. Yollardaki haydutlardan, hırsızlardan...

"Merhaba?" diye sesleniyorum ok deliklerine doğru. "Merhaba?"

Gökyüzü sağır edici bir makineli tüfek sesiyle yarılıyor. Dizüstü çöküyorum. Houdini çıldırmış gibi kendi etrafında dönmeye başlıyor. Yeni bir tüfek gümbürtüsü daha duyuluyor.

"Tamam," diye çamurlu avluya doğru bağırıyorum kendimi yere atarak. "Tamam, yeter."

"Evimi savunmaya hâlâ hakkım var," diyor kalın, pürüzlü ve endişeli bir ses. Duvarın arkasından. "Ev üzerinde hâlâ hakkım var."

"Tabii, efendim," diyorum. "Evet, anlıyorum."

Bu bir mavi şehir insanı. Yüzünü göremiyorum ama korkusunu, öfkesini hissedebiliyorum. Yavaşça ama çok yavaşça başımı kaldırıyor, yarıklardan birinden uzanmış bir karıncayiyen burnu gibi uzun ve katı bir namlu ucuyla burun buruna geliyorum.

"Gidiyorum," diyorum, "rahatsız ettiğim için özür dilerim." Ve eller yerde, kıç havada, yavaşça sürünerek uzaklaşmaya başlıyorum.

Uzaklaşırken duvarın dibinden geçiyor ve bunu inşa eden her kimse onun, orada taş üstüne bıraktığı imzayı okuyorum. Koyu ve kasvetli bir kırmızıya boyayla yazılmış, tek bir kelime: JOY.*

* (İng.) Neşe anlamına gelen isim, kelime.

2.

Rotary'de bulduğum tek intihar kurbanıyla Downing Sokağı'nda bir verandada karşılaşıyorum: Tabanca mermisiyle intihar etmiş bir karı koca. Aralarında duran masanın üstünde, kenarlarında şekerin kristalleştiği, dibinde limon dilimlerinin çürümekte olduğu bir sürahi limonata var. Tüfek hâlâ adamın iki elinin arasında ve kucağına dayalı duruyor. İster istemez içgüdüsel bir tutumla sahneyi hızla baştanbaşa gözden geçiriyorum. Ateş eden adam; önce karısını öldürüp sonra kendini vurmuş. Önce yanağına ateş etmiş ama ilk atışında başarılı olamamış, çenesine yaptığı ikinci atışında doğru açıyı tutturmuş.

Yüzünün alt kısmında bir delik olan ölü adama karşı birden büyük bir sempati hissediyorum. Söz verdiği gibi önce karısını, sonra kendini öldürerek pazarlığa sadık kalmış. Limonata sürahisinde ekşimeye başlayan tatlı sıvıya dadadan arılar vızıldıyor.

Balyozları yok. Garaja hatta daha sonra evin içine ve dolaplara bakıyorum. Balyoz her evde bulunabilecek bir alet değil tabii.

Houdini ile verandadan geçip Downing Sokağı'na inerken güzel bir koku duyuyoruz. Koku yoldan bize doğru geliyor. Köpekle bakışıyoruz. Houdini konuşamıyor ama birbirimize "Kızarmış tavuk kokusu mu bu?" dediğimiz açık.

Ağzım sulanıyor ve Houdini küçük kafasını bir o yana, bir bu

yana döndürüp duruyor. Gözleri parlak mermerler gibi heyecanla parlıyor.

"Koş," diyorum ve Houdini kokunun kaynağına doğru sıçrıyor, ben de peşinden. Daha önce geçmediğim bir yan yolda hızla ilerliyoruz. Burası Elm Sokağı'nın batısında kıvrımlı ve tek şeritli bir yol. Yine kepenkli evler, pompaları yerlerinden sökülmüş bir benzin istasyonu var. Köpeğin arkasından koşarken midem gurulduyor ve delirmiş gibi kendi kendime kesik kesik ufak kahkahalar atıyorum ve çölde görülen seraplara benzer bir şey olabilmesi ihtimalini gözden geçiriyorum: Delirmiş adam belli belirsiz bir su kaynağına doğru koşuyor; uzun boylu aç polis, hayali bir kova tavuk budunun peşine düşüyor.

Yol hafiften dikleşmeye başlıyor, biraz ötede de trafik ışıklarının olduğu kavşağa geliyor, sağda bir otopark var, ortasındaki Taco Bell tabelası hemen göze çarpıyor. Dış yüzü cafcaflı mor ve altın sarısı, duvarlar alçı sıvalı, son elli yıllık Amerikan uygarlığının küçük kasaba ve şehirleri çevresinde yerden mantar gibi biten bu gibi küçük çaplı ticarethanelerin yüzlerce örneğinden biri. Fakat buranın ucuzcu bir Meksika restoranı olduğu kesin, yoğun bir tütsülenmiş kızarmış tavuk kokusu Houdini ile etrafımızı iyice sarıyor. Çenemi siliyorum. Çizgi filmlerdeki karakterler gibi ağzımın suyu akıyor.

Müzik de çalıyor, bu da ayrıca garip. Taco Bell otoparkını yavaş adımlarla geçiyoruz, önde ben varım, silahımı da çektim, Houdini ise ayağımın dibinden ayrılmadan takıp ediyor beni. Restoranın arka tarafından gelen güçlü ritimli müziği duyuyoruz, yüksek perdeden vokaller, karmakarışık gitar sesleriyle gürültülü bir müzik.

Durup köpeğe keskin bir ıslık çalıyorum, gelip yanımda bekliyor. Binayı uzun uzun inceliyorum. Plastik bölmelerle ayrılmış, üzerinde peçetelikler olan naylon örtülü masalar görünüyor pencereden. Ön kapıyı açık tutmak için önüne bir telefon rehberi konmuş.

Beastie Boys çalıyor. Binanın öte yanındaki otoparkta. Gru-

bun en iyi şarkılarından "Paul Revere" bu. Rüzgâr müzikle birlikte tavuk kokusunu da bize doğru getiriyor.

"Otur," diyerek yeri işaret ediyorum köpeğe. "Kal burada."

Küçük binanın yan kenarında süzülürken, ufak ufak kıpırdansa da emrime itaat ediyor köpek. "Selam?" diyorum, duvara doğru. Elimde silah, parmaklarımın ucuna basa basa ilerliyorum. "Kim var orada?"

Kimse cevap vermiyor ama müzik yüzünden sesim duyulmamış olabilir. Beastie Boys'un büyük bir hayranı değilimdir. Lisedeyken hip-hop seven Stan Reingold diye bir arkadaşım vardı. Yıllar önce askere alınıp 101. Hava İndirme Tümeni'yle Irak'a yollandığını duymuştum. Kimbilir nerelerdedir şimdi. SIG Sauer'i çeneme kadar kaldırıyor ve arabalı servis yerine atlıyorum.

Artık bunun zihnimin bir oyunu olduğunu şüphelenmiyorum. Yağmurda ıslanmış asfaltın güçlü kokusuyla karışık kuvvetli bir tavuk kokusu var. Belki de bir tür tuzak bu. Kimbilir, birileri parti müziği ve leziz kokularla masum yolcuları çekmeye çalışıyor belki de.

Orada neler olup bittiğini, restoranın tam arkasına otoparka dik olarak park edilmiş, yedi sekiz metre boyunda bir karavan yüzünden göremiyorum. Bu devasa aracın tüm kapı ve pencereleri açık, ön kaput yukarı kaldırılmış ve pencerelerin üzerine çamaşırlar serilmiş. Yanlarda bej zemin üzerine kırmızı şeritleri var, ayrıca süslü bir yazıyla OTOYOL KORSANI yazılmış. Müzik bu karavanın içinden geliyor herhalde. Houdini ayaklarımın dibinde alçak sesle havlayıp beklemekten vazgeçiyor. Eğilip ensesini okşuyorum. Umarım sessiz durur. Aslında pek de sıkı eğitimden geçirilmiş bir köpek değil.

Müzik bir an susuyor ve tekrar başlıyor. Bu sefer Bon Jovi'den "Livin' on a Prayer" başlıyor. Houdini'yle karavanın yan tarafından sürünerek geçiyoruz, arkasına geldiğimizde otoparkın bu bölümünü görüyorum. Orada tüfeğini kafama doğrultmuş bir adam var.

"Olduğun yerde kal, birader," diyor. "Kıpırdama, köpeğine de durmasını söyle."

Duruyorum ve neyse ki Houdini de duruyor. İki kişiler. Bir erkek, bir kadın. İkisi de yarı çıplak. Şort ve terlik hariç bir şey yok üstünde. Tepesi kazınmış, yanları aşırı uzamış kirli kahverengi saçları var. Kızıl saçlı kadın ise uzun, bol ve çiçek desenli bir etek giymiş. Üstünde siyah sütyen var. Bir ellerinde bira, diğer ellerinde birer tüfek tutuyorlar.

"Pekâlâ, birader, pekâlâ," diyor adam, gözlerini kısarak bana bakarken. Şişkin pazuları terlemiş, alnı kıpkırmızı. "Beynini dağıttırma bana, tamam mı?"

"Tamam."

"Dağıttırmaz," diyor kadın ve birasından bir yudum alıyor. "Bence o uslu bir çocuk, değil mi? Uslu bir çocuksun."

Başımı yukarı aşağı sallıyorum. "Uslu bir çocuğum ben."

"Evet. Uslu olacak gerçekten." Kadın bana göz kırpıyor. Ona gözlerimi dikiyorum. Bu Alison Koechner. İlk aşkım. İnce beyaz bedeni, hediye kutusunun üstündeki fiyonga benzeyen turuncu dağınık dalgalı saçları var.

"Ben Billy," diyor adam. "Bu da Sandy."

"Sandy," diyorum göz kırparak. "Aaa."

Sandy gülümsüyor, Alison değil bu. Hiç de Alison'a benzemiyor. Bana ne oluyor böyle? Öksürerek boğazımı temizliyorum.

"Böyle paldır küldür gelip rahatsız ettiğim için üzgünüm," diyorum. "Amacım zarar vermek değil."

"Siktir et be, birader, biz de zarar vermek falan istemiyoruz," diyor Billy. Sesi sıcak ve sarhoş, kahkaha ve gün ışığına bulanmış.

"Asla zarar vermek istemeyiz," diyor Sandy.

Bira şişelerini gülümsemeye devam ederek birbirine vuruyorlar. Diğer ellerindeki tüfekler hâlâ bana yönelik duruyor. Ben de gülümsüyorum tedirginlikle, sonra uzun bir sessizlik oluyor, herkes birbirinin iyi niyetine inanıyor ama yine de kimse silahını indirmiyor. Dünyanın hali bu işte... Billy ile Sandy geride, karavanla restoran duvarı arasında kalan alanda, kendilerine bir

dünya kurmuşlar. Orada büyük ve eski bir kömürlü ızgaraları var. Ağır siyah bir şey ve buhar makinesi gibi dumanı tütüyor. Silindir ve variller arasından geçen plastik borularıyla kırık dökük bir bira yapma aletleri de var. Yine aynı yerde alçak bir tel örgünün gerisinde saman artıklarından bir tabaka üzerinde bir tavuk sürüsü koşuşturuyor. Garip uzaylı bacakları üzerinde birbirini geçmeye çalışarak dönüyor, eğlence yerinde gösterinin veya konserin başlamasını bekler gibi gıdaklayarak dolanıyorlar.

Billy bir adım öne çıkarak hareketsiz tabloyu bozuyor. SIG'i yüzüne nişan alarak bir adım geri çekiliyorum. Gözünü kısarak bakıyor, sinekten rahatsız olmuş bir aslan gibi hafiften kızarak başını öteye çeviriyor.

"Durum şöyle, birader," diyor adam. "Bende bira var, silah var, görüyorsun, değil mi? Bira alabilir, biraz burada kalabilirsin. Hatta sen çekip gitmeden önce sana yiyecek de verebiliriz. Şu anda tavuk pişiriyoruz. Çünkü yemek saati yaklaşıyor. Tavuk epey büyük, değil mi, yavrum?""

"Büyük," diyor kadın. "Claudius." Gülümsüyor. Bir an Claudius diye bana hitap ettiğini sanıyorum ama sonra hemen bunun tavuğun adı olduğunu anlıyorum. "Günde üç piliç," diyor kadın. "Geri sayımı tavuklarla yapıyoruz."

Billy yukarı aşağı doğru sallıyor başını. "Doğru." Sonra burnunu çekip başını arkaya doğru atıyor. "Diğer ihtimal de şöyle: Gülünç bir şey yapıp kurnazlık etmeye kalkarsın ve Sandy seni vurup gebertir."

"Ben mi?" diye soruyor Sandy, hayretle karışık gülerek.

"Evet, sen." Billy sanki bu konuda hemfikirmişiz gibi gülümsüyor bana. "Sandy benden daha keskin nişancıdır, özellikle saat gecikmişse ve çakırkeyiffsem."

"Siktir, Billy," diyor kadın. "Sen ne zaman çakırkeyif değilsin ki?"

"Sanki sen içmiyorsun."

Artık tam olarak anlıyorum ki bu kadın hiç de Alison Koechner'e benzemiyor. Bulduğum benzerlik bir balon gibi söndü.

"Pekâlâ, söyle bakalım," diyor Billy. "Bira mı yoksa mermi mi?"

Silahımı indiriyorum. Sandy de silahını indiriyor ve en sonunda Billy de öyle yapıp bana bira uzatıyor. Ilık, acı ama lezzetli. "Teşekkür ederim," diyorum. İkisi geriye doğru birer adım atıyor ve avlularına buyur ediyorlar beni. "Adım Henry Palace." Köpek bol tüylü, yağlı tavuklara ihtiyatla göz atarak, arkamda durup yere sürtünüyor.

Hoparlörde yeni bir melodi başlıyor. Aşina olmadığım heavy metal türünde bir şey. Restoranla karavan arasına gerilmiş iplerle iki hamak yapılmış. Hamaklar kemik artıklarıyla dolu kâğıt tabak gibi çöplerin üzerinde sallanıyor. Çevredeki ağaçlar arasına Çin fenerleri asılmış. Hoparlörler aracın dışına monte edilmiş; motor boşta çalışıyor ve müzik, ışık vesaire için gereken enerjiyi sağlıyor.

Polis Evi'nde Trish McConnell'ın, Concord Hastanesi'nde Dr. Fenton'ın şu an ne yaptıklarını düşünüyorum. Dedektif Culverson; Dedektif McGully nerede kaldı kimbilir. Ruth-Ann, en sevdiğim lokantanın en sevdiğim garsonu. Geçmişte kalan herkes kimbilir ne yapıyor.

"Çok ciddiyim," diyor Sandy belime vurarak. "Tavuklarımıza ilişecek olursan o üzgün suratını dağıtırız."

Tavuk çok lezzetli... Küçük bir porsiyon alıyorum ama Billy ile Sandy biraz daha al deyince biraz daha yiyorum. Bir parçayı da Houdini'ye veriyorum. Onun da iştahla tıkındığını görmek çok güzel. Ben de onlara çerez olarak üç torba ballı kavrulmuş yerfıstığı ikram ediyorum. Zevkle kabul ediyorlar ve cömertliğim şerefine durmadan kadeh kaldırıyorlar.

Bu "özel" yerde yaklaşık bir veya belki bir buçuk aydır kalıyorlarmış. Tam olarak bilmiyorlar. Buranın kaldıkları üçüncü yer olduğunu söylüyor Billy. "Üçüncü ve tahmin edeceğin gibi son yer," diyor. Pişirdikleri tavukları kaldıkları ikinci yerden, güneyden gelen otoyol üzerindeki komşu şehir Hamlin yolu

üzerindeki bir çiftlikten almışlar. Hamaklara uzanıyorlar, bense yerde sırtımı karavana dayamış oturuyorum. Bir yandan da son fıstıkların tadını çıkarıyoruz. Sandy saçını mutlulukla savuruyor ve tavukların tanrılardan bize müthiş bir armağan olduğunu söylüyor.

"Minik prenseslerimizden elimizde on altı tane kaldı artık," diyor. "Günde üç piliçten beş gün için on beş eder."

"Yani bir tane de ikramiye," diye tamamlıyor Billy.

"Evet, doğru ikramiye..." Sandy kocasının koluna bir çimdik atıyor.

Onları dinlemek eğlenceli; küçük bir gösteri ekibi gibiler; hafif komedi ikilisi. Birbiriyle eğlenmeleri, çiseleyen yağmur ve günbatımı eşliğinde anestezi etkisi yapıyor insanda. Başımı duvara yaslıyor, konuşmadan onları dinliyorum, durmadan birbirlerinin sözünü kesip çocuklar gibi gülüşüyorlar. Bana bütün gün etrafta gezinip sigara ve bira içerek, tavuk yiyerek vakit geçirdiklerini anlatıyorlar. İkisi de tesadüfen burada Rotary, Ohio'da büyümüş, birlikte Cross-County Lisesi'ne gitmiş, birlikte mezun olmuşlar ama sonra burada kalmamışlar. Billy orada burada sürtmüş, hapishanede biraz yatmış ve şartlı tahliyeyle hapisten çıkmış. Hâlâ resmi olarak şartlı tahliye sürecinin devam ettiğini söyleyip homurdanıyor. Sandy de Cincinnati'de iki yıllık üniversiteye gitmiş, bir "üst kalite geri zekâlıyla" evlenmiş, boşanmış, son olarak da Lexington banliyösünde bir lokantada garsonluk yapıyormuş.

Tehlikenin ortaya çıktığı dönemde, yani geçen yılın bahar sonuyla yaz başlarında tekrar karşılaşmışlar. Çarpışma ihtimalinin henüz uzak olmakla birlikte hızla yaklaştığı, tehlikenin hâlâ az olmakla birlikte eski aşklarla kaçırılmış fırsatları yeniden elde etmeyi düşünmek için yeterince mevcut olduğu günlerde... "Birbirimizi bulduk," diyor Billy. "Facebook filan sayesinde." Yaz geçip sonbahar gelmiş, tehlike adım adım yaklaşmış. Dünyada her şey sarsılmaya başlamış. Bu arada Billy ile Sandy birbirine eğlenceli e-postalar atıyor, birlikte gezme planları yapıyormuş.

"Fakat kahrolası felaket ihtimali yüzde yüze çıkınca aptal internet kesildi." Billy saçını savuruyor. "Bende de Sandy'nin telefon numarası yoktu – tam bir salağım, değil mi?"

"Evet," diyor Sandy. "tabii bende de onun telefonu yoktu."

Billy, ona gülümseyince Sandy de adama gülümsüyor, başını hafifçe eğerek bira içiyor. Adam hikâyesini anlatırken kadın ara sıra söze karışıp bir iki ayrıntı veriyor, kibarca düzeltme yapıyor, Billy'nin kol kaslarını okşuyor. Bu arada iç sesim yola devam etmemi, işime odaklanmamı, bir balyoz bulmamı ve garaja dönmemi fısıldayıp duruyor sürekli. Fakat kök salmış gibi aynı yerde oturuyorum, sırtımı karavana dayamış, dizlerimi bükmüş, hâlâ ilk biramı yudumlayarak ağaçların tepelerine inmiş güneşin batışını izliyorum. Houdini'nin başı, beyaz tüylü bir oyuncak ayı gibi kucağımda.

"Ne olacaksa olsun dedim ben de," diye anlatıyor Billy. "Karavana atlayıp onu aramaya başladım. Sana bir şey söyleyeyim mi – kusura bakma, moruk, adın neydi…"

"Henry," diyorum. "Hank de olur."

"Hank," diyor Sandy, sanki soran kendisiymiş gibi. "Bunu sevdim. Garip olan şuydu: Ben de her şeyimi toplamıştım. Onu bekliyordum."

"Buna inanabiliyor musun lan? O da beni bekliyormuş. Gelip onu bulacağımı biliyormuş."

"Biliyordum," diyor Sandy sertçe başını yukarı aşağı sallayarak. Gözlerinde hafif sarhoş bir ifadeyle gülümsüyor. "Biliyordum işte."

Karşılıklı başlarını sallayarak, ne kadar şanslı olduklarına uzun bira bardaklarını birbirine vurarak kadeh kaldırıyorlar. Onların bu küçük hareketlerini izliyorum, Billy alüminyum folyoyu bükerek bir küllük yapıyor ve sigarasını içine bastırıyor. Sandy karavandaki hoparlörden gelen eski tarz hip-hop müziğini dinleyerek robot dansı yapıyor.

Bir anlığına gözlerimi kapatıp yarı uyur, yarı uyanık düşüncelere dalıyorum. Kardeşime ilişkin bazı düşüncelerimdeki man-

tıksızlığının bir anlamda farkındayım elbette, yine de hayatta olduğuna dair inanıyor, onu bulup eve, hem de artık var olmayan bir şehirdeki eve geri getireceğimi düşünüyorum, tüm bu büyüleyici fikirler bir mumun etrafındaki ışık halesi gibi dışa doğru genişleyip büyüyor. Eğer Nico asteroitin yolundan saptırılabileceği, bu tehdidin ortadan kaldırılabileceği delice düşüncesine saplanıp da hayatta kalmayı başardıysa belki de haklı olan odur. Belki de beklediğimiz olmayacak.

Nico iyi. Her şey düzelecek.

Bir iki dakikalık yarı uykudan gözümü açıyorum. Boynumu iki yana çevirip kıtırdattıktan sonra not defterimi çıkarıp işime koyuluyorum.

Hayır, Billy ile Sandy'de balyoz yok. Motorlu kaya matkabı da yok. Sadece benzinleri var. Gerekli enerji için karavanın motorunu birkaç gün idare edecek miktarda benzinleri, biraları ve tavukları var. Hepsi bundan ibaret...

Son anda aklıma kardeşimin resmi geliyor. Cebime elimi atıyorum ve kız kardeşimin Concord Halk Kütüphanesi kartının plastik kabındaki yıllık resmini dikkatle kabından çıkarıyorum. Çünkü köşelerinden kıvrılmaya başlamış bile.

Hayır, kardeşimi görmemişler. Pek kimseyi gördükleri yok ve bu gözlüklü, siyah tişörtlü ve çarpık gülüşlü liseli kızın yetişkin haliyle karşılaşmadıklarına eminler. Bu civarda böyle birine rastlamamışlar.

3.

Billy ile Sandy'nin küçük kamp yeri gece karanlığında parlıyor. Lambaları yakmak için yeterli enerjiyi harcıyorlar, sonra sarı ışık kürelerinin altında dans etmeye başlıyorlar. Ocağın hoş kokulu alevlerine yaklaşıp uzaklaşıyorlar. Sandy çalan rock and roll müziğe uyarak başını hafifçe eğiyor; taranmamış uzun kızıl perçemleri yukarı aşağı dalgalanıyor. Billy'nin elleri onun belini can yeleği gibi sarıyor.

Ayağa kalkıp pantolonumdaki toz toprağı silkeliyorum, yıldızların altında dans edişlerini seyrederken ölü annemle babam geliyor aklıma. Belki Nico'nun kayboluşu, belki onu bulmaya çalışmam, belki de bu son günlerin yoğunluğu yüzündendir, bilmiyorum, acaba tüm bunlarla ilgili onlar ne yorum yaparlardı diye düşünüyorum.

New Hampshire'ın her muhteşem eylül ayında, yapraklar kızarmaya başladığında ve gökyüzü mükemmel bir maviliğe kavuştuğunda babam şöyle bir şey söylerdi: "Tüm ayların kraliçesidir eylül. Sadece burada değil, her yerde. Dünyanın her yerinde. Eylül mükemmeldir." Gözlüklerini alnına kadar kaldırır, verandanın ahşap tırabzanlarına avuçlarını koyarak eğilir ve birkaç ev aşağıda, birinin yaktığı kuru yaprakların keskin kokusunu içine çekerdi. Annem ona nazikçe cık cık yaparak başını iki yana sal-

lar ve gülümserdi. "Buradan başka bir yere gitmişliğin var sanki. Bütün hayatın New England'da geçti."

"Tabii tabii," derdi babam. "Yine de haklıyım." Annemi öperdi. Beni de. "Haklıyım." Küçük Nico'yu öperdi.

Sıradaki tavuğun adı Augustus, bu gece o yenecek. Fakat benim gitmem gerek. Yapılacak işlerim var. Karavanı geçip sokağa bakıyorum. Çok karanlık görünüyor.

Billy pistte hafifçe sallanan Sandy'yi tek başına bırakarak bira doldurmak için Rube Goldberg marka kırık dökük bira yapım aletine yöneliyor. O sırada aklıma sorgulamada kullanılan bir soru geliyor.

"Polisler hakkında ne düşünüyorsun?" diye soruyorum ona.

"Ne dedin, Hank?"

Bira kirli musluktan elindeki şişeye köpürerek akarken bana bakıyor.

"Yerel emniyet kuvvetleri. Yani Rotary'dekiler. Buradaki polisle ilgili bilgin var mı?"

"Şerefsizdir alayı. Tüm polisler gibi."

Yüzümü dikkatle inceliyor ve homurdanırken birayı burnundan püskürtüyor. "Yok artık!" Gülerek elinin tersiyle çenesindeki birayı siliyor. "Bir tuhaflık var diyordum sende ama…" Susup gözleri kapalı, Metallica'nın "Enter Sandman"ini mırıldanarak hâlâ ayakta hafiften sallanmaya devam eden Sandy'ye sesleniyor. "Sandy, bu herif polismiş!"

Sandy gözlerini açmadan bir elini havaya kaldırıyor, başparmağıyla tamam işareti yapıp dansına devam ediyor.

"Moruk, araba sürerken içki içtiğim için beni tutuklamayacaksın, değil mi?" Gülüyor, buna kendi de inanamıyor. "Bir daha yapmayacağım, söz."

"Artık polis filan değilim," diyorum. "Mevkiimiz lağvedildi."

Billy birasından bir yudum daha alıyor. "Biliyor musun, herkesin böyle demesi lazım. Herkes, moruk." Yine homurdanıyor. "Mevkiimiz lağvedildi."

"Eeee," diyorum. "Yerel polisler diyorduk."

Başını iki yana sallıyor. "Yani, dediğim gibi, darılmaca yok, moruk, ama buradaki polisler gerçekten de klişe, kabadayı tipler. Benim ergenliğimde de öyleydiler, zaman içinde daha da beter oldular."

"Ne zamana kadar çalıştılar?"

"Büyük haberden sonra mı?" Billy biradan ıslanmış elini saçlarının arasında dolaştırarak düşünüyor. "Duydukları gibi saldılar neredeyse. Başlarındaki Mackenzie bile bıraktı, birinci sınıf bir domuzdu kendisi." Yeniden Sandy'ye bakıyor. "Hey Sandy, Dick Mackenzie'yi hatırlıyor musun?" Kadın yine gözleri kapalı olarak başparmağını havaya kaldırıyor. "Domuzun tekiydi, değil mi?" Başparmak biraz daha yukarı uzanıyor.

"Siktir be, moruk," diyor Billy bana dönerek. "Bu iş ciddiye biner binmez bu heriflerin çoğu arkalarına bakmadan çekip gittiler."

Dedektif Irma Russel'ın büyük deri kayıt defterinden çıkardığım hikâye de böyleydi. Russel'ın *Jason gitti* diye yazdığı sayfa açıkça gözümün önüne geliyor. Sonunda üç ünlem işareti birden vardı. Benim Concord Polis Merkezi, Yetişkin Suçları Birimi'ndeki dedektiflik görevim de böyle başladı. İnsanlar istifa ettiler, insanlar öldüler. Birden beklenmedik pozisyon açıldı. Bardağın dolu tarafı.

"Sanırım bazıları biraz daha çalıştı," diyor Billy. "İyi olanlar. İsyan çıkana kadar…"

"İsyan mı?" İşte bu ilgimi çekiyor. Gözlerimi kısıp dikkatle dinliyorum. Biranın hafif sarhoşluğunu yok etmek için başımı iki yana sallıyorum. "Ne isyanı?"

"Hapishane isyanı. Eyalet hapishanesindeki."

Gözlerimi kırpıştırıyorum. "Creekbed."

"Doğru, orada. Bu olay, moruk, Sandy ne zamandı Creekbed olayı, hatırlıyor musun?"

"Mayıs," diyor kadın.

"Hayır." Billy suratını ekşitiyor. "Haziran olmalı."

"9 Haziran," diyorum ona.

"Sen öyle diyorsan öyledir," diyor Billy.

Başımı yukarı aşağı sallıyorum. Öyle diyorum, öyle. Irma Russel'ın son kaydı, 9 Haziran, düzgün el yazısı, *Yüce Tanrım bizi koruyup kolla lütfen.*

"Bir arkadaşım tanıdığı birinden duymuş. Orada kristal kullanan biri varmış ve bununla böbürleniyormuş salak. Dediğine göre, polis rozeti olan herkesi eyalet hapishanesinde görevlendirmişler. Sanırım gardiyanlar tutukluları demir parmaklıklar arkasında kilitli bırakarak kaçıp gittiği için. Tabii tutuklular kafayı yemiş. Herkesin onları unuttuğunu, orada öleceklerini düşünüyorlarmış."

Doğru. Kapana kısılmış fareler gibi – Cortez'in annesinin erkek arkadaşı eski bahriyeli Kevin mesela… Tüm tutuklular, tüm yaşlılar, yaşam desteğine muhtaç kişiler, yerlerinden kımıldamaları için piyano çekicisi gereken ölümcül derecede aşırı kilolular. Çarşamba günü geldiğinde tüm bu insanlar kafesten çıkamayacak. Aslında herkes, hepimiz bulunduğumuz yerde kapana kısılacağız; tıpkı eski filmlerde tren hızla yaklaşırken raylara bağlanmış çaresizce yardım bekleyen genç kadın gibi…

"Sonuçta onlar da kahrolası binayı ateşe vermişler," diyor Billy.

"Polisler mi?"

"Hayır, moruk, kötü adamlar. Benim arkadaşın arkadaşı ve onun tayfası. Birkaç yüz kadar tutuklu varmış." Billy'nin birası yine boşalmış; musluğu açıp dolduruyor. "Biraz olsun dikkat çekmek için binayı ateşe veriyorlar. Buralarda ne kadar polis varsa onlar, itfaiye ve ne diyorsunuz ona, ambulans tayfası, hepsi oraya yığılıyor. Sonra da tahminimce her şey – ah her şey boka sarıyor." Başını çevirip Sandy'ye bakıyor ve bu konuşmaları kadının duymamasını, bir an bile bunları düşünmemesini ister gibi eğilip alçak sesle devam ediyor. "Gerçekten boka sarıyor. Birkaçı kurtulur kurtulmaz polislere saldırıp silahlarını alıyor ve onları, itfaiyecileri ve kim varsa hepsini vuruyorlar. Adamları yanan binada mahsur bırakıyorlar." Omuz silkiyor. "Sırf öylesine."

Elindeki bira şişesine bakıyor. "Yani alınma lütfen, polisleri sevmem..." Hafiften gülüyor. "Ama bu kadarı da..."

Sesi azalıyor, öksürerek boğazını temizliyor ve tekrar gülümsemeye çalışıyor.

"Neyse, işte bunlar oldu burada, polisle ilgili. O zamandan beri herkes kendi başının çaresine bakıyor, anladın?"

"Evet," diyorum. "Tabii. Anladım."

"Senin geldiğin yerde de böyle mi oldu?"

"Evet," diyorum ve Concord yangını, belediye binasının alevler içindeki kubbesi gözümün önüne geliyor. "Aşağı yukarı."

Kırmızı şehirler, mavi şehirler, siyahlar. Neredeyse tamam artık... Neredeyse geldi.

Creekbed hakkındaki konuşmamızı defterime not ediyorum: tarihi, olayların gelişimini. Yazarken buradan Nico'ya ve Jordan'ın adamlarına, onların Rotary'deki varlığına ilişkin bir bağlantı kurabilir miyim diye düşünüyorum. Bildiğim kadarıyla Nico buraya temmuz ortalarında gelmiş, Gary, Indiana'da bulunan ve gizli planları olan biliminsanının peşinden. Çoğu doğru olsa bile –ki sanmıyorum– Jordan ve grubunun, sırf Rotary'de kalan birkaç polisi saf dışı etmek için, bir hapishane ayaklanması, korkunç bir yangın çıkarmak için gereken kaynakları ve stratejik planlamayı başarabileceklerini sanmıyorum.

Bunu da not ediyorum. Defterimin ince sayfaları yeni yeni soru işaretleriyle doluyor.

Dedektif Irma Russel'ı belki beş belki on saniye kadar üzüntüyle yad ediyorum. Bu benim davam değil. Benim hikâyem değil. Yine de yanan hapishane, kurtarmaya gidenlerin üzerine ateş açılması, alevler, hücre duvarlarına yapışan insanlar, çığlıklar ve kalın cam kapıların arkasındaki yangını göz önüne getirmek mümkün.

"Billy, bir şey soracağım: Karakol hakkında bir şey biliyor musun?"

"Yoo."

"Ne zaman inşa edilmiş? Bodrumu var mı?"

"Moruk, dediğim gibi orayla ilgili bir şey bilmiyorum."

Billy'nin karavan yanı partisi gülümseyişi yavaş yavaş yüzünden siliniyor. Sandy yüzünde anlamsız bir gülümsemeyle ev yapımı bira almaya gidiyor. Billy kendi kendine karşısındaki adama daha ne kadar zaman katlanması gerektiğini soruyor herhalde. Karşılığında hiçbir şey veremeyecek, eli defterli yabancı acaba daha kaç dakika boyunca soru soracak?

"Teşekkürler, Billy," diyor, defterimi kapıyorum. "Çok yardımcı oldun."

"Önemli değil, birader," diyor uzaklaşarak "Gidip şu Augustus'u keseyim."

Artık gitme zamanı, kesinlikle. Ay yükseliyor.

Fakat karavan tarafında Sandy ile durup Billy'nin günün son tavuğunu yakalayıp kesişini seyrediyoruz. Houdini dışarıda kümesin kenarında, çenesini pençelerine indirmiş, yorgun bakışlarını tavukların arasında aradığı tavuğun izini süren Billy'ye dikmiş bekliyor. Artık yapacak bir şey yok burada. Billy uzun sarı eldivenleri eline geçiriyor, dirseklerine kadar çekiyor ve çıplak üst bedenine kalın bir kasap önlüğü takıyor. Tutam tutam kara göğüs kılları önlüğün üst kısmından taşıyor. Kümes yeni görünüyor; direkleri birbirine bağlayan yeni kesilmiş ve titizlikle ölçülmüş, ikiye dörtlük çam ağacı kirişlerden yapılmış. Kümesin etrafı kafes teliyle çevrilmiş. Direkler beton. Direklerden birinin altında dört harfli küçük bir logo var. Büyük harfle yazılmış: JOY.

"Hey hey," diyorum aniden. "Hey Sandy. Şu tavuk kümesi."

"Güzel, değil mi?" Sandy donup kalmışçasına, sarı eldivenleriyle kader mahkûmu Augustus'u diğerlerinden ayırıp alan Billy'yi izliyor.

"Sandy bu kümesi sizin için kim yaptı?"

"Tavuk kümesini mi?"

"Evet. Kim yaptı onu?"

"Şey," diyor esneyerek. "Şu Amiş adam."

"Amiş adam mı?"

Billy ve tavuk netliğini kaybediyor. Zihnim hızla çalışmaya başlıyor. Billy tavuğu boğazından tutup ağırlığını tartıyormuş gibi yükseğe kaldırıyor. Houdini'nin gözleri cıyaklayan, çırpınan kurbanı takip ediyor.

Sandy bu Amiş adamın Billy'nin Rotary'de karşılaştığı biri olduğunu söylüyor. "Burada genellikle tabela işi yapan biriydi. Ara sıra da beton işleri, ekmeğini çıkarmak için." Bana bakıyor, onu dikkatle dinlediğimi görüyor –beton işlerini düşünüyorum, sadece iki kelime, beton işleri– ve konuşmaya devam ediyor. "Aslında çok garipti, Billy'ye kümesi kendimiz yapalım diyordum. O da nasıl yapıldığını bilmediğini söylüyordu. O konuşmadan yarım saat sonra bu adamlarla karşılaştık."

"Bu adamlar mı? Başka Amişler de mi var?"

"Hayır. Biri Amiş. İriyarı, diğerlerinden daha yaşlı, hafif kırlaşmış uzun gür sakallı biri. Aşağıdaki şehirden gelmiş herhalde. Genellikle orada yaşarlar. Fakat yanında birkaç da yabancı vardı."

"Nasıl yabancı? Yeni gelmiş göçmen mi?"

"Evet, kesinlikle öyle. Kafaları karışıkmış gibi görünen orospu çocukları. Belki Çinliydiler. Bilmiyorum. Fakat tek kelime etmiyorlardı. Sadece çalışıyorlardı. Bu arada iyi çalışıyorlardı. Fakat kararları veren Amiş adamdı."

"Adını öğrendin mi?"

"Yani. Yok öğrenmedim. Billy de sormadı, eminim. Galiba burada çalıştığı dört saat süresince ona Amiş Adam dedik. Hiç gülmedi ama öyle hitap edince cevap da veriyordu."

Billy tavuğu hareketsiz tutabilmek için küçük yüzünü ters çevrilmiş bir sandığa bastırıyor. Billy'nin iri eli tavuğun kıpırdayan yuvarlak bedenini sabit tutmaya çalışırken Tavuk içgüdüsel olarak başını kaldırmaya uğraşıyor ve ona bakıyormuş gibi görünüyor. Billy baltayı epey yüksekten bir savuruşla indiriyor ve tavuğun ince boynundan her yana kan sıçrıyor. Billy bir an saf bir iğrenme ve nefret ifadesiyle başını çeviriyor. Tavuğun bedeni sıçrıyor ve Billy onu ellerinin arasında sıkıca tutmaya gayret ediyor. Houdini birden kendine geliyor ve boğazından kan akan

tavuğun sıçrayan bedenine gözlerini dikerek deli gibi havlamaya başlıyor.

Kalemi tekrar elime alıyor ve Sandy'yle konuşarak hızlı hızlı her şeyi, aldığım yeni bilgileri tüm ayrıntısıyla not alıyorum. Artık defterin sonuna geliyorum hızla. Aşağıdaki şehirden gelen Amiş adam – acaba ne kadar uzakta bu şehir – Sandy altmış kilometre diyor. Yanında yeni gelmiş iki göçmen – Asyalı adamlar – fakat patron Amiş Adam. Beton işleri – ondan kümes yapmasını istediniz – hayır, kendisi teklif etti, betondan biz ne anlayalım…

Parmaklarım kurşun kalemi her zamanki gibi tutuyor, kalbim her zamanki gibi atıyor, bilgileri sünger gibi emiyor, ciddiyetle çalışıyorum. Sandy'nin gözleri iri iri açılmış bana bakıyor; hızlı hızlı soluyarak, sözlerini tekrarlamamı ve başımı sallamamı eğlenceli buluyor. Kendine güven patlaması yaşayarak, içgüdülerim ve zekâm konusunda kendime inanarak, işimi doğru ve düzgün yapmaktayım yine. Beş yıldır mı yoksa on yıldır mı?

Gözlerimi kapattığımı fark ediyorum. Yoğun düşüncelere dalmıştım. Gözlerimi açıyorum ve görüyorum ki Sandy beni seyrediyor – hem de hayretle, bir çeşit soyut bir ilgiyle bana bakıyor. Bir an için Sandy beynimin içini, orada gezinen, yaylar çizen, birbirinin etrafında dolanan düşünceleri görebiliyor gibi hissediyorum.

Hafifçe öksürerek boğazımı temizliyorum. Bir ter damlası göğsünden aşağı yuvarlanıp memelerin çatalında kayboluyor.

"Adı neydi?" diye soruyor.

"Kimin?"

"Kadının. Herhangi birinin. Kadınlardan birinin."

Kızarıyorum. Önce yere, sonra Sandy'nin yüzüne bakıyorum. Sandy bana Alison Koechner'i hatırlatıyor ama Naomi adını veriyorum. "Naomi," diyorum fısıltıyla.

Sandy eğilip beni öpüyor, ben de ona karışılık veriyorum, iyice kendimi ona yaslayarak, soruşturmaya dair heyecanım artıyor, hızlanıyor ve şu neşe verici, korkutucu öteki büyük duyguya, aşka değilse de oına benzeyen bir şeye dönüşüyor. Bedenler bir-

birine çekiliyor, sinir uçları açılıyor ve birbirini arıyor – bildiğim bir duygu, damarlarımda ve eklemlerimde gezinen ve muhtemelen bir daha duyamayacağım bir his. Son defa hissettiğim bir şey. Sandy sigara ve bira kokuyor. Onu uzun uzun, kuvvetle öpüyorum ve sonra ayrılıyoruz. Ay yükselmiş, parlak bir dolunay, karavanın mutfak penceresinden içeri süzülüyor ışığı.

Billy orada. Sessizce seyrediyor. Tavuğu boynunun kökünden tutuyor, yumruklayarak döndürüyor, ölü, sıcak ve tombul bedenden buhar yükseliyor. Önlüğünü çıkarmış. Ensesinden, omuz kaslarından ter akıyor. Çıplak göğsünde kan lekeleri var. Şortunun dikişi boyunca kan lekesi var. Üstünden kömür ve toprak kokusu yükseliyor.

"Billy," diyorum ve Sandy yanımda hafifçe titriyor. Sarhoşluktan mı, korkudan mı bilmiyorum. Şimdi burada ölmem, son durağın burası olması ne kadar saçma olacak, kıyamete beş gün kala, bir aşk üçgeninde, bir pompalı fişeğiyle ölmek ne kadar gülünç olacak.

"Yarım saat daha kalsana," diyor Billy. "Biraz daha tavuk yersin."

"Hayır, sağ ol."

"Emin misin?" diye soruyor. Sandy karavanın mutfağına geçip Billy'nin beline sarılıyor. Billy de tavuğu uzakta tutarak Sandy'nin sırtına sarılıyor. "Sadece şunu yolmam lazım."

Kalabilirdim gerçekten. Beni kabul ederlerdi gerçekten de. Karavanın yanında kendime bir yer edinebilir, orada toprak zeminde kalabilir ve olayların gelişmesini bekleyebilirdim.

Ama yok – böyle bir şey olmayacak.

"Sağ olun. Gerçekten," diyorum. Yeni gerçekler. Yeni ihtimaller. "Teşekkürler."

ÜÇÜNCÜ KISIM

Joy Çiftliği

29 Eylül Cumartesi

Sağ Açıklık 16 53 34.9

Dik Açıklık -74 50 57

Uzanım 82.4

Delta 0.368 Astro-birim

1.

Anladığım kadarıyla eğer Cortez'in karakol garajının hacim ve mekaniği konusundaki varsayımı doğruysa, zemine kalın beton bir kapağın şişe mantarı gibi sıkıştırılmış olması lazım ki bunu da kendi başlarına yapamazlar. Aşağıya inen Nico ve arkadaşları dışında oraya başka birinin de gelmiş olması gerekir. Gruptaki herkesin hep birlikte aşağıya indiğini varsayarsak yeraltı mezarının kapağını kapaması için kiralanmış başka biri olmalı.

Yani elimdeki bilgilere göre burada kısa süre önce bir beton kapak işi yapıldı ve özellikle beton işlerinde uzmanlaşmış birkaç adam böyle parça başı işler aramaktaydı.

Bana bu kadar bilgi yeterliydi. Gece yarısı yola koyuluyor ve 4. Eyalet Yolu boyunca güneye doğru ilerlemeye başlıyorum.

"Otuz ya da elli kilometre güneyde," demişti Billy, "Meyve tezgâhlarıyla Amiş çiftlikleri görünmeye başlar zaten. Kaçırmana imkân yok." Houdini arkadaki vagonda. Gidon sapları arasına bantlanmış şişko Eveready fenerim ise asfalt yol boyunca dengesiz ve titrek bir ışıkla önümüzü aydınlatıyor.

Pedal çevirirken bir yandan da Dedektif Culverson'ın çaylak polis mantığıma nasıl da güldüğünü hayal ediyorum. Somerset Lokantası'nda baş başa yemek yediğimizi getirebiliyorum gözümün önüne. Purosunu dudakları arasında bir o yana bir bu yana

yuvarlayarak alaycı alaycı bakıyor bana. Teorimi kevgire çeviriyor, mantığımdaki açıkları söyleyerek.

Sakin sesiyle, gözlerini garson Ruth-Ann gibi devire devire, sivri sorular soruyor. Ruth-Ann de alaycılıkta ona katılıyor, sonra da beni daha fazla kahve ısmarlamam için zorluyor.

Fakat o lokanta kapandı ve Culverson ile Ruth-Anne Concord'a döndüler. Benimse ilerisinden başka gidecek yerim yok artık. Bu yüzden güneye giden 4. Eyalet Yolu'ndayım. Boş bir mola yerinde kestirmek amacıyla mola veriyor, BURADASINIZ yazılı bir Ohio eyalet haritası altına uyku tulumumu açıyorum. Casio'nun alarmı beş saat sonrasına kurulu.

Sandy isim sorduğunda, en uzun süre sevdiğim kadın Alison Koechner olmasına ve son olarak Trish McConnell'dan ayrılmış olmama rağmen düşünmeden Naomi dedim.

Televizyonun ve radyonun bulunmadığı, insanların normal gürültü patırtısından uzak kaldığım ve dedektiflik yapmadığım veya korkulu bir durum içinde bulunmadığım sessiz anlarda Naomi'yi düşünürüm.

Naomi Eddes ile bir vaka dolayısıyla tanıştık. Onu korumaya çalıştım ama başaramadım. Sadece bir geceyi birlikte geçirdik, Bay Chow'un dükkânında akşam yemeği, yasemin çayı eşliğinde sebzeli, tavuklu noodle ve sonra benim ev. İşte hepsi bu kadar.

Bazen ister istemez her şeyin aslında nasıl da şimdikinden başka türlü gerçekleşebileceğini hayal ediyorum. Muhtemel alternatifler balık gibi suyun derinliklerinden yüzeye çıkıyorlar. Yaşanmaması gereken hatıralar gibi... Buzdolabının üzerini renkli harf şeklinde mıknatıslarla donatan, sabahları küçük çocukları dışarıya çıkaran, evde ve bahçede günlük işlerle uğraşan, neşeli ve kaotik sitkom aileleri gibi olabilirdik; gece geç saatlerde herkes yattıktan sonra ikimiz baş başa fısıltıyla sohbetler edebilirdik.

Bunları düşünmek anlamsız.

İnsan ölünce, öldürülünce, boğulunca veya başına koca bir kaya düşünce onun varlığı da ölmüyor. Sadece ona ait tüm anılar,

düşünüp de söylemedikleri, hepsi geçmişte kalıyor. Ve geleceğe ilişkin tüm ihtimaller, hayatın alabileceği tüm şekiller, geçmiş, gelecek ve bugün bir tutam çalı gibi yanıp yok oluyor.

En iyi ihtimalle, her şeyin eşit olması şartıyla, Maia diye bir şey geleceğimizi hiç karartmasaydı eğer: Yapayalnız biri olacaktım. Memur Russel, masası derli toplu, masada açık bir defter veya resim yok, vakit öldürüyor. Kırk yaşında görevine bağlı bir dedektif, altmış yaşında tecrübeli bölüm şefi, seksen beş yaşında hâlâ yıllar önce üzerinde çalıştığı vakaları sayıklayan kendi halinde, hafif çatlak bir moruk.

Yol üzerindeki tüm Amiş manavlar birbirine benziyor: boş sepetler, çatlak ahşap fıçılar. Tüm sebze ve meyveler çoktan tükenmiş tabii. Tüm kekler ve çörekler de. Amiş üretimi bal, peynir ve simitler de bitmiş.

On altı kilometre kadar boyunca buna benzer onlarca yerin yanından geçiyor, her birinde bisikletten inip dikkatle beton işçiliğini inceliyorum. Bir yerde ahşap çatıyı tutan ince yuvarlak direkler, diğerinde küçük dükkâna çıkan güzel kavisli basamaklar var. Her tarafım ağrıyor ama yine de tekrar tekrar bisikletten inip yorgunluktan yere çöksem de terk edilmiş çiftlik dükkânının betonu üzerinde o kırmızı JOY damgasını arıyorum. Houdini her defasında sepetinden fırlayıp ne aradığımı biliyormuş gibi benimle birlikte çevreyi araştırıyor. İkimiz birlikte boş alışveriş sepetleri ve çöpe atılmış ince kâğıttan tomar tomar alışveriş fişlerinin yanından geçiyoruz.

Hemen hemen tamamen boşa geçen, hiçbir şey elde edemediğim bir günün öğleden sonrası. Bisiklete elim boş yeniden bindiğim her seferinde belki daha ileri gidemem ama geri de dönemem diyorum kendi kendime. Elime hiçbir şey geçmeden geri dönsem ne olacak? Her tarafım ağrıyor, açlıktan ölüyorum, tavuk yemeği artık uzak bir hayal ve bu küçük dükkânlardaki solmuş kek ve simit tabelalarının açlığıma hiçbir faydası yok.

Bu küçük terk edilmiş işe yaramaz yol kenarı tezgâhların al-

tıncı mı, sekizinci mi yoksa yüzüncüsünde mi bilmem, "Peki," diyorum Houdini'ye. "Peki, şimdi ne yapacağız?" Rotary'de gizli kapağın üzerine bağdaş kurmuş, sabırsızlıkla bizi bekleyen Cortez var. *Ee ne oldu?* Hatıralarımın kutsallığında, Somerset'te purosunu tüttürüyor Dedektif Culverson. *Ben demiştim lafını kullanmak istemiyorum, Sedyeci.*

4. Eyalet Yolu'nda altı yüz metre daha ilerleyince artık gün ışığı ortalığı belli belirsiz aydınlatabilecek kadar azalmışken, bir şey görüyorum. Tozlanmış bir direk üzerinde veya bir merdiven basamağı kenarında değil de tepemde... Yüksek bir direkteki yol kenarı tabelasında iki metrelik büyük kırmızı harflerle JOY ÇİFTLİĞİ yazıyor.

Altında ise biraz daha küçük harflerle KAPALI ve BOŞ, onun da altında İSA = SELAMET yazıyor.

Tabelanın altında da bir meyve sebze tezgâhı var ve birkaç dakikalık araştırmadan sonra arkadaki mısır tarlalarına giden dar bir yan yol buluyorum. Durup tabelaya ve yola bakıp duruyorum, sonra öyle bir gülümsüyorum ki bir anlığına da olsa ağzım kulaklarıma kadar varıyor neredeyse. Bisikletimi yan yola sokuyorum.

Mısır tarlaları arasındaki yoldan dört yüz metre kadar ilerleyince yol patikaya dönüşüyor ve bisikletin arkasındaki vagon oradan geçemiyor. Bu yüzden İsviçre çakımdaki aylanı kullanarak sepeti bisikletten ayırıyorum ve tarlalar arasından yoluma devam ediyorum. On on beş dakika sonra bulutlar aralanıyor ve alnıma yağmur taneleri düşmeye başlıyor. Bisiklet tekerleri ıslak patikada kayıp zorlanıyorlar. Gözümü kısıp tekrar tekrar silerek, daha dikkatli pedal basarak ilerlemeye çalışıyorum. Dar patika mısır tarlaları arasında devam ederken ara sıra başka bir yol tarafından kesiliyor. Rasgele gittiğim için zaman ilerledikçe toprak yollar ağında kaybolduğum duygusuna kapılıyorum, sağanağa dönen yağmurda yönümü bulmak iyice zorlaşıyor. Pedallara basmak için yerimden ayağa kalkıyor, Houdini'yi yağmurdan bedenimle korumak için öne eğiliyorum hafiften – Houdini ise her

nasılsa uyuyakalmayı başarmış. Tarlalar arasında ilerledikçe bu engebeli çakıllı patikada bisiklet kullanmak güçleşiyor, yağmur şiddetini artırıyor, şakaklarımdan süzülüp yanaklarımı ıslatıyor, başımı kaldırıp bir an ıslak mısır tarlalarına bakıyorum ve gözlerimi tekrar patikaya çevirdiğimde karşımda uzun boylu, iriyarı, siyah şapkalı bir atlı beliriyor, birkaç metre ötedeki bir başka yolun ortasında durmuş; şapkasının iki yanından sular süzülüyor; elinde de bana nişan aldığı bir av tüfeği var.

"Selam," dediğim anda tüfeğiyle havaya ateş ediyor adam.

Çıkan gürültü ve namludan çıkan ışık yüzünden yüzüm çarpılıyor ve gidonu hızla sağa kırıyorum. Öyle keskin dönüyorum ki yan yatıp eğilmiş mısırları ezerek bisikletten düşüyorum ve Houdini'nin de kucağımdaki sepetten fırladığını fark ediyorum. Ellerimle başımı korumaya çalışıyorum. İki el silah sesi daha... Her biri çok keskin sesli patlamalar. Sanki beni top ateşine tutuyor.

"Bir durur musunuz," diyorum düştüğüm yerden, başımın iki yanını tutarak. "Lütfen," diye haykırıyorum. Şiddetli yağmur altında mısır sapları arasında doğrulmaya çalışıyorum. Kalbim deli gibi çarpıyor. Yağmurdan iyice ıslanmış köpek çekinerek doğruluyor, etrafına bakınıp havlıyor.

Adam ateş etmeyi bırakıyor. Yerdeyim. Yaralı değilim, bir zarar görmedim, mısırlar arasında yarı yarıya gizlenmiş ıslanmaktayım. Atın bana doğru ayaklarını yere vurduğunu ve bu sırada etrafa çamur sıçrattığını görebiliyorum.

"Git," diye bağırıyor yabancı.

"Bir dakika," diyorum.

"Hemen git." Köpeğin üzerinde oturduğu beyaz tişörtü kapıp sepetten çıkarıyorum ve bir an havada sallayarak, teslim ve barış işareti veriyorum. At tarlayı kestirmeden geçip hızla üzerime geliyor. Houdini hayranlık verici irilikteki ata havlıyor.

"Bir dakika," diyorum yine ve ne olacağını kestirerek yüzümü korumak üzere ellerimi havaya kaldırıyorum. Fakat çok geç – at ve binicisi hızla üzerime geliyor. Atın dev ön toynağı havada bir

yay çizip göğsümün yan tarafına demir gibi iniyor. Bir iki saniye hiçbir şey hissetmiyorum ve sonra birden her şey, bütün vücudum keskin, şiddetli bir acıyla sarsılıyor ve tavada havaya atılan bir gözleme gibi hızla önden arkaya kayıp ters dönerek düşüyorum.

Yüzüstü bulduğumuz ve en sonunda hayatta olduğunu anladığımız ölü kız gibi benim de alnım toprağa batıyor.

Adı neydi? Lily. Adı Lily. Hayır – bir saniye – neydi – burası karanlık. Ağzımda toprak tadı. Bilincimi kaybediyorum. Farkındayım. Dişlerimi birbirine bastırıyor, karanlığa direniyorum. Köpek yüksek sesle havlıyor, yağmur hâlâ şiddetle yağıyor, her yan sırılsıklam.

Büyük bir acı hissederek bağırıyorum ama atlı adam beni duyamaz – o yukarıda, at sırtında bir Zeus, bense yerde çamur içindeyim, başım yerden kalkmıyor, nabız gibi atan bir ağrıdan ibaret gibi. Yüzüstü dönüyor, gözümü kırpıştırarak karanlık, fırtınalı gökyüzüne bakıyorum. Siyah şapkalı adam, bir elinde tüfeği, ötekinde atın dizginleriyle savaş tablosundan fırlamış bir süvari, intikam almaya gelmiş bir atlı gibi. "Adım Palace," demeye çalışıyorum ama sadece dudaklarımı oynatabiliyorum, dilim dolanıyor, ağzıma sağanak saldırıyor ve yağmura ağızlarını açarak aptal aptal baktıkları için boğularak öldüğü söylenen hindiler geliyor aklıma. Adam huzursuz huzursuz ileri geri kıpırdanıp duran atını dizginlemeye çalışıyor. Köpeğim şaşkınlıkla iri atın ayaklarının etrafında dönüyor. Vahşi ışık iğneleri karşıdaki simsiyah ufukta çakıp duruyor ve açık ağzıma yağmur doluyor.

Tekrar kelimeleri bir araya getirmeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

Bana saldıran siyah şapkalı Amiş adam, atına "Sakin ol, kızım, sakin," diyor ve aşağı iniyor, çizmeleri gözümün tam önünde toprağa basıyor. Çizmelerine gözümü dikmiş bakıyorum. Yan tarafımda yeni bir ağrı. Kırık bir kaburga olmalı. Belki de birkaç tane.

"Gitmen lazım," diyor adam eğilerek. Yüzü bütün bakış açımı

dolduruyor. İri gözlü ve çenesinin altında hafif kırçıl, gür, siyah sakalı var.

"Sadece birkaç soru sormak istiyordum," diyorum – demeye çalışıyorum – başarıp başaramadığımdan emin değilim. Boğazımdan bir hırıltı çıkıyor.

Adam doğrulup ayağa kalkıyor. Elindeki tüfekten başka sırtında da kayışa bağlı bir yaba. Uzun tahta saplı üç sivri dişi olan korkutucu bir alet. Sakalı, yabası ve öfkeli bakışlarıyla üzerime doğru bir şeytan gibi geliyor. Ona sadece birkaç soru sormam lazım. Ağzımı açıyorum ve ağzım kanla doluyor. Kan yüzümden akıyor; alnım patikada bir taşa çarpıp yarıldı herhalde. İşte bu kötü. Sorun. Kafamdaki bir kesikten kan akması, iç kanamanın beni boğması. Bıçaklardaki kan; lavabodaki kan.

Adam sırtındaki yabayı çıkarıp eline alarak sivri uçlardan biriyle göğsümü, polisin bir sarhoşu dürttüğü gibi dürtüyor. Kesinlikle birden fazla kaburgamda kırıldı. Hissedebiliyorum, kırıklar iğneli parmaklar gibi içimde bir yerlere batıyor.

"Buradan gitmen lazım," diyor adam tekrar.

"Bir durun lütfen," diyorum güçlükle nefes alarak. Yalvarır gibi bakıyorum. "Durun. Birkaç soru sormam lazım sadece."

"Hayır." Kaşlarını çatıyor. Şapkasının kenarlarından sular damlıyor. "Hayır."

"Birini veya birilerini arıyordum…"

"Yeter, sus." Yabayla beni tam göğsümden itiyor yine. Ağrı göğüs kafesimden beynime doğru şimşek gibi ilerliyor. Nasıl göründüğümü aklımda canlandırabiliyorum, toprağa gömülmüş, kıvranan bir böcek. Yine de konuşuyorum, nedenini bilmiyorum ama konuşmaya devam ediyorum.

"Beton işleri yapan birini arıyorum."

"Buradan gitmen lazım."

Adam anlamadığım bir dilde kendi kendine söylenmeye başlıyor. İsveçce mi acaba? Hayır. Amişler hakkında bilgilerimi hatırlamaya çalışıyorum. Almanca mı? Adam başını eğiyor, ellerini kavuşturuyor ve genizden gelen alçak bir sesle konuşmaya

devam ediyor. Bu sırada ben ayağa kalkmaya çalışıyorum ama başım dönünce yine düşüyorum.

Şimdi kan gözlerime akıyor, elimin tersiyle gözlerimi siliyorum. Öne bükülüyor; güçlükle nefes alıyorum, boğazım yalıtılmış gibi kupkuru, midem açlıktan kıvranıyor. Arkadaşı ya da elemanları Asyalıların nerede olduğunu merak ediyorum. Başımı temizlemek için sallamaya kalkışınca bunun bana ödülü ağrı ve baş dönmesi oluyor. "Rotary Karakolu'nda beton işleri yapan kişiyi arıyorum." Yavaşça, tane tane konuşuyorum. Kan dudaklarımın kenarlarından süzülüyor. Yeni yemek yemiş bir canavara benziyorum.

Amiş adam cevap vermiyor, birleştirdiği ellerine doğru mırıldanmaya devam ediyor. Dua ediyor, belki de kafayı yemiş, çeşitli tonlarda sesler çıkararak kendi kendine konuşuyor. Uzun boylu ve sağlam yapılı, sanki geniş kalaslardan yapılmış gibi geniş göğüslü. Gür sakallar, şapkanın altından görünen kırlaşmış gür saçlar. Geniş ve güçlü bir boyun. Korkutucu bir çocuk masalında geçen yeraltı kralı gibi ciddi, sert hatlı bir yüz.

Yağmur rüzgârda kabaran perdeler gibi dalgalanarak inip yüzünde patlıyor. Yumruk yaptığı elindeki o korkunç yaba titriyor.

"Lütfen," diyorum. Fakat aynı anda adam yabayı aşağı indirip onun yerine tüfeği kaldırıyor.

"Yüce İsa, affet beni," diyor. "Affet beni."

Çenemi göğsüme gömüyor, burnumu dibimdeki namludan öteye çeviriyorum. Hâlâ – hâlâ ölümden korkuyorum. Şimdi bile. Dört bir yanımı sis gibi saran kendi korkumun acı kokusunu alıyorum.

"Yüce İsa, affet beni," diyor yine. Artık iyice eminim, af dilediği kişi ben değilim, Yüce İsa'yı da bir ünlem olarak kullanmadığı ortada. İsa'dan af diliyor, her ne yaptıysa ya da yapmak üzereyse onun için.

"Efendim," diyorum olabildiğince çabuk ve anlaşılır şekilde. "Kardeşim kayıp. Onun bulmam gerek. O kadar. Dünyanın sonu gelmeden onu bulmalıyım."

Yaşlı gözleri irileşiyor, yüzünü yüzüme yaklaştırıyor. Tüfeği yere bırakıp parmak uçlarıyla gözümün etrafındaki kanları büyük bir dikkatle siliyor. "O kelimeleri söylememelisin."

Şaşırıyorum. Kan tükürüyorum. Houdini'ye bakınıyorum çevremde ve mısırlar arasında küçük bir alanda, sendeliyor ve ayaklanıyor, yine sendeliyor ve yine doğruluyor, silkinerek kirli kürkündeki yağmur sularını sıçratıyor etrafa.

İriyarı adam eyer heybesine doğru yürüyüp çantanın düğmesini açıyor ve içinden küçük bir torba çıkarıyor. İçindekileri yere döküyor, briket kömürü parçaları ve at gübresi topakları yerdeki çakıl taşlarına yayılıyor.

"Beyefendi?"

Torbayı başımın üzerine doğru getirince gayriihtiyari geri çekiliyorum. *Eyer heybesi* öyle arkaik bir kelime ki. Acaba ne zaman öğrendim onu? Dünya ne kadar garipleşti.

"O kelimeleri asla ama asla söylememelisin" diyor tekrar ve torbayı başıma geçirip sıkıca bağlıyor.

Kalın ve kısa boyunlu Amiş beni öldürmüyor. Uzun, korkunç bir an... Yerde acı çekiyorum, başım torbanın içinde karanlıkta mahsur kaldı, adamın beni öldürmesini bekliyorum. Sağanak yağmurda onun atına doğru gidip geldiğini, çizmelerinin yerde çıkardığı boğuk sesi işitiyorum. Tüfeği, yabayı yere bırakıyor. Acaba torbalardan bir şeyler mi çıkarıyor?

Bileklerim arkamda biraz gevşek bağlanıyor. Elleriyle koltuk altlarımı yokluyor ve sonra beni kırık bir taşbebek gibi kaldırıyor. Belli bir yöne doğru itiliyorum ve yürümeye başlıyoruz. Tarladaki mısır sıralarının içinden, çürüyen kaygan yaprakları ezerek geçiyoruz; kurumuş dallar el ve ayaklarıma sürtünüyor.

"Lütfen," diyor adam dengemin her bozuluşunda veya ayağımın her kayışında güçlü elleriyle sırtımı dürterek. "Yürümeye devam et."

Kömürün eski ve yoğun kokusunda boğulacağım; torbanın sert kumaşı yüzümü ve kafamı çiziyor. Bezin dokusu dışarıyı az

da olsa görmemi engellemiyor. Kumaştan süzüldüğü kadarıyla mısır tarlasını, ay ışığını hayal meyal seçebiliyorum.

Sandy'nin tarif ettiği adam bu muydu? Olabilir de, olmayabilir de. Buralarda çiftliğini gelen geçen yabancılardan koruyan, altmış yaşlarında, kırlaşmış kara sakallı kaç Amiş vardır ki? Buranın doğru yer –adamın doğru adam– olduğunu ve sorularımın cevabını bilmesinin ihtimali ne kadar yüksektir? Adamın beni her an vurabilmesi ve cesedimi açık alanda bırakması ihtimali ne kadar yüksektir peki?

Yürümeye devam ederken, "Beyefendi?" diyorum yine, başımı hafif çevirerek. Nasıl sormalı? Nereden başlamalı?

Kuzey Avrupa tınılı bir ses tonuyla ve sert bir tıslamasıyla "*eh*" gibi bir ses çıkarıyor ve daha önceki cümlesini tekrarlıyor: "Devam et."

Soğuk yağmur altında, maskenin karanlığında tökezleyerek yürümeye devam ediyorum.

Arkamda bel hizamda keskin, sinirli bir havlama. Adamın köpeği kucağında taşıdığını fark etmemişim. Dönmeye ve iple sıkıca bağlanmış ellerimi gevşetmeye çalışıyorum.

"Eğer…" diye söze başlıyorum ama adam "Sus," diyor hemen.

"Beni vurursanız," diyorum, " o zaman lütfen…" Sözün sonunu getiremiyorum. "Lütfen köpeğimle ilgilenin. Hasta bir köpek o."

Dinlemiyor. "Sus," diyor yine. "Sessiz ol."

Yarım saate yakın yürüyoruz. Nereye gittiğimizi bilmiyorum. Kırık kaburgalarımın, alnımdaki kesiğin acısıyla birlikte, endişe, karanlık ve kafa karışıklığı içinde kaybolmuş halde, tarlalar arasında silah zoruyla yürütülüyorum. Amiş adamın durup bana diz çöktürmesini bekliyorum. Nico, Sandy ve Billy, sonra Polis Evi'ndeki McConnell ve çocuklarının yapboz oynayışları, akşam için balık tutuşları gözümün önüne geliyor. O insanlarla beraber kalmam gerekirdi. Cortez ile karakolda kalsaydım keşke; ya da Çin lokantasında Naomi Eddes ile yağlı noodle başında flörte devam etseydim. Kalmayı isteyebileceğim o kadar çok yer var ki.

"Beyefendi?" Sonunda duruyoruz ve ben tekrar bir daha deniyorum şansımı. "Beyefendi?"

Adam cevap vermiyor. Durduğu yerden birkaç metre ötede yeni bir gürültü var: zincir şakırtısı, paslı metalden çıkan ses. Gözümü kısıp bezin arkasından görmeye çalışıyorum.

Bizi bir binaya getirmiş. Bir ev mi? Yağmur altında titreyerek bekliyorum. Uzakta bir kapı gıcırdıyor. Büyük ve ağır bir kapı sesi... O zaman ev değil, ahır burası.

Beni yine koltuk altlarımdan tutup –sağlam bir şekilde ama nazikçe– eşikten içeri geçiriyor. Hemen aldığım kokuyu tanıyorum: at gübresi ve ılık saman kokusu. Yaralı ve bitkin vücudumu yere bırakıyor, el bileklerim gibi ayaklarımı da bağlıyor.

"Beyefendi?" diyorum başımı sağa sola çevirerek kumaşın arkasından adamı görmeye çalışarak. Kapıya doğru gidiyor. Beni burada bırakacak. "Çiftliğinizle işim yok, yiyecek de istemiyorum. Beni duyuyor musunuz? Ben öyle biri değilim. Beyefendi?"

"Affet beni," diyor usulca, neredeyse fısıldayarak, ama önceki gibi yine: Hitap ettiği ben değilim. Benim affedip etmemem umurunda değil. Kör, bağlı ve korkmuş bir hayvan gibi kendi etrafımda dönüyorum. Öksürmeye başlıyor, kendi tükürüğümün tadını alıyorum ve torbanın içindeki sıcaklığı hissediyorum.

"Beni burada bırakmayın," diyorum. "Lütfen bunu yapmayın."

"Yiyecek getireceğim," diyor adam. "Tabii getirebilirsem. Getiremeyebilirim de."

Büyük bir korku, panik ve kafa karışıklığı: Kendimi bir mağarada, çöken bir binanın enkazında kapana kısılmış hissediyorum. Yaşlı adam beni burada bırakırsa soruşturmamın sonu olur ve kız kardeşime ne olduğunu asla öğrenemem. Asteroit dünyaya çarptığında köhne bir ahırda başına çuval geçirilmiş halde, aç biilaç ölürüm.

Adam yaklaşıp yanıma çömeliyor, başıma bir şey dayandığını hissedip geri çekiliyorum. Bir bıçak – torbayı kesiyor ve bir file başlıkmış gibi sıyırıyor kafamdan. Dünyayı tekrar görmeye baş-

lıyorum fakat başımda torba varken gördüğümden çok az farkla. Yalnızca ay ışığının aydınlattığı karanlık, sıcak ve her tarafı örümcek ağı kaplı bir ahır. At ve gübre kokuyor. Derin derin üç kere soluk alıyor, adamın yüzüne gözümü dikiyorum.

"Beni burada bırakamazsınız."

"Sadece dört gün kaldı," diyor gökyüzünü işaret ederek. "Sadece dört gün..."

Köpeği yavaşça yanıma bırakıyor. Houdini hemen bir birikintideki kirli suya atlıyor.

"Merhametin yok mu?" diyorum adama. Yüzünü sıvazlıyor ve yerde beni inceliyor.

"Merhamet bu," deyip gidiyor. Zincir şakırtısı ahırın kapanan kapısından geliyor. Amiş adamın çizmelerinin tok sesi mısır tarlasına doğru uzaklaşırken yavaş yavaş yok oluyor.

2.

Kır sessizliği. Kır karanlığı.

Uyuma, Henry. Uykuya yenik düşme.

Yapacağın ilk şey bu. İkincisiyse düşünüp her şeyi belli bir bakış açısıyla görebilmek. Sık sık gördüğüm üzere, zor koşullara dayanabilmek bir her şeyi belli açıdan görebilmekle mümkün. Kendimi en son böylesine çaresiz bir durumda bulduğum zaman, sadece bir at tarafından tekmelenmiş değildim; o zaman kurşun yemiştim. Bir keskin nişancının kurşunu sağ koluma saplanıp atardamarımı parçalamıştı ve yerde kan kaybediyordum. Berbattı, gerçekten tam anlamıyla berbattı. Kanamam devam ederken bir kulede günün geceye dönüşünü izliyordum. Ta ki kız kardeşim bir helikopterle gelip beni kurtarıncaya kadar. Koca helikopter gürültüyle bana yaklaşırken pervaneleri günbatımında dönüyordu.

Ama bu sefer o gelmeyecek. Tabii gelmeyecek – bu sefer benim *onu* kurtarmam gerek.

İlk adım kolay. Artık yağmur altında mısır tarlasında zorla yürütülmüyorum. Kafamda da maske yok ve düşüncelerimi toplayabiliyorum. Böylece on dakika içinde bileklerimi birbirinden uzaklaştırarak uzun parmaklarımla eriştiğim düğümü çözüp elimi serbest bırakmayı başarıyorum. Bundan sonra bacaklarım-

daki bağı çözmem sadece birkaç dakikamı alıyor. Artık ayağa kalkıp ahırın içini adımlayabilirim.

Nereden buldular acaba, diye düşünüyorum birden. Şu helikopteri. Bu can sıkıcı düşünce daha önce arada sırada olduğu gibi tekrar gösteriyor yüzünü gülen bir hayalet gibi... Nico'nun arkadaşları o kadar ahmaklarsa, asteroiti engelleme gibi hayali bir senaryoya çocuk gibi inandırılmış beceriksizlerse, nasıl oldu da bir *helikopter* buldular? Nereden? Concord'da onu gördüğüm son gece Jordan'ın kullanmama izin verdiği internet erişimine nasıl sahip oldular? Jordan denen herif bütün kendini beğenmişliğiyle durup bakmış ve alaycı bir tavırla benim bilebileceğimden çok daha fazlası olduğunu söylemişti. Hatta Nico'nun da bilmediği şeyler olduğunu...

Boş ver, Palace. Bırak bunları. Şimdi düşüncelerini toplamalısın. Şu anda böyle şeylerin önemi yok. Şimdi işe dönmen gerek. Bu ahırdan kurtulmam lazım.

Sendeleyerek ahırın içinde dolanıyor, bulunduğum yeri iyice tanımak için bir hayvan gibi kıyı köşeyi kokluyorum. Burası tüm öteki ahırlar gibi bir ahır. Yaklaşık on çarpı yirmi metre genişliğinde, terk edilmiş, rüzgâr alan bir yer, üç bölüme ayrılmış: İki tarafta hayvanlara yulaf veya lapa verilen yemlikler var, orta kısımdaki küçük alanda da samanlık. Duvarlar eski fakat sağlam kütüklerden yapılmış ve birbirine güzelce çakılmışlar. Sivri çatı. Duvarlarda raflar var, herhalde bir zamanlar bunlara alet edevat konuyordu. Merdivenle çıkılan bir tavan arası da var, altı adet düz ahşap basamakla çıkılıyor. Durup nefes alıyor, elimle burnumu kapatıyorum. Pis ve nemli koku burada benden başka birinin de hapsedildiğini düşündürüyor. Ayak seslerimi dinleyen üzüntü verici bir varlık...

Burada daha önce kalan hayvanların epey uzun bir süre önce kesime götürüldüğünü tahmin edebiliyorum. Fakat eskiden kalma, küf kokulu, gevşek yığınlar ve açılmış balyalar halinde bol bol saman mevcut.

Tek giriş var, çift kapılı büyük ahır kapısı, dışarıdan zincir-

lendiğine eminim. İçeriye ay ışığının girmesini sağlayan tavan arasındaki üç küçük pencerenin de –zayıf da olsa, yaralı bedenini oraya sıkıştırmaya razı olacak kadar çaresiz de kalsa– yetişkin bir adamın dışarı çıkmasına izin vermeyeceğinin farkındayım.

"Peki başka ne yapılabilir, dedektif?" Sesim yorgun, renksiz ve yıpranmış. Hafifçe öksürerek boğazımı temizleyip tekrar ediyorum. "Başka ne yapılabilir?"

Yapılacak başka bir şey yok. Houdini küçük su birikintisi yanında top gibi kıvrılarak uykuya dalmış. Denemiş olmak için kapıyı yokluyor, kulpundan yakalayıp çekiyorum ve diğer taraftaki zincirlerin alay eder gibi şakırdadığını işitiyorum.

Kapıdan uzaklaşıyorum. Ahırın yoğun kokusuna rağmen kendi kokumu duyuyorum. Günler boyu terlemenin ve korkunun kokusuyla, az miktarda yanık tavuk ve kömür karışımı.

Büyüme çağlarımızdayken, dedemin arazisinin bir ucunda bir ahır vardı, artık kullanılmayan birçok ek binadan biriydi. New Hampshire'ın sisli tarihindeki atalarımızdan biri at yetiştiriyormuş. Fakat kardeşimle benim çocukluğumuzda keşfettiğimiz andan itibaren burası Nico'nun sayısız saklanma yerlerinden biri oluvermişti. Geriye sadece eskimiş saman, paslı aletler, hayvan teri ile gübrenin topraksı kokusu kalmıştı.

Onu orada bir defasında viski içerken yakalamıştım, herkes SAT sınavına girdiğini sandığı sırada dedenin zulasından hortumla çektiği viskiyi içiyordu.

Amiş samanlığının karanlığında kendi kendime gülümsüyorum şimdi. Nico'nun bir özelliği de asla özür dilemeyişidir. Asla yalan söylememiştir.

"SAT sınavında olman gerekmiyor mu?" diye sormuştum.

"Aynen öyle."

"Peki, sen ne yapıyorsun?"

"Samanlıkta içki içiyorum. İster misin?"

İstemiyordum. Onu zorla eve sürükledim. Tekrar sınav kaydı yapıldı ve sınav yerine kadar arabayla ben götürdüm.

Bütün hayatımız onunla saklambaç oynayarak geçti.

Houdini uyanmış, samanlar arasında yeri döverek bir farenin peşinde koşuyor. Küçük hayvanın şaşkın köpeğimin pençelerinden kaçışını, latanın ucundaki küçük aralıktan kayıp gidişini seyrediyorum. Köpeğin yanına yere çömelip deliği kokluyorum. Dışarıdan serin bir hava kokusu geliyor; çiftlikteki otların kokusu. Fakat bu bir fare deliği... Yerde çıplak bir leke şeklinde bir yuvarlak.

Deliğe bakıyorum.

Uzun zaman alabilir ama bunu başarabilirim. Belki bir ay sürer. Belki bir yıl. Bana bir yıl zaman ve bir kürek verin, buradan dışarı çıkacak bir yol açarım. Yeri solucan gibi kazar, hapishaneden firar eder gibi öte yandan nefes nefese dışarı çıkarım. Yeter ki zamanım olsun.

Tekrar kapıya gidiyor ve bir omuz atıyorum. Hiçbir şekilde açılmıyor. Ancak ben o hızla geri fırlayıp kırık kaburgalarım yüzünden acıyla bağırarak samanların arasına düşüyorum. Zorla doğrulup tekrar deniyorum. Bu sefer daha şiddetli bir acı duyuyorum. Tekrar ve tekrar denemeye devam ediyorum. Sancı da giderek dayanılmaz bir hal alıyor. Ben bu zincirli samanlık kapısını açmaya çalışırken, Rotary'deki Cortez'in yerdeki kapağı açmaya çalıştığını düşünüyorum. İkimiz de uğraşıp duruyoruz. O bir biçimde bu kapının öte yanında olsaydı da bir şey değişmeyecekti. Ben bu yandan, o ise öteki yandan kapıya yüklenecektik ve Laurel ile Hardy gibi yere düşecektik.

Geri çekilip yere eğiliyorum, nefesim kesilir gibi oluyor, alnımdan yerdeki saman ve toz karışımına ter damlıyor. Bu arada fare, Houdini'ye karşı büyük bir üstünlük sağlamış. Houdini'nin burnunun dibinde koşuyor ama köpek onu seyrediyor; fare hızla önünden kaçarken Houdini'nin ıslak gözleri parlıyor.

Yavaşça merdiveni tırmanıyorum, her adımda kaburgam ya akciğerim ya bağırsağımda yumuşak noktalara bıçak gibi batıyor. Başımı tavan arasına kaldırıyor ve burada kendine özel bir âlem görüyorum; son iki gün içinde rastladığım ikinci gizli cennet. Üç

bacaklı ahşap bir iskemlenin etrafına dört saman balyası yarım daire şeklinde dizilmiş. Hafızamın derinliklerinde bir şey bunun *süt sağma iskemlesi* olduğunu söylüyor. Oradaki bir *süt sağma iskemlesi.* Taburenin üzerindeki küçük transistörlü radyoyu incelemek üzere, kalan yolu aşabilmek için hantal ve hurdası çıkmış vücudumla güreşmem lazım. Hoparlörün üzerine geçirilmiş yuvarlak ağ ile metalik bir dörtgen, dikleşmiş bir hayvan kuyruğu gibi keskin bir açı yapan bir anten.

Radyoyu elime alınca içindeki pillerin ağırlığını hissediyorum. Açıyorum – ses yok. Artık bir kâğıt ağırlığı. Kapatıp yerine bırakıyorum.

Burası biraz daha aydınlık, şu küçük tavan pencerelerine yakınım ve ay giderek daha da yükselip parlıyor. Tavan arasının samanlı zemininde, saman balyalarından birinin yanında, sırtı yukarı bakan bir el aynası var. Aynayı kaldırıp bulanık ve lekeli camda yüzümü inceliyorum: Bir deri bir kemik kalmış, yorgun bir ihtiyar, gözleri kızarmış ve derine kaçmış. Bıyığım fazla uzamış, sakalım yamuk yumuk, kayalıkta biten yabani otlara dönmüş. Bir deliye, kurtadama benziyorum. Aynayı elimden bırakıyorum.

Küçük bir ahşap kapta sigara izmaritleri var. Bu kap bir masa oyununun zar fincanına benziyor. İzmaritleri avucuma döküyorum. Bir dükkandan alınmış standart bir tütünden hepsi, elle sarılmışlar. Aylar öncesinden kalma. Yaz sıcağında iyice kurumuşlar. Kötü kokuyor ve kolayca dağılıyorlar.

Aşağı kata bir göz atıyorum. Houdini uyuyor. Fare yok ortada. Uyanık tek canlı benim. Yukarıda hâkimiyet alanımı araştırmakla uğraşmaktayım. Eski ve tuhaf ahırın acılı kralı.

Saman balyalarından birine oturuyor, gelen yeni bir yorgunluk dalgasıyla şiddetle savaşıyorum. İşe yaramaz bir radyo, bir avuç izmarit, lekeli bir ayna. Burası çok da uzun olmayan bir zaman önce birinin özel saklanma yeriymiş. Genç bir Amiş kızı samanlığın karanlığında kendi başına gizlice sigara içip radyo aracılığıyla çok uzaklardan gelen yasak müzikler dinliyormuş.

Bu kızı ister istemez Nico gibi hayal ediyorum. Nico'nun lise çağlarındaki hali gibi, kendi gizli yerine saklanan, kendi romantik düşleri olan ve samanlıkta dedenin gözden yaş getiren içkilerini içen Nico gibi... Kaplanla ilgili sorunu olan kız mevzusunda Cortez'in dediği gibi: *Sana da her şey kardeşini hatırlatıyor.*

Bir fikrim var, berbat fikir ama aklıma gelir gelmez bunu mutlaka yapacağımı da biliyorum. Gerçekten de önümdeki tek seçenek, yapabileceğim tek şey bu.

Hapishanede bir yangın çıkmıştı. Creekbed Hapishanesi'nde. Yani Billy'nin kısaca anlattığı dayanılmaz hikâye. Dünya onları terk ettiği için, kıyamete kadar mahsur halde bekler durumda unutup bıraktıkları için huzursuz ve çaresiz kalan mahkûmlar.

Berbat fikrim epey aydınlık ve parlak.

Burada üç gün daha kalamam, aç susuz bekleyerek deliririm. Dört gece üç günü böyle harcayıp kardeşimin niçin ve nerede olduğunu bilemeden ölemem.

Yapmak zorundayım bunu, sonucunda yaşananları ise geldiği gibi kabullenmeliyim, başka bir yolu kalmadı.

"Bunları nasıl yakıyordun, evlat?" diye soruyorum ahırdaki kızın hayaletine. "Sigaralarını nasıl yakıyordun?"

Cevabını bulmam zor olmuyor. Yanmış kibritlerin kalan uçları yanmış minyatür ağaçlara benziyor. Onları balyanın altında, yerde buluyorum. Kalan kibritler buralarda bir yerde olmalı. Taburenin ayaklarından birinin altına iki tane yarısı kullanılmış kibrit kutusu sıkışmış. Kenarı açık yassı kutulardan... Kibritler de sigaralar kadar eski; eğrilip kırılıyor. Fakat birini yakmayı başarıyorum.

Parmaklarım yanıncaya kadar kibrit ışığının dansına bakıyor, üfleyip söndürüyorum. Belki fazla aceleciyim. Belki tümüyle bir halüsinasyon bu, belki her şey benim hayalimde, prefrontal korteks sorunlu, nöronlar çıldırıyor. Nico iyi. Ben de iyiyim. Concord Emniyet Teşkilatı'ndan geçen yıl sonu erken emekliye ayrılmış bir polisim. Tanımadığım kişilere dinozorları yok eden bir uzay cisminden bahsetmeme, bana verilen Impala marka polis

aracını kaldırımda sürmeme yol açan bir akıl hastalığına genetik yatkınlık sebebiyle işsiz kaldım.

Maalesef öyle değil. Alakası bile yok.

O şey orada, gitgide yaklaşıyor. Güneşten daha yakın; Venüs'ten daha yakın. Artık bize en yakın uzay cismi, mahvımızın sorumlusu. Kepler'in üçüncü yasasıyla uyumlu bir şekilde, bize yaklaştıkça daha da hızlanıyor. Ahırın kokusunu alan atın tırısa kalkışı, beyzbol oyuncusunun kendi kalesine doğru hızlanışı gibi.

Buradan çıkmalıyım.

Merdivenden aşağı inip Houdini'yi kolumun altına sıkıştırıyorum, zavallı hayvan hasta ama gıkını çıkarmıyor, onu üst kata çıkarıp yere bırakıyorum. Vücudumun sağlam yanından kuvvet alıyor, tekme atıp kolaylıkla kırıyorum küçük pencerelerden birini. Çok düşünmeden köpeği camdan aşağı atıyor, planladığım gibi aşağıdaki çalıların kenarına dönerek düşerken havlıyor. Düştüğü eğimli yüzeyde tutunmaya çalışıyor ama yuvarlanarak lop diye bir çamur birikintisine düşüyor. Başını kaldırıp şaşkınlıkla bana bakıyor.

Köpeğe selam çakıyorum, yeni bir kibrit daha yakıyorum ve samanı ateşe veriyorum.

Düşündüğümden daha hızlı oluyor. Eski kuru saman ile ahşap yapı aceleciliğim ve umutsuzluğumla düşünebildiğimden çok daha çabuk yanıyor. Küçük bir alev bir diğerini doğuruyor, küçük yangınlar birleşip büyük bir cehenneme dönüşüyor. Alevler dans ederek kirişlere ulaşıyor. Sendeleyerek geri çekiliyorum ama merdiveni ıskalayıp aşağıya sert toprak zemine düşüyorum, yerde yuvarlanarak yangından olabildiğince, ayakkabılarım çamura batıp çıkarken, hızla uzaklaşmaya çalışıyorum.

Yaptığım bu plana hemen pişman oluyorum. Bir köşeye korkuyla büzülüyorum. Yanan parçaların tavan arasının kenarından sallandığını ve yağmur gibi aşağı yağdığını dehşet içinde seyrediyorum. Kıvılcımlar, dönerek yanan küçük saman parçaları

saçılıyor çatıdan. Gecenin karanlığı samanlıkta kızıla dönüyor. Kesinlikle bir hata yaptım, açlıktan ölmeyi yanan bir ahırda gebermeye tercih ederim. Kapıya koşuyor, yumrukluyorum, ağır ahşap kirişlerden sadece pat pat diye bir ses çıkıyor, bu arada ahırın zemini yanmaya başlıyor. Yeni alevlerle besleniyor. Artık ortalık cehennem gibi... Her tarafımı sarıyor ateş.

Sıcaklık artıyor, yukarıdan parçalar düşüyor; tepemdeki çatı çatırdamaya başlıyor. Bu yangın işe yarayacaksa, biri yangını görecekse, bunun hemen şimdi olması gerek. Nasıl bilmiyorum ama daha fazla sürmemeli. Ortalık bir fırına dönüyor. Burada, bir fırının içindeyim. Son anda delirmiş gibi kapının kulpuna asılıyorum, faydasız olduğunun farkındayım ama yine de çekiştiriyorum. Elimde korkunç bir acı yayılıyor ve uzaktan garip bir çığlık sesi geliyor – ağlama mı, haykırma mı yoksa sesleniş mi? Benim sesim mi bu? Ben mi çığlık atıyorum? Galiba benim sesim. Galiba çığlık çığlığa olan benim.

3.

Bu sefer bilinçsizlikten tuhaf bir şekilde ayılmak ya da Nico ile ilgili hayaller yok. Birden uyanıyor, sağa sola bakıyorum. Küçük ve sıcak bir odadayım. Bir yatakta. Oda beyaza yakın bir bej renginde. Ahşap bir kapı, güzel sade bir yatak.

Yaptığım ilk şey öksürmek oluyor. Genzimde duman ve kül kokusu. Yine öksürüyorum, daha şiddetli, daha gürültülü. Öyle şiddetli öksürüyorum ki bedenim kıvrılıyor, midem ağrımaya başlıyor. Öksürük yatışınca üç kere yavaş yavaş normal nefes alıyorum ve hâlâ elbiselerimle olduğumu fark ediyorum. Tişörtüm, pantolonum ve ayakkabılarımlayım. Örtünün altında tamamen giyinik halde, küçük bir çocuk gibi yatıyorum. Sanki arabada uyuyakalmışım da annemle babam buraya taşımış gibi.

Bir daha öksürüyorum, etrafıma bakınca bir bardak ile sürahi buluyorum. Bir bardak doldurup içiyor, bir bardak daha doldurup yine içiyorum. Burası bir yatak odası. Ahşap bir yatak, ahşap bir komodin ve bomboş dört duvar. Yekpare camdan oluşan penceredeki düz beyaz muslin perdeler açılıp kenarlarda kalın bir kordonla bağlanmış. Dumanı ciğerlerimde hissedebiliyorum, sanki ağzımın içinde bir yangın çıkmış ve yutağıma beyaz köpük sıkılmış. Avuç içlerimde de berbat bir ağrı var – ellerime bakıyor ve ikisinin de kalın bir bandajla sarılı olduğunu görüyo-

rum, mumyalar gibi. Parmaklarımı oynatıyor, ellerimi kıpırdatıyorum. Bandajın altı yanıyor ve batıyor. İnleyerek biraz olsun rahat edebilmek için hafifçe bir yanıma, sonra da diğer yanıma dönmeye çalışıyorum. Şimdiye kadar ölmüş olmam gerekirdi, öyle hissediyorum.

Dedem "Bir çukur kaz," dediğinde hastanedeydi, hayatının son anlarıydı ve ölmeden önce son sözü bu olmuştu. Yanında oturmuş onu bekliyordum. Aylardır onun başında bekliyorduk. Dedemin nefes alışı, paslı tekerleğin dönmesi gibi zorluklaydı, her nefesi bir öncekinden daha zor alıp veriyordu. Gözlerini tavana dikmişti, yanakları çukurlaşmış, kasları seğirmekteydi. Hiçbirimiz kilise müdavimi değildik ama sorumlu bir yetişkin olarak sorumluluk hissettim ve birini getirmemi isteyip istemediğini sordum. "Biri mi?" diye sordu, ne demek istediğimi anladığı halde. Fakat ben de görevimi yerine getirmiş, her şeyi usulüne uygun yapmış olmak için üsteledim. "Birisi," dedim. "Rahip. Son dualar için." Güçlükle ve kısık sesle güldü. "Henry," dedi. "Bir çukur kaz."

Yatakta dönüyorum. Şimdi daha iyiyim – aslında çok az fark var ama hareket edebiliyorum.

Ceketim de şurada. Güzelce katlanıp yatağın ayak ucuna konmuş. Ayağa kalkıyorum. Hafif başım dönüyor. Ceketi alıp üstüme geçiriyorum. Küçük ganimetlerim iç cepte duruyor: Nico'nun gençlik fotoğrafı, American Spirit izmariti. Plastik çatal. Not defterim, hepsi tamam. Tek eksik SIG. Kalan her şey yerli yerinde...

Sürahiyi alıp kalan son damlaları başıma dikiyorum.

Odada ayna, fotoğraf ve resim yok. Casio saatin 5.45 olduğunu gösteriyor. Fakat bu eksik ve soyut bir bilgi. Sabah mı akşam? Ne kadar zamandır buradayım? Böyle bir zamanda uykuyla aramda böyle bir ilişki geliştirmek rahatsızlık verici bir şey. İnsan her gözünü kapadığında, ancak kıyametin beklendiği günde uyanacağını sanıyor.

Doğrulup yataktan çıkıyorum. Azıcık zor da olsa yürüyebildiğimi görünce rahatlıyorum. Kapıya yaklaşırken tekrar öksü-

rüyorum, kulpunu yakalayıp açmayı deniyor ve kapının diğer taraftan kilitlendiğini anlıyorum. Zaten beklediğim bir şeydi. Fakat tıkırdatır tıkırdatmaz kapının diğer tarafında biri bağırıyor.

"Uyandı!" Bir kadın sesi, rahatlamış, neşeli, pürüzsüz. "Şükürler olsun! Oğlan uyandı."

Oğlan. Ben mi? Bir sandalye gıcırtısı, sonra bir gıcırtı daha. O yandaki iki kişi koridorda oturmuş beni bekliyor. Gece nöbeti. İkinci sesi tanıyorum.

"Sakin ol. Otur." Kalın enseli, sakallı yaşlı adam bu. Çizmelerinin gıcırtısı kapıya yaklaşıyor. Kilidin açıldığını duyuyorum. Bir adım geri çekiliyorum, kalbim sıkışıyor. Mısır tarlasında eliyle sırtımı dürterek beni itişini hatırlıyorum. Kapı gıcırtıyla aralanıyor, koridordan içeri açılan kısım kadar bir ışık dilimi giriyor. Yoldan buraya kadar beni kovalayan siyah montlu, iriyarı adam kapının diğer yanında bekliyor.

İçeriye sadece kadının sesi giriyor. "Kardeş," diyor. "Sormak zorundayız. Hasta mısın?"

"Ben..." Sessiz odada kafam karışmış bekliyorum. Hasta mıyım? İyi olmadığım belli. Yanıklarım var. Ciğerlerime duman dolmuş. Bir atın tekmesini yemişim ve alnımda bir yarık açılmış. Açım, halsizim ve yorgunum. Peki ama hasta mıyım?

"Kardeş," diyor tekrar, orta yaşlı bir kadın sesi, müşfik ve ısrarcı. "Bize söylemelisin. Anlarız."

Kapının benim tarafımdaki yüzüne bakıyorum. "Affedersiniz," diyorum. "Anlamadım."

"Yani o salgın hastalığı kapıp kapmadığını soruyor."

Yaşlı adam bu açıklamayı yaparken kararlı ve yavaş konuşuyor. Ne demek istediğini iyice anlamamı amaçlıyor. Söylediklerini anlıyorum ama aslında ne demek istediğini anladığımı sanmıyorum.

"Affedersiniz," diyorum. "Ne dediniz?"

"Diğer birçok kişiye musallat olan hastalıktan mustarip misiniz?"

Mustarip. Başka bir zamana ait bir kelime... Tıpkı eyer hey-

besi gibi… Süt sağma iskemlesi gibi. Mumya gibi sarılı ellerimle yanaklarıma dokunuyorum; çıban veya kabarcık gibi yepyeni bir sefalet emaresi var mı diye yüzümü yokluyorum. Fakat yolculukta iyice süzülmüş, dudağımın üstünde kalın bıyığım, çenemde hafif uzamış karışık sakalımla bu benim eski yüzüm.

Adam tekrar konuşuyor. "Burada kendimizi hastalıktan ayrı tutuyoruz. Hastalığa yakalanıp yakalanmadığını bilmek zorundayız."

Elimi yavaşça yüzümden çekiyorum. Bu sırada zihnimi yoklayıp hastalığı kapmanın anlamını düşünüyorum. Başımı iki yana sallıyorum. Burada neler döndüğünü az da olsa anladığımı düşünüyorum, şimdi ihtiyacım olanları nasıl elde edeceğimi ve buradan nasıl kurtulacağımı bulmam lazım.

Boğazımı temizliyorum. "Hayır," diyor, öksürüyorum. "Hayır, efendim, hayır, hanımefendi, hastalıktan mustarip değilim. Artık dışarı çıkabilir miyim lütfen?"

New Hampshire'da Amiş varsa bile ben hiç rastlamadım. Bu nedenle Amişlerle ilgili tek bildiklerim klişelerden ibaret: Siyah şapkalı, siyah sakallı, at arabası kullanan, mumla aydınlanan ve inek besleyen insanlar. Kadın oda kapısını açıyor. Soluk mor elbiseli, siyah boneli yaşlı bir kadın. Yanında ise uzun boylu, iri yapılı, beyaz gömlekli, askılı siyah pantolonlu, gün ışığında da korkutucu görünen yaşlı adam duruyor. Çenesinin altında hatırı sayılır bir sakal var. Yer yer kırçıllaşmış. Geniş bir alın, iri bir burun. İhtiyatla dik dik bakıyor. Bu arada kadın yaşadığımı ve iyi olduğumu görmenin ani mutluluğuyla eliyle ağzını kapıyor. Sanki ben onun uzun süredir kayıp olan çocuğuyum…

"Gel bakalım," diyor kadın sıcak bir ses tonuyla, ilerlememi işaret ederek. "Gel de herkesi gör."

Kadının ardı sıra ahşap döşemesine güneş vurmuş bir koridor boyunca ilerliyorum. Koridorda ilerlerken sakin sakin İngilizce mırıldanarak dua ediyor. Yaşlı adam ise sessizce bir adım arkamdan geliyor. Ona baktığımda o da ses çıkarmadan bana

ciddi bir bakış atıyor. Hiç konuşmayışı sanki sessiz bir uyarı. Sakin ol, evlat. Ev tarçın ve ekmek kokuyor; sıcak ve rahatlatıcı bir ortam var. Üç kapı geçiyoruz. İkisinin kapısı açık. Bunlar tıpkı yattığım oda gibi tertipli yatak odaları. Kapalı olanın kapısının altından ışık sızıyor.

Büyük ve güneşli bir mutfağa varıyoruz. İçerisi sade elbiseler giymiş, gülümseyen insanlarla dolu. Ben yaşlı çiftle birlikte içeri girer girmez hepsi şaşırıyor.

"İyileşmiş!" diye bağırıyor sekiz yaşından büyük görünmeyen bir oğlan çocuğu. O zaman onun arkasında duran kadın eğilip çocuğu ensesinden yakalıyor ve "Şükürler olsun," diyor. Kalabalık mutfaktakilerden neşeli sesler yükseliyor ve sevinçle bağrışarak el çırpıyorlar. "İyileşmiş!" diye bağırıyor, birbirinin ellerine sarılıyorlar. "Tanrı'ya şükür!" Aralarında gençler, yaşlılar, kadınlar ve erkekler ve bir alay çocuk var. Hepsi de uzun pantolon veya sade elbise giymiş. Herkes heyecanla ve samimi bir merakla beni seyrediyor. Elleri ya yanlarında kanat gibi çırpınıyor ya da tavana doğru havaya kaldırılmış. Herkes birbirine "Hayatta!" ve "Uyandı, iyi," diye mutlu haberi veriyor. İyi olduğum haberi bir evlenme töreninde gelinle damadın başına atılan pirinç taneleri gibi uçuşuyor havada. Erkekler sırayla elimi tutuyor, genç orta yaşlı ve ihtiyar ve titrek bir dede. Kadınlar yaklaşmıyor ama samimiyetle gülümsüyor, başlarını öne eğerek mırıl mırıl dua ediyorlar.

Bense aptal bir bilge, hengâmede dilini yutmuş gibi, ne yapmam gerektiğini bilemeden, şaşkın, sessiz dikiliyorum. Bir iki dakika sonra sargılı elimi yavaşça havaya kaldırarak bir çeşit selam veriyor ve hemen elimi indiriyorum. Garip, çok garip, her şeyde *Alacakaranlık Kuşağı* tarzı bir acayiplik var. Yabancı toprakları ziyaret eden bir tanrıyım sanki.

Yanıma ilk defa gelen yaşlı bir kadın sesini yükselterek, "Oturun," diye haykırıyor neşeyle ve diğer herkesi yandaki yemek odasına kışkışlıyor.

Bana bu kargaşada bir yer gösterilmesini memnuniyetle kabul ediyorum. Herkese gülümsüyorum, bitkinlik ve kafa karışıklığı-

mı biraz da abartarak sergiliyorum; fakat bu arada büyük bir dikkatle yaşlı adamı izliyorum ve onun da beni izlediğini fark ediyorum. Zihnimde düşünceler hızlı hızlı dönüp duruyor. Sandy'nin bahsettiği konuşmayan göçmen işçiler, şu Asyalı adamlar nerede acaba? Onlar bir sır. Buradaki yeni arkadaşlarımdan birinin sırrı... Her neredeyseler bizimle yemeğe katılmıyorlar.

Herkes mutfağa bitişik uzun yemek odasındaki yuvarlak masalara yerleşiyor. Peçeteler dizlere yayılıyor, su tahta sürahilerden bardaklara dolduruluyor. Kadınlarda bone ve şal var, ayak bileklerine kadar uzun elbiseler giymişler. Erkekler sade, beyaz ve düğmesiz gömlekler giymiş, ayakkabıları ve sakalları siyah. Herkes hâlâ odanın dört köşesinden bana gülümsüyor, bitkin ve pejmürde halimi dikkatle inceliyorlar.

Yemek servis ediliyor: Ekmek, sebze yemeği ve tavşan eti, yani bu zamanda seyrek rastlanabilecek bir yemek. İnsanları aralarında bağa göre gruplamaya çalışıyorum. Beni yakalayan yaşlı adam; kırk ya da ellilerinde üç adam ki bunlar yaşlı adamın oğulları veya damatları olabilir çünkü bir kuşak daha genç duruyorlar. Giysileri gibi sakalları ve yüzlerindeki ciddiyet de yaşlı adamla aynı; yalnız bunların sakalı ağarmamış ve yüzlerindeki çizgiler çok değil. Orta yaşlı kadınlar –sayıları beş mi sekiz mi?– bu adamların eşleri veya kız kardeşleri herhalde. Kızlar ve gelinler ellerinde tabak ve tencerelerle sık sık mutfağa gidip geliyorlar, tahta sürahilerden su dolduruyor, birbiriyle güler yüzle fakat fısıltıyla konuşuyorlar. Zaman zaman da ortalıktaki çok sayıda çocuğun birinin bonesini ya da yakasını düzeltiyorlar. Parlak gözlü, kepçe kulaklı, altı yedi yaşlarında bir çocuk bana şaşkınlıkla bakıyor. Ben de dönüp kalın bandajlı elimi sallayarak "Merhaba," diyorum. Büyük bir mutlulukla gülümsüyor, başını çeviriyor ve çabucak diğer kardeşleri ve kuzenlerinin arasına karışıyor.

Sonunda herkes masada yerini alınca benim fark ettiğim hiçbir işaret veya duyuru olmadan aniden bütün oda sessizleşiyor. Herkes gözlerini kapatıp başını öne eğiyor.

Dua ediyoruz; dua etmemiz gerek ama ben gözlerimi ka-

pamıyor, etrafa bakıyorum. Mutfağın en yakın köşesini görüyorum. Orada ahşap çok sağlam panellerden oluşan, geniş kısmında bir tutamağı olan, kenarlarındaki damlalardan daha yeni kullanıldığı anlaşılan bir tereyağı yayığı var. Tezgâhtaki tahta bir kap yumurtayla dolu. En sonunda kayıp bir geçit buldum sanki; geçmişe, insan soyunun tükenmesine daha dört yüz yılın olduğu koloni döneminin köylerinden birine doğru bir yolculuk yapmış gibiyim.

Kızlardan birinin benimle aynı şeyi yaptığını fark ediyorum. Kırmızı yanaklı bir yeniyetme, kızıl sarı saçları basitçe örülmüş, herkes dua ederken tek gözünü açmış masayı süzüyor. Onu gördüğümü fark edip kızarıyor, başını öne eğiyor. Ben de gülümsüyorum. Amişleri normal birileriymiş gibi düşünmüyoruz hiç, onları penguenler gibi tek bir kategoriye sıkıştırıp acayip, dünya dışı canlılar diye kabul ediyoruz. İşte şimdi bu kendine özgü insanlar ve kendine özgü yüzlerle karşı karşıyayım.

Yaşlı adam boğazını temizleyerek gözlerini açıyor ve "Âmin," diyor. Odada hayat tekrar başlıyor, küçük sohbetler, çatak bıçak sesleri, peçetelerin hışırtısı duyuluyor. Ağrılarım olsa da her lokması lezzetli, sıcak ve sulu yemeği yiyorum. Sonunda yaşlı adam çatalını dikkatle tabağının yanına bırakıyor ve sinir bozucu bir samimiyet ifadesiyle bana bakıyor. "Senin için Tanrı'ya dua ettik, kardeş. Buraya geldiğine memnun olduk. Hoş geldin." Bense başımı sallayarak dikkatle "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum. Beni açlıktan öldürecekti. Başıma torba geçirdi ve ahıra kapadı. Korku içinde ölüme terk etti.

Meydan okurcasına, sakin sakin bakıyor bana, cesaretin varsa gerçeği söyle diyor sanki: Kime inanırlar peki o durumda?

"Güneydeki ahırı bu sorun başladığından beri, yani aylardır kimse kullanmıyor," diyor masanın öteki ucunda oturan koyu renk saçlı, orta yaşlı, tombul kadın. Gelinlerden veya kızlardan biri herhalde. "Babam orayı kilit altında tutuyordu."

Kara sakallı yaşlı adam başını yukarı aşağı sallıyor. Güneydeki ahır, diye düşünüyorum. Sorun, diye düşünüyorum. Şu haya-

li salgın hastalıktan söz ediyor herhalde. Herkesin bildiğinden farklı bir sorundan bahsediyorlar tabii. "Baba" sözcüğü gerçeği ifade ettiği gibi içinde saygıyı da barındırıyor. Yolda bana vuran adam, beni sürükleyen, ellerimi bağlayan adam ailenin ya da buradaki ailelerin saygı duyulan yaşlı bilgesi. O konuştuğunda diğerleri hayranlık değil, bir hürmet ifadesi olarak başlarını hafifçe eğiyor.

"Kardeş," diyor bana dönerek adam şimdi, yavaş yavaş konuşuyor. "Merak ediyoruz. Güney ahırına nasıl girdin? Pencereye mi tırmandın? Sigaranı yakmak için kibrit çakıp dikkatsizce kibriti fırlatarak mı yangın çıkardın? Böyle mi oldu?"

Aynı meydan okuyan, soğuk ve net yüz ifadesi.

Bardağımdan bir yudum su içip boğazımı temizliyorum. "Evet, beyefendi," diye karşılık veriyorum, beyaz barış bayrağı uzatarak. "Öyle oldu. Etrafı görebilmek için bir kibrit yaktım ve dikkatsizce attım."

Baba başını yukarı aşağı sallıyor. Masada bir mırıltı oluyor, erkekler başlarını iki yana sallayarak birbirine bir şeyler fısıldıyor. Büyüklerden ayrı masalarda oturan çocuklar en ilgisiz davrananlar olarak yemeklerini yemeye ve birbiriyle konuşmaya devam ediyor. Odadaki tek süs olan bir duvar takvimi eylül ayını gösteriyor. Üzerinde yaprakları büyük ölçüde dökülmüş bir meşe çizimi var, son birkaç yaprağı toprağa süzülüyor.

"Acaba bir şey sorabilir miyiz? Salgın hastalıktan mı kaçıyorsunuz?" Bu soru daha genç bir adamdan geliyor. Yüzü ve sakalı babasınınkine benzeyen gürbüz biri bu...

Ona yuvarlak bir cevap veriyorum. "Doğru, evet. Kaçmak için evimden ayrıldım."

"Tanrı korusun," diye mırıldanıyor ve diğerleri de aynı sözü tekrar ederek başlarını öne eğiyorlar. "Tanrı korusun."

Baba ayağa kalkıyor, elini çocuklardan birinin omzuna koyuyor. "Tanrı'nın yardımıyla, Ruth yatak odasının penceresinden uzaktaki yangını gördü de bütün ev halkını uyandırdı."

Bütün bakışlar dua sırasında gözlerini açtığını gördüğüm

kıza yöneliyor. Yanakları gül kırmızısından pembeye renk değiştiriyor. Daha küçük birkaç çocuk kıkırdıyor.

"Teşekkür ederim, küçükhanım," diyorum içtenlikle ama cevap vermiyor. Gözlerini terbiyesi gereği sebze yemeği tabağından ayırmıyor. "Konuğumuza cevap ver, Ruthie," diyor nine nazik bir dille ve başıyla kızı işaret ederek. "Konuğumuz sana teşekkür etti."

"Şükürler olsun," diyor Ruthie ve diğerleri başlarıyla onaylıyor. Kadınlar erkekler ve hatta en küçük çocuklar bile düzensiz bir koro gibi mırıldanıyorlar: "Şükürler olsun." Odadakilerin sayısını sonunda belirliyorum, otuz beş kişi var: Altı yetişkin adam, yedi yetişkin kadın, artı bebekten ergene kadar çeşitli yaşlarda yirmi iki çocuk. Haberleri yok. Yaşlı adama bakıyorum, bu sessiz ve mutlu ailenin bireylerine bakıyorum ve anlıyorum ki gerçeği bilmiyorlar. Bu insanların asteroitle ilgili hiçbir şeyden haberleri yok.

O kelimeleri söylememelisin, demişti bana. Dünyanın sonu gelmeden kız kardeşimi kurtarmam gerekiyor dediğimde, *O kelimeleri söylememelisin*, demişti.

Bilmiyorlar ve bilmediklerini huzurlu Amiş yüzlerinden anlıyorum. Artık böyle mutlu yüzleri görmek olanaksız. Salgın hastalık gibi korkunç bir felaket çıksa, hastalık bitene kadar ailenizle gizlenir, dış dünyaya kapınızı kapatırsınız elbette. Fakat bunun da bir sonu gelecektir. Dünya çapında bir salgın bir süre devam ettikten sonra bütün dünyada etkisini kaybeder. Bu odadaki insanlar dünyanın eski haline dönmeyeceğini bilmiyor; öğlen yemeğini yedikten sonra yine dua ediyor, gülüşerek doğruluyor ve tabaklarını sıyırıyorlar. Yok oluncaya kadar fark etme fırsatını bulamadığım bir duyguyu onlarda hissedebiliyorum. Geleceğin var olduğu duygusu bu, kokusuz ve renksiz.

"Konuğumuzla baş başa konuşacağım," diyor yaşlı adam aniden. "Etrafta dolaşacağız."

"Atlee," diyor yaşlı kadın, yani karısı. "Adam yorgun ve yaralı. Yemeğini yiyip yatsın."

"Teşekkür ederim, hanımefendi, ama kendimi iyi hissediyorum."

Bu doğru değil; bir çöp kamyonu çarpmış gibiyim. Yutmaya çalıştığım her lokmada veya her nefes alışımda yan tarafım sancıyor. Son on-on beş dakikadır bandajlı ellerim yine yanmaya başladı. Fakat bilgi almak için bu adamla yalnız konuşmam gerek. Atlee bilgi alabileceğim tek kişi. "Bu arada yemek ve her şey için çok teşekkürler, Bayan Joy."

Yaşlı kadının gözleri şaşkınlıkla açılıyor ve neşe dolu gülüşmeler odada dalgalanıyor.

"Hayır, genç adam," diyor kadın. "Bizim soyadımız Miller. Joy ise..." Yanında oturan ifadesiz yüzlü kızına dönüyor ve birbirlerine bir şeyler fısıldıyorlar.

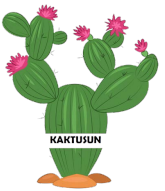
"Joy bir kısaltma," diyor kız. "Bir yaşam biçimi. Önce İsa'yı, sonra Başkalarını, en son da Kendini düşünmelisin.*"

"A, öyle mi?" diyorum.

Atlee dirseğimden tutuyor. "Hadi," diyor sakin bir sesle. "Biraz dolaşalım."

* JOY: "Jesus" (İsa), "Others" (Diğerleri) ve "Yourself" (Kendin). *-çn*

4.

Evden çıkıp yürümeye başlıyoruz. Atlee Miller'ın yabasının sapı, çakıllı yolda pat pat diye ses çıkarıyor. Adam bir iki dakika hiç konuşmuyor. Ayaklarımızın ve yabanın çakıllarda çıkardığı ritmik ses dışında hiç ses duyulmuyor.

Tam ben bir şey söylemeye hazırlanırken adam ansızın konuşmaya başlıyor.

"Sen ve ben şurada yolun kıvrıldığı yere kadar yan yana yürüyeceğiz," diyor. "Yol oradan sonra altı yüz metre kadar sola doğru devam ediyor ve kasaba yoluna çıkıyor. Tam bizim çiftliğin satış tezgâhının olduğu yere… Dönemeçte ben sağa döneceğim ve çiftliğin sınırı boyunca yürüyerek eve geri geleceğim. Sen yürümeye devam edeceksin."

Fırtınada beni arkamdan iterken bana söylediği sözlerin aynısı. *Yürümeye devam et.* Aynı düz, ciddi ve heyecansız ses tonu. Konuşurken bana bakmıyor; yürümeye devam ediyor, yaşına göre oldukça hızlı, elindeki yabayla bir ihtiyara göre geniş adımlar atıyor. Bense sendeliyor, ağrıdan yüzümü buruşturuyor ama yine de elimden geldiğince ona ayak uyduruyorum, tüm fiziksel rahatsızlıklarıma ve içinde olduğum durumun gerginliğine rağmen, akşama doğru, yağmurlu gün ışığında bu Amiş çiftliği uzun zamandır gördüğüm en güzel manzara: yeşil tarlalar, beyaz

çitler, sarı mısırlar. Sağlıklı koyunlardan oluşan bir sürü otlakta küçük halkalar çizerek hoplayıp zıplıyor.

"Köpeğin," diyor kaba bir sesle ve işaret ediyor. Houdini tam da bu lafın üstüne bir gölgenin ardından hayalet gibi ortaya çıkıyor. Zavallı, şaşkın, hasta köpek. Beni görüyor ve başını kaldırıp sulu gözleriyle bakıyor. Görür görmez koşmaya başlıyor. Fakat hemen vazgeçip küçük ahşap binanın arkasına kaçıyor. Neler hissettiğini anlıyorum. Gitmeye hazır değilim – henüz buradan gidemem.

"Bay Miller, size birkaç kısa soru sorabilir miyim?"

Cevap vermiyor. Yürüyüşünü hızlandırıyor. Mavi not defterimi cebimden çıkarmaya çalışırken neredeyse çamura düşüreceğim. "Bir grup yabancı için Rotary Karakolu'nda bir inşaat işi yaptığınızı doğrulayabilir misiniz?"

Gözünü yoldan ayırmıyor ama belli oluyor – bir şaşkınlık, bir onay ifadesi yerleşiyor yüzüne ve hemen kayboluyor.

Israr ediyorum. "Orada ne işi yaptınız, Bay Miller? Betonlama mıydı?"

Yan yan bakıyor ama görüyorum – yolu da, zamanı da tükettik.

"Bay Miller?"

"Bizimkilere geri dönmeye karar verdiğini söyleyeceğim," diyor Atlee. "Sevdiklerin için üzüldüğünü ve salgın hastalık karşısında şansını denemeye karar verdiğini…"

Kaşlarımı çatıyorum. Topallayarak da olsa ona yetişmeye çabalıyorum. Hayır, diye düşünüyorum. *Hayır*. Ne olursa olsun bu kadar yolu eli boş dönmek için gelmedim ben. Topal bacakla ana yola çıkıp yarı yolda bıraktığım bisikletle başladığım yere dönemem.

"Geri döner, onlara söylerim," diyorum. "Gizlice geri dönüp söylerim."

Şimdi artık bana cevap veriyor. "Yapamazsın. Yapmayacaksın."

"Elbette yapabilirim."

"Bunu yapmanı imkânsızlaştırdım."

"Nasıl?"

Susup sadece başını iki yana sallıyor ama iyi bir şey bu. Buna ihtiyacımız var. Sohbet başlatmamız gerekir. Zanlı veya tanıktan istediğiniz bilgiyi almak için ihtiyacınız olan tek şey bir sohbet başlatabilmektir. Sonra da sohbeti biçimlendirir, istediğiniz yola sokarsınız.

"Bay Miller? Bunu nasıl yaptınız?"

Sadece bir karşılıklı konuşma. Bu polisin görevi. İşimizin yarısı buydu. Geri çark ediyor ve taktik değiştiriyorum. "Bu iş nasıl başladı?"

Bir çitin dibindeyiz. Sanki soluklanmam gerekiyormuş gibi durup bir direğe sırtımı dayıyorum. O da duruyor. "Betondan bahsetmeyeceğim," diyorum, ellerimi teslim olur gibi kaldırarak. "Söz."

"Bir pazar günüydü," diyor. Kalbim heyecanla çarpıyor. Bir sohbet. İşin yarısı bu. Adam konuşuyor. Ben de onu dinliyorum. "Kilise Zachary Weaver'daydı. Bir iki kişi erken gidip ayine hazırlık yapacaktı. Diğerleri sonra gelecekti. O gün erken gidenlerden biri de bendim. Kilisede her şey birbirine girmişti. Biri radyo yayınını dinlemişti. Ağlayanlar vardı. Endişe vardı." Başını iki yana sallayıp yere bakıyor. "Anlamıştım. Ne yapmam gerektiğini hemen o anda biliyordum. Gözlerinden anladım, bu insanlarda değişim zaten gerçekleşmişti. Olan olmuştu, anlıyor musun?"

Benden cevap beklemiyor. Ben de sözünü kesmiyorum.

"Verandaya çıktım, ailemin gelmekte olduğunu gördüm. Bir anda karar aldım ve onlara –şöyle– el salladım." Durup bir elini havaya kaldırıyor ve elini ileriye doğru sallıyor: Durun ve geri gidin. "Zachary Weaver'ı bıraktım, ailemle birlikte eve döndüm. Onlara evde duyduğun hikâyeyi anlattım."

"Hastalık," diyorum. "Bütün dünyaya yayılmış salgın hastalık."

"Evet."

Alçak sesle, tek kelimelik bir evet, sanki sakalına konuşuyor-

muş gibi yavaş çıkıyor ağzından ve karşılaştığımızdan bu yana ilk defa adamın yüzünde ciddiyetten başka bir ifade görüyorum: üzüntü ve kendini suçlama.

"Veba. Toprağa musallat olan hastalık." Yüzü daha da kararıyor. Söylediği yalandan nefret ediyor. Yalan onu için için yiyip bitiriyor. Bunu görebiliyorum. "Bizimkileri topladım ve onlara durumun ciddi olduğunu, herkesten ayrı durmamız gerektiğini, buna dostlarımız ve kilisenin de dahil olduğunu söyledim. Zor zamanlar geçirecektik fakat Tanrı bizimleydi ve onun yardımıyla üstesinden gelecektik her şeyin."

Böyle böyle, alçak sesle, sakin ve istikrarlı hecelerin akışıyla devam ediyor. Hikâyesinin bir bölümünü bana anlatarak sanki içini döküyor hatta her şeyi anlatmak istiyor. Bir yanıyla aylardır hikâyesini anlatabileceği, böylece omzundaki ağır yükü paylaşabileceği birini beklemiş gibi. Vicdan azabıyla baş başa kaldığı, korkunç kararı ve bunun gerektirdiği iradeyle boğuştuğu ıssız bir adada sanki, tüm bu zor aylar boyunca, kendi evinde sürgünde. Etrafında dertleşebileceği insanlar ise İngilizce bilmiyorlar sanki.

Ailesini yemek masasında toplamış ve hepsinden en yaşlısından en küçüğüne kadar her birinden salgın geçinceye kadar, kendi toprakları dışına çıkmayacaklarına ilişkin söz vermelerini istemiş. Onlar da ciddiyetle söz vermiş. Anlattığına göre Tanrı yardım etmiş de üstü başı dökülen ve açlıktan ölmek üzere olan şu çekik gözlü göçmenleri yollamış. Asya'da bir ülkeden Newfoundland yoluyla Amerika'nın bu orta batı kasabasına sığınan insanlarla onlara iş verecek kadar anlaşabilmişler. Atlee onlara 4. Eyalet Yolu'nun öteki ucunda boş bir tarlada müştemilat ve çadırda kalabilecekleri yer göstermiş. Onlar da buna karşılık ağzı sıkı ve bağlı işçiler olmuşlar. Emri altında çalışıyor, kazancı paylaşıyor, geceleri Joy Çiftliği'nin etrafında tur atarak nöbet tutuyorlarmış.

Sağlam bir plan değil bu. O da farkında. Eninde sonunda çocuklarından ya da torunlarından biri verdiği sözü tutmayacak, çiftlikten dışarı çıkıp gerçeği öğrenecek. Ya da dış dünyadan biri,

bir hırsız, deli veya sığınmacı sınırları çiğneyip bu özel dünyaya girecek.

"Tabii sonsuza kadar böyle süremez," diyor Atlee. "Fakat sürmesi de gerekmiyor. Sadece birkaç gün daha sürse yeter."

Yolun dönemeç yaptığı yere giderek yaklaşıyoruz. Güneş öğlenle akşam arası yavaşça tepeden aşağı doğru kaydığı yolu yarılamış; bir gün daha bitiyor, derisi dökülüyor.

"Bunlar zor zamanlar, efendim," diyorum. "Herkesin zor kararlar vermesi lazım. Tanrı sizi affedecektir."

Bir an kaş çatarak yere bakıyor, başını kaldırdığında bana öfkelenecek sanıyorum. Ben nasıl olur da Tanrı adına konuşmaya cüret edebilirim ki? Fakat ağlıyor, kırışık yüzünde birden çocuksu bir üzüntü beliriyor. "Öyle mi dersin?" diye soruyor içli bir sesle. Bana doğru bir adım atıp tişörtümü tutuyor. "Doğru yaptığımı mı düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Evet," diyorum, "elbette." Bana sımsıkı sarılarak omzumda ağlıyor. Ne yapacağımı bilemiyorum. Gerçekten bilmiyorum.

"Doğru olması gerektiğini, Tanrı'nın beni seçtiğini hissediyorum çünkü… Kilisenin önündeydim o sırada ama okuldaki çocuklardan biri de olabilirdi söyleyen. Küçüklerden birisi de bu bilgiyi öğrenip gelebilirdi çiftliğe kasabadan. Fakat bu sorumluluk bana düştü çünkü onları bu haberden uzak tutabilecek ve Tanrı'ya şükran duymaya devam etmelerini sağlayabilecek tek kişi bendim."

Benden uzaklaşıyor, hemen gözlerime bakıyor. "Motorlu araba bizi günaha sokabileceği için araba kullanmadığımızı bilirsiniz. Ne araba, ne bilgisayar ne de telefon kullanıyoruz. Bunların hepsi insanı inançtan uzaklaştırır! Fakat şu gökyüzünden gelen şey. Bir anda değişecekti." Parmağını şıklatıyor. "Bunalıma girecektik, bu da bizi günaha itecekti. Hepimizi. Herkesi."

Yabasını arkadaki çiftlik binasına, ailesine, yükümlü olduğu kişilere doğru sallıyor.

"Bu dünyanın tehlikede olması değil mesele. Anlıyor musun? Dünya fani – hep öyleydi." Haklılık hissi ve üzüntüyle sarsılarak

sesini yükseltiyor. "Tanrı onları korumamı istedi benden. Çünkü bütün günah bana ait olacak. Tanrı bunu istedi benden, anlayabiliyor musun?" Coşkuyla tekrarlıyor: "Sence de Tanrı bunu istemedi mi benden?"

Öylesine sormuyor, bir cevap bekliyor ve ben de ilk aklıma geleni, yani Tanrı'nın ne demek istediği hakkında bir fikrim olmadığını söylememek ve bu tevazu gösterisi sırasında, ona gelen ilhamın gölgesinde gizlenen narsisizme işaret etmemek için dilimi tutuyorum. *Bunu yaptım çünkü görünmeyen elin niyetini anlamakla yükümlüyüm.*

Böyle bir şey söylemiyorum. Sürdürdüğüm soruşturma bakımından böyle konuşmam anlamsız, bu adamın karışık inanç sistemine karışıp kurduğu dünyayı yıkıp bir çuval inciri berbat etmeye gerek yok. Bir adım yaklaşıyor, sırtına hafifçe vuruyorum – kalın kumaştan ceketi ve elimdeki bandajdan dolayı hiçbir hissetmiyorum. Bu arada söyleyecek akıllıca bir şeyin gelmesini bekliyorum aklıma. Yol ayrımına vardık artık, yaşlı adamın niyeti benim buradan itibaren yola devam etmem, ama öyle yaparsam, kardeşimi bulmaya, onu bir kere daha görebilmeye dair son şansımı da kaybedeceğim."

"Üzgünüm, dostum," diyor. "Üzgünüm." Tavrı yine değişiyor, daha sakin, yatıştı, başını öne eğiyor. "Gitmen gerekmiyor, kalabilirsin. Başka seçeneğim olmadığını düşünmüştüm."

"Olsun." Ellerini tutup kendi ellerimin arasına alıyorum. "Güvendeydim ben zaten. Tehlikede değildim."

Miller ellerinin tersiyle gözlerini silip sırtını dikleştiriyor. "Ne demek istiyorsun?"

Yaralarıma ve bitkinliğime rağmen içimden bir neşe dalgası geçiyor. Adamı alt ettim. Onu harekete geçirdim. Devam ediyorum. "O ahırdan kaçmak vardı yazgımda. Tanrı bana yardım etmeni istedi. Kardeşimi bulabilmem için. Tüm ülkeyi Tanrı bana göz kulak olduğu için geçebildim. Asla tehlikede değildi hayatım."

Bir an bana bakıyor, gözlerini yumuyor ve mırıldanıyor. Biraz

daha dua... Yine dua ediyor. Sonra başını kaldırıp bana bakıyor: "Kız kardeşinin bir fotoğrafı var mı?"

Kız kardeşim Rotary'de, karakoldaymış. Dört gün önce. 26 Eylül Çarşamba. Cortez ile oraya varışımızdan bir gün öncesi. Midem ağrıyor. Tarihi doğru söylediğinden emin olmam lazım ve doğru söylüyor, Bay Miller tarihleri unutmuyormuş hiç. Parça başı yaptığı işlerin günlerini sıkı takip ediyor. Rotary Karakolu'ndaki işi ve Nico'nun yüzünü gayet iyi hatırlıyor.

Biraz yavaşlamasını, baştan başlamasını rica ediyorum. Defterimi çıkarıyorum ve o gün olan bitenlerin hepsini bilmem gerektiğini söylüyorum. Rica etsem, yavaş yavaş, bütün gün olanları anlatabilir mi?

Atlee her gün yaptığı gibi o gün de dışarı çıkmış. Evdekilere her zaman olduğu gibi çiftlikten dışarı çıkmamalarını sıkıca tembihlemiş. Burasıyla Rotary arasında Pike denen yerde uzun suratlı ve asabi görünüşlü genç bir adama rastlamış. Genç ona Kene diye hitap etmesini söylemiş ve bir kasa dolusu hazır yiyecek karşılığı Rotary Karakolu'nda bir iş yapıp yapamayacağını sormuş.

"Hazır yiyecek derken ne demek istiyorsun?" diye soruyorum.

"Ordu için hazırlanmış paketli yiyecekler," diyor Atlee.

Not alıyorum: *Ordu fazlası istihkak... Ordu mu? Uzun suratlı adam, "Kene"?* Atlee işi yapmayı kabul etmiş ve Kene'yle birlikte Rotary Karakolu'na gelmişler. Varış saatleri yaklaşık iki buçuk... Atlee yalnız gitmiş çünkü basit bir işmiş. Onun tanımıyla: Önceden isteğe göre hazırlanmış bir beton plakasıyla bir merdiven başını kapatacakmış.

Rotary'ye vardıklarında Kene, Atlee'ye on beş yirmi dakika beklemesini söylemiş; Atlee ise orada öylece durup beklemekten pek memnun olmasa da kabul etmiş. Yapması gereken başka şeyler de varmış. Zaten hep öyle değil midir? Yine de karakolun kapısında kollarını kavuşturup beklemiş. Dışarıda yağmur yağdığı

için kapının hemen iç tarafında ayakta duruyormuş. Birtakım kutuları ve çantaları taşıyan, çimenlikten alıp madeni bir merdivenden bodrum kata indiren kadın ve erkek grubunun yolunu kesmemeye çalışıyormuş.

Atlee, Kene dışında sadece gruptan biriyle doğrudan konuşmuş. O da grup lideri gibi görünen kısa boylu, güçlü ve diğerlerinden yaşça büyük görünen bir adammış. Saçları darmadağınıkmış, koyu kahverengi gözlüymüş ve boynuz çerçeveli gözlük takıyormuş.

"Bu adamın ismini biliyor musun?"

"Astronot."

"Adı Astronot mu?"

"Tahminimce değildir ama onlar böyle sesleniyorlardı."

Defterime not ediyorum: *Astronot*. Etrafına iki daire çiziyor, yanına da bir soru işareti koyuyorum.

Atlee'ye göre Astronot denen bu adamın sorumlu kişi olduğu kesin. Emirlerini sakin ve kararlı bir biçimde vermiş; gruba uyku tulumlarını toplatıp çantalarını kapattırmış, kutular dolusu yiyecek ve şişeler dolusu suyu merdivenden indirtip depolatmış. Ayrıca büyük kare şeklinde, ağır olduğu anlaşılan sandıklar varmış. Öyle ki ancak iki kişi tarafından zorlukla taşınıp merdivenlerden dikkatle indirilmişler.

Atlee sandıkların içinde ne olduğunu bilmiyor. Aklıma çeşitli ihtimaller geliyor. Elektrikli testere – silah ve mühimmat – yakıt – bilgisayar donanımı – inşaat malzemesi…

Mavi defterimin sondan bir önceki sayfasına geldim. Yazmaya ara verip bu insanları hayal ediyorum: sinirli, garip görünümlü Kene, gözlüklü ve dağınık saçlı Astronot. Nico gibi üniversite öğrencisi genç çocuklar arı gibi çalışarak metal merdivenlerden kendileri için yiyecek, su ve içinde ne olduğunu bilmediğimiz birtakım sandıklar indiriyor.

Atlee sayılarının on dört olduğunu tahmin ediyor: sekiz kadın, altı erkek. Nasıl göründüklerini soruyorum. Omuz silkiyor ve hepsinin birbirine benzediğini söylüyor, biz her Amişi nasıl aynı

görüyorsak onlar da bizi aynı görüyor herhalde. Siyah olmayan giysilerimiz, dini olmayan aksesuarlarımız ve saç tıraşımızla aynı görünmemize imkân var mı? Hatırladığı her ayrıntıyı anlatması için zorluyorum onu. Parlak mavi spor ayakkabılı biri varmış, uzun boylu ve iri yapılıymış. Kadınlardan birini de iyi hatırlıyor, siyahmış ve aşırı cılızmış. Baygın kızı –Lily– tarif ediyorum. Asyalı birini gördüğünü hatırlamıyor ama yine de emin değil. Nico'nun üniversiteden arkadaşı Jordan'ı tarif ediyorum. Ondan söz etmek bile sinirlerimin zıplamasına yetiyor, yapmacık gülüşü ve güneş gözlükleri arkasında başka yüzler taşıyan alaycı biri olarak anlatıyorum.

Fakat Atlee böyle birini de hatırlamıyor. Çok kısa boylu veya güneş gözlüklü biri yokmuş anımsayabildiği kadarıyla.

Fakat bir kişiyi çok net hatırlıyor. Fotoğrafı çıkarıp –eski siyah tişört, inatçı yüz ifadesi, kasıtlı takılmış modası geçmiş gözlüğü– tekrar bakmasını istiyorum, inceliyor, tekrar bakıyor ve başını yukarı aşağı sallıyor.

"Evet."

"Kesinlikle emin misin?"

"Evet."

"Bu kadın da grupta mıydı?"

"Onu gördüm," diyor Atlee, "ve konuşmasını duydum."

Yarım saat kadar grubun toplama ve taşıma işlerini bitirmesi için bekledikten sonra, Atlee sabırsızlanmaya başlamış ve harekete geçmiş. Şehirden oraya giderken yolda Karakol Sokağı'nda bir ahır varmış. Eve dönerken oraya uğramayı ve hayvan yemi, alet edevat veya propan gibi işe yarar bir şey var mı diye araştırmayı düşünüyormuş. Oysa saat dörde geliyor, hava hızla kararıyor ve bu işi ağırdan alan müşteriler hâlâ merdivenden eşya taşıyormuş.

Bu yüzden Atlee, Astronot'a daha ne kadar bekleyeceğini sormaya gitmiş ve onu garajın dışındaki koridorda bir kızla konuşurken bulmuş.

"Bu kızdı," diyor resmi işaret ederek. "Seninki."

İkisi yani Nico ve Astronot karakolu boydan boya geçen ko-

ridorun diğer ucunda alçak sesle konuşuyorlarmış. Her ikisi de sigara içerek tartışıyormuş.

"Bir dakika," diyorum. "Ne tartışıyorlardı?"

"Bilmiyorum."

"Peki, tartıştıklarını nereden biliyorsun?"

Atlee hafiften gülümsüyor. "Nazik insanlarızdır. Ama bir tartışmanın neye benzediğini de biliyorum."

"Ne tartışıyorlardı?" Kalbim öylesine hızlı çarpmaya başlıyor ki kendi sesimi zorlukla duyuyorum. Kanım beynime bir mağaradaki soğuk su gibi hızla hücum ediyor. Orada o ikisiyle dar koridorda tartışırlarken karşılaşmış gibiyim. O zaman da, mutfaktan çıkıp koridoru geçen ve geri dönen iki sıra kan damlası var mıydı zeminde acaba?

"Ne hakkında konuştuklarını bilemem ama kızın ötekinden daha öfkeli olduğunu anlayabiliyordum. Başını iki yana sallıyor, bir parmağıyla adamın göğsüne vuruyordu. Astronot durumun ortada olduğunu söylüyordu. Kız da ona katılmadığını."

Kendimi tutamayıp gülüyorum. Atlee şaşkınlıkla bana bakıyor. Elbette böyle diyecek. Nico bu, apaçık gerçeği ve karşı çıkılamaz fikri bile inatla reddeder. *Durum ortada. Sana katılmıyorum*. Nico işte, ne olursa olsun aynı. Bu sözü söylerken gözümün önüne getirebiliyorum onu. Sesini işitebiliyorum. Artık ona öylesine yakınım ki. Kendimi ona öyle yakın hissediyorum ki…

"Tamam. Başka ne konuştular?"

"Hiçbir şey," diyor Atlee ve başını iki yana sallıyor. "Geldiğimi fark edebilsinler diye hafifçe öksürdüm. Bana yarım saat denmişti ama bir buçuk saattir bekliyordum. Adam özür diledi. Çok nazikti. Çok nazik davranıyordu. Beş buçukta gelebilir miyim diye sordu. O saate kadar aşağı taşınma işlerini bitirmiş olacaklarına söz veriyordu. Yerine yerleştireceğim beton da hazırlanmış beni bekliyor olacaktı."

"Böyle mi oldu?"

"Evet. Oradan çıktım, dediğim gibi o ahırı aradım ve sözleştiğimiz saatte döndüm."

"Beş buçukta."

"Evet."

"Hepsi ortadan kaybolmuştu ve beton yerleştirilmek üzere seni bekliyordu, değil mi?"

"Evet. Bana söz verilen yiyecek mi neyse o da hazırdı."

"Ordu istihkakı," diyorum ilgisizce ve bir an dudağımı ısırıyorum.

"Betonu kalıba sen dökmedin mi?"

"Hayır," diyor. "Ben gittiğimde hazırdı."

Bunları deftere not etmiyorum, kâğıdım bitti ama sanırım hatırlayabilirim. Zamanlar, ayrıntılar. Bunları hatırlarım. "Yani saat beşte hepsi yok olmuştu?"

"Evet."

"Aşağı mı inmişlerdi?"

"Yani, bilmiyorum ama ortada yoklardı."

İşte bu kadar. Hikâyenin sonu. 26 Eylül gününün sonu. Atlee ile ben, Joy Çiftliği'nin uzak bir köşesinde, karanlıkta bir çite dayanmış, derin düşüncelere dalmışız.

Bir an öyle yan yana durduktan sonra Atlee çitten bir adım uzaklaşıp sessizce bana bir şey uzatıyor. Cebimdeyken yok olan beylik tabancam. Bana verebileceği başka bilgi kalmadı ama hâlâ ihtiyacım olan bir şey var. İhtiyacımı söylüyorum, o da hemen kabul ediyor. Bunun için nereye gitmem ve kiminle konuşmam gerektiğini söylüyor. Defterin son sayfasını yırtıyor, hızla bir şeyler yazıp bana geri veriyor. Başımı öne eğiyorum. İçine saklandığı koza ve ailesini dünyanın aşağı yukarı aynı olduğuna inandırma görevinin muazzam ağırlığından dolayı bu yaşlı adam için içtenlikle üzülüyorum. Gizli Servis ajanı gibi davrandı ve bir merminin önüne yavaş çekimde atlar gibi bilgi ile ailesinin arasına attı bedenini.

En sonunda çitin öteki yanına atlıyorum ama tam veda edecekken Atlee Miller yabasını omuz hizasına kaldırarak beni durduruyor.

"O kızın kardeşin olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Evet."

Tekrar bana bakıyor, yeni bir karar vermiş gibi. "Adam, şu Astronot denen adam dedikleri. Uysaldı dedim. Kibar. Fakat işçilerin taktığı gibi bir alet taşıma kemeri takmıştı beline ve bunda gümüş rengi bir tabanca, bir avcı bıçağı, bir de çatal çekiç vardı."

Atlee'nin ciddi ve sıkıntılı bir yüz ifadesi var. Üzerime kar yağmış gibi içim ürperiyor.

"Kemeri hiç çıkarmadı, aletleri hiç kullanmadı. Fakat vardı işte. Grubun lideri olan bu adamla ilgili dikkatimi çeken şey buydu," diyor Atlee. "Sakin bir adamdı ama bir eli hep belindeydi."

Houdini yolumun üzerinde, hâlâ barakanın arkasında bulduğu çamurlu su birikintisinde duruyor. Çamurun içine dalmış, başı dışarıda, hareketsiz uyuyor. Yakınlarda birkaç Amiş çocuk sert toprak zeminde beştaş oynuyor. Houdini uyanınca bundan ve çocukların gülüşmelerinden hoşlanacak. Tıpkı Atlee'nin söylediği gibi, bir anda veriyorum kararı ve seslenmiyorum köpeğe. Onu uyandırmamak için biraz uzaktan geçiyorum. Başım önde sessizce yürüyorum. Bir kere dönüp arkaya baktıktan sonra yürüyüşüme devam ediyorum.

Hiç kolay değil, çünkü uslu bir köpek o, bana iyi geldi ve onu seviyorum. Fakat onu burada, hayvan ve ot kokan bu geniş yeşilliklerde, en azından onların fikrine göre yaşlanıncaya kadar ona bakacak bu insanlar arasında bırakıyorum.

"Bekleyin lütfen."

Ancak işitebileceğim kadar yüksek bir genç kız sesi. Durup arkama dönüyorum: Ruthie; dua sırasında gözleri açık yakaladığım, iri mavi gözlü, kızıl sarı saçlı kız. Kıkırdayan Amiş kızların en büyüklerinden biri, fakat bu sefer kıkırdamak yerine ciddiyetini takınmış, yanakları koşmaktan kızarmış, siyah sade elbisesinin etek uçları tozlanmış. Beni çiftliğin yolla birleştiği dönemeçte yakaladı. Dik dik, ilgiyle bakıyor, heyecanla yakamdan tutuyor.

"Lütfen, size bir şey sormam lazım." Arkasına dönüp eve doğru gergin bir bakış atıyor. "Ne soracaksın?" diyecek gibi oluyorum ama zaman kazanmaktan başka anlama gelmeyecek bu. Sorar sormaz ne demek istediğini anladım zaten.

Radyo, ahırdaki. Masum bir çocuk çatı arasının karanlığında, ay ışığında tek başına yasak müzik dinliyor; böylece kardeşlerinin bakımı ve sıkıcı ev işlerinden uzaklaşıp özgürce nefes alıyor. Kafa karıştırıcı haberi işittiğindeyse önce çok şaşırıyor, sonra bu haberin ve tüm olan bitenlerin anlamını kavrıyor.

O günden beri rol yapıyor. Haberi yokmuş gibi. Zavallı küçük Ruthie de tıpkı dedesi gibi Maia'yı biliyor ama bunu dedesine söylememiş. Dedesinin Ruthie'nin de bu haberi öğrendiğini bilmesini istemiyor. Dedenin bildiğini torunun da bildiğini, dedenin bilmesini istemiyor. Dünyanın sonu gelirken oynanan bir saklambaç.

Fakat karşımda şimdi. Duruyor ve beni bekliyor. Yakama yapışmış halde.

"Ruth," diyorum. "Üzgünüm."

Yakama daha sıkı yapışıyor. "Daha ne kadar *zaman* var?"

Aslında içini rahatlatacak bir şeyler söyleyebilirim: Bir plan var. Hava Kuvvetleri Uzay Komutanlığı'nın hesaplamalarına göre asteroitin yarıçapı kadar uzaklıkta gerçekleştirilecek bir mesafeli patlama, bir nükleer patlama, yüzeyindeki bir bölümü yok etmeye yetecek enerjiyi açığa çıkaracak... Her şey çok güzel olacak.

Fakat bunu söyleyemem. Onun yerine elimden geldiğince hızlıca "Üç gün," diyorum ve kız derin iç çekiyor, başını cesaretle öne doğru sallıyor ve birden kollarıma yığılıveriyor. Onu tutup küçük bedenini göğsüme dayıyorum ve tepesine hafifçe bir öpücük konduruyorum.

Cortez'in sesi kulağımda yankılanıyor. *Sana da her şey kardeşini hatırlatıyor.*

"Çok üzgünüm," diyorum kıza. "Gerçekten çok ama çok üzgünüm."

Kelimeler bunlar sadece. Bir avuç küçük kelime yalnızca işte.

DÖRDÜNCÜ KISIM

Hadi, İş Başına

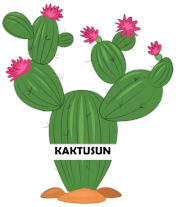
1 Ekim Pazartesi

Sağ Açıklık 16 49 50.3

Dik Açıklık -75 08 48

Uzanım 81.1

Delta: 0.142 Astro-birim

1.

Her şey tamamen eskisi gibi.

Rotary Karakolu, belirsizliğe demir atmış külrengi küçük bir gemi gibi hüzünlü görünüyor. At nalı biçimindeki araba girişi çakıllarla kaplı. İki bayrak direği, iki sönük bayrak. Gündoğumunun sessizliğinde yaklaşıyorum. İş ayakkabılarım çakıllarda gıcırdıyor; vahşi doğada geçirdiği uzun sürgünden uygarlığa dönen dağ adamı gibiyim ama uygarlığın da sonu gelmiş. Burası iyice uzamış çimenlerin ortasında yıkıntı gibi duran sevimsiz bir resmi bina. Yine yağmur yağıyor. Bütün gece aralıklarla yağmur yağdı.

Gece yarısı yol kenarında yine önceki gibi BURADASINIZ yazılı dinlenme yerinde ceketimi yastık yapıp beylik tabancam koltuğumun altında, beş saat kadar uyudum.

Artık sabah ve yoldan çim alana geçerken, onların varlığını hissedebiliyorum. Bastığım yerde seslerini işitebiliyorum; yeraltındaki gizli barınaklarının, sahiplendikleri yeraltı mağarasının, işgal ettikleri labirentin kokularını almaya çalışıyorum. Zihnim onlar hakkında efsaneler üretiyor, isimlerinin üstünü kötücül haleler kaplıyor. Kene, kısa boylu, uzun yüzlü ve tuhaf adam. Çok zayıf, çok esmer, zalim ve huysuz kız. Siyah fırça saçlı, belindeki kemere korkunç silahlar takılı Astronot. Hepsini mavi defterime siyah kalemimle not aldım. Zanlılar. Çok emin olmasam

da tanıklar belki. Hepsi orada, aşağıda, örümcekler gibi aceleyle kaçıp oraya saklanmışlar ve aralarında kız kardeşim de var.

Günlerden pazartesi ve Casio'ma göre saat 9.17. İki gün daha var. Karakolun kapısına varmak üzereyken yukarıdan keskin bir sürtme sesi geliyor. Çatıdan. Bir adım geri sıçrıyor, silahımı çekiyor, "Polis!" diye bağırıyorum.

Eski alışkanlık. Elimde değil. Kalbim hızla çarpıyor. Sessizlik – on saniye – yirmi saniye – bekleyip geri çıkmaya başlıyorum, her seferinde yavaşça büyük bir adım, yukarıda ne olduğunu görebileceğim kadar geriye gitmeye çalışıyorum.

Aynı sesi yeniden. Bir sürtme sesi, arkasından da bir hışırtı ve yine sessizlik.

Bu sefer daha yüksek sesle bağırıyorum. "Orada kim varsa hemen ortaya çıksın." Sonra ne söylerim? *Silahlıyım*. Herkeste aptal bir silah var artık.

"Polis," diyorum bir kere daha ve birden yüzüme gözüme yukarıdan taş ve toprak yağıyor. Küçük çakıllar kafamdan sekiyor, toz gözlerime doluyor.

Diş gıcırdatıyorum, ağzımdaki toprağı tükürüyorum ve yukarı bakıyorum.

"Ah olamaz! Memur bey!" Bu Cortez; onun alaycı bakışlı büyük, biçimsiz yüzü, binanın kenarından uzanıyor. "Sen olduğunu fark etmemiştim!"

Ben silahımı indirirken kıkırdıyor. Boğazımı temizlemek için hafifçe öksürüp tozu toprağı çimene tükürüyorum. Çocukça, kötü bir aldatmaca, yetişkin bir adama yakışmayacak bir davranış. Cortez'in sadece belden yukarısını görebiliyorum. Binanın çatısına dümdüz yatmış. Belden yukarısı kenardan sarkıyor; iri elleri aşağı doğru sallanıyor. Biraz önce taş toprağı fırlattığı sağ eli açık, boş avuç içi görünüyor. Diğer elini sıkıca yumruk yapmış. Arkasında gri bulutlarla kaplı kapalı gökyüzü.

"Ne işin var orada?"

Omuz silkiyor. "Zaman öldürüyorum. Etrafta dolanıyorum. Araştırıyorum. Güneş panelleri buldum burada. Şarj dinamola-

rına bağlı. Kız kardeşinle oyun arkadaşlarının aşağıda sakladıkları şey her neyse buradan şarj ediliyor."

Parmak uçlarımla bıyıklarımdaki toz toprağı temizlerken başımı yukarı aşağı sallıyorum. Atlee'nin bahsettiği merdivenden güçlükle indirilen ağır sandıklar geliyor aklıma. Sandıklarda ne var? Bu soru cevabını bilmediğim başka bir soruyu aklıma getiriyor: Helikopteri nereden buldular?

Boş ver şimdi bunu. Sen şu anki hedefine odaklan.

"Cortez, aşağı inebilir misin? Çalışmamız lazım."

Yerinden kımıldamadan yazın çimende tembel tembel yatar gibi yüzünü bir elinin üstüne dayıyor. "Cortez, onlar aşağıdalar. O kapağı oraya yerleştiren adamla konuştum. Anlaşılan bu yedek planmış, B planı. Biliminsanı ve mesafeli patlama konusunun yalan olduğunu anlamışlar, bu yüzden de yeraltına gizlenmişler sanırım."

"Aaa," diyor. "İlginç."

Kapalı elini açıp yeniden bir avuç toz toprağı yüzüme atıyor. Küçük bir kiremit parçası gözümün ucuna çarpıyor.

Cortez kollarını iki yana açıp çatıdan aşağı uçmadan önce sadece, "Hey," diye bağırmaya vakit buluyorum. Üstüme bütün vücuduyla dev bir yarasa gibi iniyor. Saçımı arkadan yakalayıp kafamı çeviriyor ve yüzümü çamura gömüyor. Cortez'in kolları güçlüdür; her zaman göründüğünden daha kuvvetlidir, sıkıca sarılmış bir bobindir o. Debelenerek ağzımı yerden biraz kaldırıyor, "Dur, yapma," diyorum. Bir dizini sırtıma dayamış beni bütün kuvvetiyle eziyor. Ne olduğunu bilmiyorum. Bu sadece çocukça bir güreş mi yoksa canımı yakmaya ve bel kemiğimi gerçekten de kırmaya mı çalışıyor?

"Yukarıda bir de kova var," diye tıslıyor Cortez. "İçine işediğim kova. Onu da senin sikik polis kafana dökecektim aslında ama böylesi daha iyi." Boynumu iyice yana doğru büküyor, yüzüm çamura biraz daha gömülüyor. "Böylesi daha samimi."

Orada bir şeyler gevelemeye çalışarak yatıyorum. Bir yandan da acaba polislik kariyerim devam etseydi, mesleğin ka-

çıncı yılında, hep şaşırtılan olmak yerine ara sıra şaşırtan biri olma becerisini kazanacaktım diye merak ediyorum. Nico'nun kaldığı işgal evinde, üzeri silahlarla Noel ağacı gibi donanmış Abigail'in merhameti; Atlee'nin beni ağaçlar arasından kurbağa gibi zıplatarak yürütmesi. Rotary'deki beton duvarın arkasından bana makineli tüfeğinin ucunu gösteren görünmez adam. Hepsi şaka sanki ve ben de bir çizgi film karakteriyim. Herkes Dedektif Henry Palace'ı faka bastırıyor!

"Dost olduğumuzu sanıyordum," diye homurdanıyor Cortez. "Arkadaş değil miyiz?"

"Arkadaşız, evet."

Zorlukla başımı kıpırdatıp onu görmeye ve cevap vermeye çalışıyorum. Fakat bu sefer de yüzümü eliyle kavrıyor; kirli parmakları çenemi ve yanaklarımı hokey maskesi gibi kapatıyor. Boğazım hâlâ çamur ve toz dolu.

"Cortez…" demeyi başarıyorum parmakları arasından, o da parmaklarıyla yüzümü daha da sıkı kavrıyor.

"İkimizin *işbirliği* yaptığını sanıyordum."

Birden derdini anlıyorum. Neden söz ettiğini kavrıyorum. "Affedersin," diyorum.

Kız, hücre, anahtar. Benim için hepsi o kadar uzaklarda kalmıştı ki… O ani kararım, kızı kilitleyip anahtarı içeri atışım. Sonraki günler benim için çok hareketli geçmişti.

"Ben," diyorum. Cortez'in gözleri bir maskenin delikleri gibi dikey yarıklara benziyor ve öfkeyle bakıyor. "Üzgünüm, Cortez."

"Doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaptın, değil mi?" Yüzümü pençe gibi kavranmış ellerine rağmen, başımı yukarı aşağı sallamaya çalışıyorum. Elini daha da sıkı bastırıyor. "Her zaman doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaparsın, değil mi?"

"Evet." Sesim boğuk ve çatlak çıkıyor. "Doğru."

"*Polis* memuru seni."

Bu sözü tükürür gibi, küfür eder gibi söylüyor –*polis memuru*– ama hemen parmakları gevşiyor, doğrulup bir boğanın böğürüşünü andıran bir sesle gülmeye başlıyor. Konuşmanın bittiği

düşüncesiyle bana arkasını dönüyor, bence henüz bitmiş değil. Ellerimden kuvvet alarak yarı doğruluyor ve bir güreşçi gibi dizlerine yapışıp onu yere yıkıyorum. Bir ağaç gibi devriliyor. Bu sefer üstte kalan benim. Hiç beklemeden yüzüne sert bir yumruk çakıyorum.

"Of," diyor. "Siktir."

"Nereden anladın?" diye soruyorum. Kirli tişörtünün yakasına yapışıyorum. Çaktığım yumruk yüzünden elim acıyor; avuç içim sargıların içinde sanki yangın var der gibi yanıyor.

"Neyi nereden anladım?" Ama sırıtıyor, patlak dudağındaki kan damlasını yalıyor. Ne demek istediğimin gayet farkında.

"Hücre kapısını kilitlediğimi nereden anladın?" diye soruyorum. Alaycı alaycı bakıyor. Üzerine eğiliyorum. "Nasıl?"

İyice sırıtmaya başlıyor; çarpık dişleri ortaya çıkıyor. Birden ciddileşiyor – bir şey itiraf edecek gibi. Hâlâ üstündeyim, onu kıpırdayamaz durumda tutuyorum. "Yalnızım," diyor sonunda. "Çok yalnızım ve zaman hızla tükeniyor değil mi?" Sesi alçalıyor, fısıltıya dönüşüyor. Gözleri buz kaplı havuz gibi donuk. "Gidip onunla biraz gönül eğlendirmeyi düşündüm. İkimiz baş başa." Dudaklarını yalıyor. "Sen de olsan aynısını yapardın."

"Hayır."

"Tabii tabii, Henry Oğlan. Yalnız çocuk. Kalbinin sesini dinlesene."

"Hayır," diyor, yüzümü çekiyorum. Fakat o yüzünü yüzüme yaklaştırmaya çalışarak fısıldıyor. "Geri zekâlı. Kız kendine geldi."

Cortez'i bırakıyor, hızla doğrulup koşuyorum. Tanrım. Hayır. Ben giriş kapısına koşarken Cortez yerde gülüyor, gülmekten ölüyor ve arkamdan sesleniyor: "Dün geceden beri kendinde. Çığlıklarına uyandım ama içeri girmeme izin vermiyor!" Sesi neşeli, kendinden emin. Kapının kulpunu yakalayıp açmaya çalışıyorum. "Kız çok korkuyor, Henry, eski dostum. Çok korkuyor." Endişem onu eğlendiriyor ve ben koşarken arkamdan hâlâ bağırıyor: "Bana yumruk attığına inanamıyorum!"

* * *

Lily ayakta, sırtını hücre duvarına dayamış, titriyor, kollarıyla kendini sabit tutmak ister gibi vücuduna sarılmış. Bağladığım serumu çıkarmış. Kordonun ucu damar içi girişinin olduğu ön kolundan sarkıyor. Boğazındaki gazlı bezi de çıkarmış. Yarası henüz taze ve garip şekilli grotesk bir mücevher gibi pembe pembe parlıyor.

"Kimsin sen?" diyor öfkeyle. "Adım Henry, polisim," diyorum. "Bana ne yaptın? Ne yaptın?" diye haykırıyor.

"Hiçbir şey," diyorum. "Hiçbir şey."

Hasta bir hayvan gibi korku içinde ve savunmasız gözlerini bana dikiyor. Düşmanıymışım gibi. Titreyen parmağıyla arkamda tavana asılı duran serum torbasını gösteriyor. "O nedir?"

"Tuzlu su sadece, yüzde doksanlık sodyum klorür," diyorum ve gözlerinde bana inanmadığını gösteren korku dolu bir ifade görüyorum. "Su sadece, Lily, tuzlu su, vücudun susuz kalmıştı. Sıvıya ihtiyacın vardı."

"Lily mi?"

"Doğru ya ben..." Ona neden Lily diyorum? Bu ismi nereden uydurdum? Hatırlamıyorum bile. Neyse. Bana şaşkınlıkla bakıyor. Endişeli ve afallamış. Ellerimin parmaklıklara yapıştığım yerleri bembeyaz.

"Ben altıma kaçırdım," diyor birden.

"Bu çok iyi haber," diyorum. "Senin için iyiye işaret." Yeni konuşmaya başlayan bir bebekle konuşur gibiyim. "İyileştiğin anlamına gelir bu." Sakin olmaya, onu da sakinleştirmeye çalışıyorum. "Seni buraya ben kapadım. Kendinde değildin ama güvendesin. İyisin. İyileşeceksin."

Doğru değil. Bunun doğru olmadığını o da biliyor. Hiçbir şey iyi olmayacak elbette. Yüzü ölü gibi solgun, şiddetle titriyor, acıklı bir korku ve şaşkınlık içinde.

"Ne oldu?"

"Emin değilim," diyorum. "Ben de öğrenmeye çalışıyorum."

"Neredeyim?" Kurumuş dudaklarını yalayıp etrafına bakıyor. Nereden başlayayım bilemiyorum. *Karakoldasın. Burası Muskingum Nehir Havzası. Dünya'dasın.* Böyle mi desem? Ne kadarını

biliyor bilmiyorum ki. Acaba ben onun gözüne nasıl görünüyorum. Keşke tıraş olsaydım. Keşke daha kısa olsaydım. Kir ve is kokuyorum.

"Üst kattasın," diyorum sonunda.

"Diğerleri nerede?"

Ensemde bir ürperti. Diğerleri. Kene, Astronot, esmer kız ve parlak mavi spor ayakkabılı çocuk.

"Diğerleri nerede bilmiyorum."

"Sen kimsin?"

"Adım Henry Palace."

"Henry," diye mırıldanıyor ve birden "Palace," deyip bana bakıyor; yüzümde gezinen gözleri büyüyor.

"Henry, Henry," diyor ve gözlerini yüzüme dikiyor. "Bir kız kardeşin var mı senin?"

Son sefer olduğu gibi yine iz sürmece oynuyoruz: O zaman ben köpeği takip etmiştim; Cortez de beni. Üçümüz ağaçlığın ortasındaki açıklık alanda kızı bulmuştuk. Fakat bu sefer Lily'yi – gerçek adı bu değil tabii– ben tek başıma takip ediyorum. Alçak dalları ve çalıları eziyorum; düztaban ayaklarım yerde pat pat diye ses çıkarıyor, böğürtlen çalıları beni yakalamak isteyen intikamcı ruhlar gibi pantolon paçalarıma takılıp yırtıyor hatta beni yere düşürüyor. Yine geçen sefer gittiğimiz yoldayız. Karakoldan çıkıp küçük dere boyunca, batı yönünde ilerleyen eğimi takip ediyoruz. Fakat Lily birden sola dönüyor. Ben de onu izleyerek dönüyorum. Küçük bir halat köprüyü geçiyor. Sallantılı köprüyü ben de geçiyorum.

Saklambaç oyunu gibi ağaçlar arasında dolanıyoruz. Yağmur yağıyor. Kalbim yerinden fırlayacak gibi çarpıyor. Âdeta benden daha ileride gidiyor.

Çılgınca bir fikir bile olsa, her nereye gidiyorsak oraya gitmeden önceki bu bölümde koşmacayla geçen zaman iyidir diye düşünüyorum. Nabzımın kulaklarımda bir okyanus dalgası gibi kükrediğini hissediyorum. Güneş kat kat yağmur bulutları

arasında, soluk sarı bir halka biçiminde görünüyor. Böylesi iyi; böyle sonsuza kadar koşabilsek keşke. Çünkü başıma biraz sonra neler gelebileceğini hissedebiliyorum.

Lily bir sıra alçak çalılığın önünde birden duruyor. Sırtını dikleştiriyor, başını hafifçe sola çeviriyor, sonra aşağı büküyor; o sırada gördüğü her neyse bütün vücudu geriliyor. Fakat galiba ne gördüğünü biliyorum. Göğsümde bir gerginlik var, sanki bir kayışla sıkılıyor bedenimin üst kısmı. Koşmaktan dolayı ciğerlerim yanıyor. Ne gördüğünü biliyorum.

Yavaş yavaş yaklaşıyorum. Ağaçların ortasındaki küçük bir çayırlığa açılan alçak bir çalı tabakası yanında hareketsiz duran Lily'yi geçiyorum.

Açıklık alanın ortasında bir ceset var. Ağaç köklerinin üzerinden sendeleyerek, ayağımı sürükleyerek ilerliyorum. Öne doğru atlayıp nefes nefese yere, cesedin yanına çömeliyorum.

Bu o. Biliyorum. Yüzükoyun yatıyor ama biliyorum, o.

Lily hemen arkamda inliyor. Cesedi sırtüstü çeviriyorum ve bu o, bir an bile kuşku duymuyorum, en küçük bir tereddüdüm yok: Yüz kesinlikle Nico'nun yüzü. Kot pantolon, uzun kollu tişört, Lily'nin giydiği gibi bej rengi sandaletler. Katledilmeden önce mücadele etmiş. Gözünün altında sıyrıklar, yanaklarında ve alnında çizikler ve burnunun altında kurumuş, ince bir kan sızıntısı. Bunlar pek ciddi olmayan kavga yaraları. Fakat biraz aşağıda, boğazında açık, berbat, kırmızı siyah arası renkte bir yara var. Fakat bütün bunları görmezden gelip nabzını tutuyorum. Gülünç bir davranış... Elbette bütün vücut soğuk ve katı fakat alt çene kemiğinin biraz aşağısına iki parmağımı yerleştiriyorum. Burası yarasının kırmızı sınırının tam üstü. Casio saatime bakarak parmaklarımı orada bir dakika süreyle tutuyorum. Elbette nabız atmıyor çünkü ölmüş.

Yüzü hafifçe yana yatıyor, gözleri kapalı, uyuyor sanki. Huzur içinde diyeceklerdir; insanlar hep böyle söyler ama bu doğru bir söz değildir. Beynime çeşitli düşünceler üşüşüyor. Boğazıma bir şey düğümlenmiş. Kardeşim huzur içinde filan değil; öldü o. Ze-

kice bir espriye güldüğü sırada veya sigara içerken ya da Sonic Youth dinlerken ona huzur içinde denebilirdi. 80'lerin ve 90'ların, üniversite radyolarının bütün müziklerini severdi. Hüsker Dü, the Pixies. Hostesle ilgili şu ukala Replacements şarkısı.

Yanaklarında toz toprak var. Başparmağımla yanaklarını siliyorum. Birkaç saç teli alnına ince çatlaklar gibi yapışmış. Bütün hayatı boyunca Nico çok güzel olduğu halde güzel değilmiş gibi davrandı. Çok güzeldi ama buna bozulurdu.

Gökyüzüne, üzerinde gri gölgelerin titrediği güneşe bakıyorum. Sonra başımı çevirip $2011GV_1$'in bulunması gereken noktaya bakıp onu gördüğümü hayal ediyorum. Artık bizim en yakın komşumuz ve sadece birkaç milyon kilometre uzağımızda. Son birkaç gecede, karanlık gökyüzünde altın bir iğne veya yeni bir yıldız gibi çıplak gözle bile görülebilecekmiş. Çarpmadan hemen önce sanki güneş patlamış gibi gökyüzü şiddetle aydınlanacakmış, bunu hissedecekmişiz, tüm dünya sarsılacakmış. Çarpışma yerinden birkaç saat içinde dünyanın atmosferini dolduracak kadar fazla toz bulutu yayılacakmış

Ayağa kalkıyor, sendeleyerek yürümeye başlıyorum. Sonra ellerimle alnımı tutuyor ve parmaklarımla gözlerime, yanaklarıma bastırıyorum; parmaklarımı gülünç polis bıyığımın içine gömüyor, dudakları ve ağzımı çekiştiriyorum, çenemi çizik içinde bırakıyorum. Bir ağaçta kuşlar ötüyor. Lily (ismi her neyse) hâlâ açık alanın bir kıyısında duruyor; sessizce hıçkırarak ağlıyor, ara sıra inliyor.

Hadi, dedektif, diyor Dedektif Culverson rahatlatan fakat aynı zamanda otoriter bir sesle. *Hadi, işe koyul.*

Geri dönüp bir adım yaklaşıyorum. Böylece kendimi cesede o herhangi bir cesetmiş, burası da herhangi bir suç mahalliymiş gibi bakmaya zorluyorum.

Boğazı tıpkı Lily'ninki gibi kesilmiş. Yüzü çiziklerle, hafif sıyrıklarla dolu. Ve saçları: Arkadan bir tutamı eksik, tam ensesinin üstünden. Son senelerde saçı hep kötü kesilmiş olurdu: Kısa punk tarzı, biçimsiz. Bu nedenle kesin bir yargıya varamı-

yorum. Fakat sanırım koparılmış. Başımı iki yana sallıyor, elimi kendi kısa saçımdan geçiriyorum. Buluntuların bir özeti lazım. Bu konuda yine eski bir tanıdığım olan New Hampshire Adli Tabibi Dr. Alice Fenton'ın sesini duyar gibiyim: *Patolojik inceleme sonucu: Beyaz ırktan yirmi üç yaşında bir kadın, boğuşma izleri mevcut; tahmini ölüm nedeni çok miktarda kan kaybı, boğaz yapılarında saldırganın kullandığı bıçak veya başka keskin bir cisimle açılmış post-travmatik kesik ve yırtıklar.*

Dudağımı ısırıyorum. Yüzüne, kapalı gözlerine bakıyorum. Elde başka ne var?

Bu yara ilk kurbanda rastladığımızdan daha küçük. Hayata dönen ilk kurban. Onu bulduğumuz açıklık düzgün ve yuvarlaktı, etrafı çam iğneleri doluydu. Burasının ise kenarları düzgün değil, alanı daha dar ve yuvarlak değil de yumurta biçimli. Etrafında ağaçlar yok, alçak, dikenli ve biçimsiz çalılar var.

Aynı soruşturma sorunları burada da mevcut, kalın çamur tabakasıyla kaplı olduğu için işime yaramaz toprak zemin, kayıp ayak izleri.

Tekrar doğruluyorum. Başım dönüyor. Küçük bir daire çizerek yürüyorum. Elde başka ne var?

Yavaşla, Palace, diyor Dedektif Culverson, *Yavaşla,* diyor Memur McConnell ve hayaletlerime susmalarını, bir dakikacık sessiz olmalarını, yavaşlamama imkân olmadığını çünkü hiç *zaman* kalmadığını söylüyorum.

Lily hâlâ açıklığın kıyısında sarsıla sarsıla ağlıyor.

"Hey," diyorum ona. Hızlı hızlı ona doğru yürüyorum. "Hey. Sen iyi misin?"

Başını iki yana sallıyor ve ağzını koluyla siliyor. "Hayır," diye fısıldıyor ve devam ediyor ağzını güçlükle kıpırdatarak. Ne söylediğini ancak ona doğru bir adım daha yaklaşınca duyuyorum: "Ne olduğunu bilmiyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Koşarak kaçtığımı hatırlıyorum. Ağaçların arasından."

"Neden kaçıyordun?"

"Tek hatırladığım kaçtığım."

"Kimden?"

Konuşmaya çalışıyor ama konuşamıyor; ağzından tek kelime çıkmıyor. Ağzını açıyor ve çenesi titremeye başlıyor.

"*Kimden*, Lily?"

"*Hatırlamıyorum.*" Ellerini dudaklarının önüne getiriyor. "Kaçmam gerekiyordu. Başka seçenek yoktu. Kaçmalıydım." Sanki kelimeler ellerinin oluşturduğu bariyerden birer birer zorla geçiyor. Her bir hece ayrı ayrı kutulanmış gibi... "Kaç... kaç... kaç..."

Neden, kimden ve ne sebeple kaçtığını tekrar soruyorum fakat o duran bir saat gibi taş kesiliyor birden. Elleri sessizleşen ağzından uzaklaşıp iki yana düşüyor. Yüzü anlamsızlaşıyor, gözleri sabit bir noktaya dikiliyor. Küçük pencerelere bakar gibi gözlerinin içine bakıyorum. Sanki yeterince çok bakarsam o gözlerin içlerinden geçip kızın zihninin karanlıklarına ulaşacağım ve orada kız kardeşime olanları bir bir görebileceğim.

Kızın adı Lily değil ama hâlâ adını bilmiyorum. Onun adını öğrenmeliyim.

Her şeyi öğrenmeliyim.

Saldırgan küçük mutfakta iki kız buluyor.

İkisini de köşeye sıkıştırıyor ve birinci kurbanı bıçaklıyor. Onun öldüğünü varsayarak ötekine, ikinci kurbana saldırıyor ve ağaçlığa kadar kovalıyor. Elimde olmadan eski dostumuz Billy geliyor aklıma; karavanın arka kısmında, kanlı önlüğüyle elinde talihsiz bir tavuğu tutan Billy.

Bu arada birinci kurban yaralı ama ölmemiş. Ayağa kalkmaya çalışıyor. Koridordan geçerken kanı koridora damlıyor.

Katil iki numaralı kurbanda işini tamamlamış. Onu burada kıstırmış, boğazından soluk borusuna kadar bıçaklamış ve kurban gerçekten ölmüştür. Birinci kurban bu arada bu kanlanan ağaçlıkta bir açık alana kadar kaçmış ve orada yere yıkılmıştır.

Katil bıçağından kan damlayarak nefes nefese geri geliyor, koridoru geçip küçük mutfağa dalıyor ve sonra ortadan kayboluyor.

Bodrum. O bodruma girmeliyim.

Geri dönüp Cortez'i bulmalı ve onunla işe koyulmalıyım. Fakat birden duruyorum.

Girişler ve çıkışlar, diye mırıldanıyor Culverson. *Olay yeri incelemeni tamamla.*

Haklı; fakat birden haklı olanın o olmadığını, haklı olanın ben olduğumu idrak ediyorum. Giriş ve çıkışları düşünmeden olay yeri incelemesini tamamlamanın acemi işi olacağını hatırlayan benim. Evet, onun sesini duyar gibiyim ama aslında bunu düşünen, bana bir şey yapmamı söyleyen ses (mesela Dedektif Culverson'ın yumuşak sesi veya annemin, babamın ya da Fenton'ın ve Trish McConnell'ın sesleri) aslında benim. Bazen öyle bir an geliyor ki kendinize tek başınıza, yalnız olduğunuzu itiraf etmeniz gerekiyor.

Olay mahallinin çevresini yavaş adımlarla dolaşıyorum. Yağmur yağıyor. Çalılıklarda maktulün veya katilin bastığı, ezik, kırık bir yer ya da üçüncü bir kişiye dair bir belirti var mı diye bakıyorum. Fakat bunun yerine açık alanın diğer ucunda bir çalının yanında masumca yatan, üzerinde Batman logosu olan bir sırt çantası buluyorum.

Birkaç saniye merakla çantaya bakıyorum; sonra toprağı ayağımla kenara atıp çantayı almak üzere eğiliyorum. Birden ağırlığı ve kayışları tanıdık geliyor. Çocukluğumdan kalma sırt çantam. Dördüncü ve beşinci sınıfta kullanmıştım. Belli ki Nico bir ara benden ödünç almış, gittiği yerlere götürmüş ve burada onu kullanıyormuş. Fakat üzüntü ve şaşkınlık içinde kafa karıştıran garip bir şey gözümün önüne geliyor. Kardeşimi ölü bulduğum bu gün ve saatte, bu ağaçlıkta atılmış bulduğum çantam, dokuz yaşımın yaz tatilinin başlangıcında zaman makinesinin içine tıkılmış bir nesneymiş gibi... Sanki çanta hâlâ silgi tozu, sandviç kokacakmış gibi burnuma yaklaştırıyorum.

Öyle bir koku yok. Daha çok toz ve orman kokuyor. Hafif ama üst kısmı şişkin; biçimsiz bir şey var içinde. Fermuarı açıyorum. İçinden poşet poşet mısır patlağı, cips ve şekerleme çıkıyor: Lay's, Cheetos, Kit Kats ve tahıllı gofret.

"Biliyordum," diyorum Nico'ya. Cesede bir an göz atıp başımı iki yana sallıyorum. "Sen olduğunu biliyordum."

Anlaşılan satış otomatındaki her şeyi almış. Kimsenin beğenmediği ıvır zıvırı, Necco gofretleri, naneleri ve incecik Wrigley's sakızları bile zulalamış. Her şeyi aldığına emin olmak için bir elbise askısını çengel şeklinde büktü kesin (eski numara) ve incecik kollarını tekrar tekrar makinenin içine sokuşunu gözümün önüne getirebiliyorum. *Şansına küs, şişko!*

Bütün o şeker ve cipslerin altında Nico'nun geri kalan öteberisi var. Şort ve gömlekler. Bir çift tabanca ve açılmasın diye bantlanmış bir kutu içinde mermiler. İki adet telsiz (tek değil iki). Külot ve sutyenler. *Hayvan Çiftliği.* Sıkıca dürülüp paket lastiğiyle tutturulmuş bir yağmurluk. Kırmızı plastik fener (açıp kapıyorum). Eski Batman sırt çantasının alt kısmı açıldığında içindekiler dökülmesin diye, yapıştırıcı bantla kat kat izole edilmiş.

Gözyaşlarımı elimin tersiyle siliyorum.

Anlaşılan yola çıkmak üzereymiş.

Bu gülünç grubun geri kalanı en sonunda son haftada o ipsiz sapsız asker biliminsanının ya ölü ya hâlâ hapiste olduğunu kabul ederek o komik düşüncelerinden vazgeçmişler. Yani beklenen Godot hiç gelmemiş.

Fakat Nico aynı fikirde değilmiş. Benim keçi gibi inatçı kız kardeşim bu apaçık gerçeği kabul etmek istemeyecekti elbette.

Durum ortada, dedi Astronot ve kardeşim *Sana katılmıyorum*, diye cevap verdi.

Diğerleri yedek planı uygulayıp yeraltına inmeye, her şeye kulaklarını tıkamaya ve kendilerini oraya kapatmaya hazırlanırken bile dik başlı, akıllanmaz kardeşim içi yiyecek niyetine abur cuburla dolu sırt çantasıyla, altı yüz kırk kilometre uzaklıktaki askeri tesise gitmek üzere onlardan kaçıyordu. Amacı lanet olası Hans-Michael Parry'nin izini Kocaayakmış gibi bulup bu işi ona zorla yaptırmaktı.

Yapması gerekenin bu olduğunu düşünerek, tek başına dünyayı kurtarmak üzere yola çıkıyordu.

Az da olsa gülmeden edemiyorum çünkü planı işe yaramadı, çünkü birileri gitmesini istemiyordu. Biri onu takip etti; hem onu

hem de Lily'yi ve iki kızın boğazını kesip onları ölüme terk etti.

Batman'li sırt çantasını omzuma atarken son bir delil daha buluyorum. Tam cesedin yanında büyük bölümü çamurun içine gömülmüş ince bir plastik gözlük çerçevesi parçası. Bir ucu kıvrık, diğer ucu kopuk...

Bir gözlük çerçevesi sapı. Çamurdan çıkarıyorum. Uzun süre avucumda tutuyorum ve sonra dikkatle cebime atıyorum. Yüzüme yağmur damlaları düşüyor.

Aslında kesinkes bir şey bildiğim yok henüz. Nico'nun başına tam olarak ne geldiğini anlamam için öğrenmem gereken daha çok şey var.

Fakat bu şeyin, bu plastik parçanın ne anlama geldiğinden gayet eminim.

"Kaybın kabulü nihai bir hedef değildir – bir süreçtir."

Sevilen birinin beklenmedik ölümü karşısında nasıl davranılması konusunda özel eğitim almış bir yas uzmanı böyle demişti bana bir keresinde. Bu danışmana göre yas süreci belli bir anda meydana gelen kendi başına bir olay değil, yıllara yayılan bir yolculuktur. Ergenlik dönemimde böyle birçok danışmanla tanıştım, davranış bilimlerinin uzman temsilcileri, şifacılar, matem uzmanları, terapistler, çocuk psikologları. Dedem beni bunlara götürür, kendisi o sırada bekleme odasında oturup bulmaca çözer, kulağının arkasında yakında tüttüreceği bir American Spirit sigara, bariz bir sabırsızlıkla beklerdi. Onun kuşkuları beni iyileştirmeye yönelik tüm bu çabalara gölge düşürürdü.

"İnsanın iyileşmek için vakte ihtiyacı var," derlerdi bu uzmanlar. Annemle babam ölmüştü; ikisi birden. İçimden bir parça kopup gitmişti. "Zamanla iyileşir," diyorlardı.

Şimdiyse zaman filan kalmadı. Demek ki iyileşmeyeceğim. Yasım bitmeyecek.

Nico'yu kollarıma alıp sıkıca tutuyorum. Ağaçlıktan geçirip merkeze taşıyacağım. "Peki," diyorum hafifçe, gerçek adını bilmediğim Lily'ye. "Hadi, gidelim."

22 Ağustos Çarşamba

Sağ Açıklık 18 26 55.9

Dik Açıklık -70 52 35

Uzanım 112.7

Delta: 0.618 Astro-birim

"Yani bir grubun oturduğu ev."

"Evet ve hayır. Şey – grup deyince uyuşturucu bağımlısı grubu veya çete akla geliyor," diyorum. "Polisler için bir yer burası."

Abigail kuşkuda. Bir dakika düşünüyor, gözleri alerji maskesinin üstünden fıldır fıldır etrafı kesiyor. Hâlâ tam ikna olmuş değil ama beynine bir kurşun sıkmamı isteyerek kurtulabileceğini de düşünmüyor artık. Sanırım bu konuyu kapattık.

"Ya benden nefret ederlerse?"

"Kimse senden nefret etmeyecek."

Daha ağzımdan çıkarken kendi lafımı kendim düşünüyorum. Evet, bazıları nefret edecek. Memur Carstairs bu kadından nefret edecek çünkü bu kadın bir polis değil. Memur Melwyn onu ben gönderdiğim için ve bütün gece verandanın ışığını yanık tutmasından dolayı başının etini yediğim için nefret edecek. Memur Katz ise genç ve güzel olduğu için onu sevecek. Çoğunluk ondan nefret etmeyecek ama ona karşı temkinli davranacaklar; çünkü ne de olsa o bir yabancı ve kafadan kontak olduğu belli. Fakat bu günlerde öyle ya da böyle kafadan kontak olmayan var mı zaten?

"Senin için iyi olacak," diyorum. "Sana orada yer var çünkü ben yerimi boşaltıyorum. Gece Kuşu ayrıntılarla ilgilenecek."

"Gece Kuşu mu?"

"Çok iyi biridir. Göreceksin."

Abigail sonunda ayağa kalkıp dev bir siyah çöp torbasını açıyor ve içine öteberisini, elbise, silah, kitap, saç fırçası gibi eşyalarla yatak dengini doldurmaya başlıyor. Üzerindeki silahların klipslerini tek tek açıyor. Geriye sadece dana derisi kılıflı tabancayı bırakıyor. Diğerlerini tekerlekli bir valize yerleştiriyor.

O toplanırken Abigail'in bir bavulun gizli bölmesinden çıkarıp Rotary, Ohio haritasıyla birlikte verdiği ve üzerinde filmlerdeki gibi, kırmızı mürekkepli ÇOK GİZLİ mührü bulunan kırk elli sayfalık bir belgeye göz atıyorum. Gözlerim anlaşılmaz ayrıntılarla, eski Yunanca harflerden oluşan formüllerle dolu sayfaların üzerinde geziniyor: optimum yörünge uzaklığı, çarpma hızının (km/s) bundan doğacak kinetik enerjiyle (GJ) bağıntısı, enerji üretiminin (kt) kütle hızına ve başlangıç yoğunluğuna oranı.

Sondan ikinci sayfa: SONUÇLAR. Son sayfa: PROTOKOL. Bunların hiçbirinden bir şey anlayamıyorum.

ÇOK GİZLİ damgalı belgenin boş sayfasına Abigail'den öğrendiğim kadarıyla zaman çizgisini not ediyor, anlatıyı inşa ediyorum: Jordan temmuz ortasında Abigail'e, Hans-Michael Parry'nin, yani Çözüm'ün Gary, Indiana'da olduğundan bahsediyor, kısa süre sonra çeşitli ekiplerin Ohio'da Rotary adlı küçük bir şehirdeki karakolda toplanacaklarını anlatıyor. Fakat daha sonra, yani yaklaşık olarak 21 Temmuz'dan sonra, Jordan, Nico'yu ve bir kızı daha New Hampshire Üniversitesi'ndeki Butler Field'dan havalanan o helikoptere bindirdikten sonra, Abigail'e yeni talimatlar aldığını söylüyor. Buna göre Jordan ve Abigail'in Concord'da kalmalarına karar verilmiş. Çünkü ekip değişikliği yapılarak destek ekibinde görev almalarına karar verilmiş.

Sonra 13 Ağustos'ta birdenbire Jordan ortadan yok oluyor. Cinayete kurban gittiğine ilişkin bir ipucu yok. Ayrıca ne bir not bırakmış ne de yeni bir talimat gelmiş. "Öylece gitti," diyor Abigail, Rotary'ye mi gitti yoksa başka bir maceraya mı atıldı, hiçbir fikri yok.

Adam birdenbire gitmiş ve Abigail o zamandan beri tek başına duvarları seyrederek, dünyanın dönüşünü beyninin içinde hissederek ve kozmik tozlar yüzünden nefesi kesilerek oturuyormuş.

Artık biraz daha yatışmış ve sakin görünüyor. Belirli bir yere gidecek olması bu dengesi bozuk dünyada dengeli bir şekilde yürüyebilmesini mümkün kılacakmış gibi... Arkasına bile bakmadan mağazanın kapısına gidiyor.

Dışarı çıkarken, bir şifonyerin üst gözünde Ray-Ban güneş gözlüğü buluyorum. Bunu daha önce görmüştüm. New Hampshire Üniversitesi'nde ilk kez karşılaştığımız sırada Jordan'ın taktığı gözlüklerdi bunlar.

Gözlüğü alıp parmaklarımın arasında çeviriyorum. "Jordan gözlüğünü unutmuş," diyorum.

"Ha şunlar," diye homurdanıyor Abigail. "Dalga mı geçiyorsun? O şeylerden milyon tane var onda zaten."

BEŞİNCİ KISIM

Isis

1 Ekim Pazartesi

Sağ Açıklık 16 49 50.3

Dik Açıklık -75 08 48

Uzanım 81.1

Delta 0.142 Astro-birim

1.

"Kahve yaptım. Bir fincan ister misin?"

"Hayır."

"Emin misin? Gurme kahvesi filan değil ama kahve kahvedir."

"Yok, sağ ol." Kız başını kaldırıp kuşlar gibi ürkek ürkek bakıyor bana ve sonra tekrar başını öne eğiyor. "Çay var mı?"

"Maalesef," diyorum, "üzgünüm, sadece kahvemiz var."

Lily başka bir şey demiyor. Hücrede ince yatağın kenarına oturmuş, gözlerini kucağında birleştirdiği ellerine dikmiş. Ona gösterdiğim nezaket ve sabır, tutarlı ve doğal görünen davranışlarım tümüyle yapay ve onu çözmeye yönelik bir strateji. İçten içe patlamak üzereyim. Tüm alışkanlıklarım, anılarım, kendime özgü yanlarım, içimdeki ana çekirdeğin etrafına ördüğüm ve bugüne kadar beni ben yapan her şey birden duvar sıvası gibi döküldü ve ben şimdi yukarıdan üzerime yağan ve yavaşça yerlere düşen toz bulutunu seyrediyorum. Şimdi asıl soru, bunun altında bir şeyler var mı veya hiç var mıydı? Yoksa elde ettiğimi sandığım şeylerin hepsi her zaman kâğıttan yapılmış bir süs, içi boş ama dışı süslü bir gösteri ejderhası mıydı? Sanırım kalan bir şey var: Yangının ardından yerde parlayan sert sıcak bir taş. Fakat bundan da o kadar emin değilim. Bilemiyorum.

Nezarethanenin duvarına dayanmış duruyorum, parmaklık-

ların uslu çocuk tarafındayım, abartılı bir sakinlikle kahvemi içiyorum termostan. Koridorun öbür ucundan ara sıra takır takır sesler geliyor. Çünkü garajda Cortez beton kapağın kenarını bir dizel yakıtlı kaya matkabıyla parçalamaya çalışıyor. Kız kardeşimin cesedi telsiz odasında, kırışık bir mavi muşambaya sarılı duruyor.

"Pekâlâ, neden doğrudan isminle başlamıyoruz?" diyorum. "Lily değil, o kadarının farkındayım." Azıcık gülümsüyorum ama bir yararı olmayınca boş veriyorum.

Kız ellerine bakıyor. Koridordan yeniden matkabın gürültüsü duyuluyor. Şu âna kadar sorgudan bir sonuç alabilmiş değilim.

"Keşke seni yalnız bırakabilseydim," diyorum. "Gerçekten." Yavaş konuşuyorum çünkü kendimi konuşmaya zorluyorum. "Çok bitkinsin."

"Öyle miyim?" Bunu cidden soruyor ve sonra parmağını benim tekrar bandaj yapmama izin verdiği boğazında gezdiriyor. "Sanırım öyleyim."

Zihnimde yanıp sönen flaş ışığı gibi ardı ardına görüntüler beliriyor: Korkudan deliye dönmüş iki kız. Açık renk sandaletleri otlarda kayıyor. Peşlerinde bastığı yeri ezen ağır ayaklar. Nico yüzüstü yatıyor, boynundan akan kan etrafında birikiyor. Gözümü kırpıştırıp hafif öksürüyorum. Konuşmalıyım ama çok yavaş. "Bir travma geçirdin. Zor bir şey. Gelgelelim açıkçası çok kritik bir zamandayız."

Biraz daha başını sallıyor; küçük başı yukarı ve aşağı düzensizce hareket ediyor, kucağındaki elleri seğiriyor. "Aslında," diyor alçak sesle. "Acaba ben… diyorsunuz ki… Zaman…" Bana bir göz atıyor sonra yine başını öne eğiyor. "Ne kadar kaldı?"

"Eee," diyorum. "Tabii." Ne kadar süre baygın yattığını bilmiyor. "1 Ekim Pazartesi sabahındayız," diyorum. "İki gün daha var."

"Tamam," diyor. "Peki." Kuru dudaklarını asabiyetle yalıyor, bir tutam siyah saçı küçük kulağının arkasına itiyor. Korkunç bir olayda kendini kaybetmiş, yirmi yaşına ya henüz gelmiş veya yaklaşmış bir kız olduğunu belli eden bir hareket.

"Ben gerçekten..." Bir kere daha gülümsüyorum, daha da insani görünmesine uğraşıyorum gülümsemenin. "Ben gerçekten de ne olduğunu hatırlamanı istiyorum."

"Fakat hatırlamıyorum," diyor. "Bilemiyorum. Her şey sanki şey... Bilmiyorum işte." Bana çekinerek bakıyor, boynundaki kalın gazlı bez tabakasına dokunuyor. "Her şey simsiyah beynimde."

"Her şey değildir ama herhalde?"

Başını belli belirsiz iki yana sallıyor.

"Herhalde bütün hayatın simsiyah değildir?"

"Değil," demeyi başarıyor bana bakarak. "Bütün hayatım değil."

"Tamam öyleyse. Hatırladıklarınla başlayalım."

"Tamam," diye fısıldıyor.

Tamam değil aslında. Elimden gelse onu ters çevirip sarsacağım, zihninde olanlar da cepteki bozuk paralar gibi dökülsün diye. Fakat soruşturma süreci yavaş ilerler. Bu noktada hatırlamadığı şeylerin ne kadarının gerçek bir amneziden, ne kadarının karşı karşıya kaldığı dehşet verici şeyi tekrar düşünme korkusundan kaynaklandığını söylemek olanaksız. Bu durumda gereken taktik sabırlı olmak, doğruya giden sisli yolda küçük adımlarla ilerlemektir. Önce güven kazanmalıyım. Bunun için ikimizin de bildiği şeylerden başlamalı. Hakkında konuşabileceğimiz şeylerden... Kâh öğretir kâh oyun oynarsın. Saatler hatta *günler* sürebilir.

Hücrenin demir parmaklıklarını aşıp onun tarafına geçiyorum. Kahve fincanımı dikkatle yere bırakıp evlilik teklif edecek biri gibi diz üstü karşısında yere çöküyorum.

"Cebinden bu bilezik çıktı, çiçekli olan," diyorum. "Bu yüzden sana Lily diyoruz." Bileziği telaşla elimden kapıyor ve parmaklarını iyice sıkıp avucuna saklıyor.

"Onu bana annem ve babam verdi."

"Öyle mi?"

"Ben küçükken."

"Anladım. Ne güzel. Peki, adın ne?"

Bir şey mırıldanıyor ama duyamayacağım kadar alçak bir sesle.

"Efendim?"

"Goblen."

"Goblen mi?"

Başını yukarı aşağı sallıyor. Burnunu çekiyor ve gözündeki bir damla yaşı siliyor. Aramızdaki karanlıkta küçük bir kıvılcım çaktığını hissedebiliyorum. İlk gözyaşı damlası, Noel ışıklarının ilki olabilir.

"Bu bir mahlas herhalde?" diyorum. "Bir kod adı?"

"Evet." Başını kaldırıp yaşlı gözlerle gülümsüyor. "Aslında ikisi de. Hepimizin var."

"Anlıyorum."

Hepsinde var. Goblen. Kene. Astronot. Acaba Jordan'ın da kod ya da takma adı var mıydı? Ya Abigail'in? Goblen'in morarmış gözünde iyileşmenin ilk emaresini fark ediyorum. Morluklar hafiften yumuşak bir pembeye dönüyor. Acaba on dokuz yaşında mı? Belki yirmi. Bu kız sinekkuşuna benziyor. Bana bir sinekkuşunu hatırlatıyor.

"Kod adlarınızı Astronot mu veriyordu? Astronot da…"

Bu soruyu lideriniz mi diye bitirecektim ama ben bu kelimeleri söyleyemeden o birden derin bir iç geçiriyor ve gözkapakları pencere kepenkleri gibi birden kapanıveriyor.

"Eyvah," diyorum ayağa fırlayarak. Bir adım yaklaşıyor, "Orada mısın?" diye soruyorum.

Sessizce oturuyor. Gözkapaklarının ardında gözlerinin kıpırdadığını görebiliyorum veya görebildiğimi hayal ediyorum. Tıpkı perde arkasındaki dansçılar gibi. Yavaş ol, dedektif, yavaş. Güvenini kazan. Onunla karşılıklı konuşmaya çalış. Bu konular hakkında geniş bir literatür var; örneğin FBI'ın standart tanık ilişkileri talimatnamelerinde, Farley ve Leonard'ın *Criminal Investigation* [Kriminal Soruşturma] kitabında. Bu kitapları evdeki rafımda hayal ediyorum. Concord'daki yanan evde. Birden koridorun ilerisinden kaya matkabının otuz saniye kadar süren sesi duyuluyor. Taka tak, taka tak. Bunu bir patlama ve Cortez'in öfkeli haykırışı izliyor. "Sikicem kapağını da! Kodumunun! Si-

kik!" Kız başını kaldırıyor, şaşkın ve gülmeye başlıyor. Fırsatı kaçırmıyorum. Ben de gülüyorum, eğilip neşeyle başımı sallıyorum.

"Ben Henry," diyorum derin bir nefes alarak. "Daha önce söylemiş miydim?"

"Söyledin, evet. Henry Palace. Benim de gerçek adım Jean," diyor. "Ve sanırım..." Başını kaldırıp bana bakıyor, kanlı gözlerini ovuşturuyor. "Aslında şey... Su var mı? Su içmemin sakıncası var mı?"

"Tabii ki yok, Jean," diyorum. "Elbette su içebilirsin."

Kaya matkabı Atlee Miller'a ait. Çiftlik sınırlarının ana yola dayandığı yerde kurulu meyve sebze satış tezgâhına gizlenmişti. Bu alet de varlığı aile içinde rahatsız edici sorular doğurabilecek diğer ekipmanla, örneğin karmaşık telsiz ve ağır silahlarla birlikte orada saklanıyordu. Bu malzemenin başında Bishal adlı iriyarı bir genç adam nöbet tutuyordu. Atlee'nin bana verdiği parolayı söylemeden ve imzaladığı kâğıdı göstermeden önce bu nöbetçiyle aramızda kısa ve sert bir konuşma geçti.

Atlee kaya matkabının epey eski olduğunu ama tatlı dilden anladığını ve dikkatlice çalıştığını söylemişti. Matkap durduğunda onu gayrete getirmek için küfür etmek gerektiğini söylememişti ama Cortez ne yaptığını bilir. Cortez'le ikimiz aramızdaki sürtüşmeyi unutup, aslında paralel kulvarlarda bu çok katmanlı soruşturmayı yürütüyoruz. İkimiz de bir şeyleri açığa çıkarmaya çalışıyoruz. O çok dayanıklı bir betonu delmeye çalışıyor; bense bu zavallı kızın hasarlı ruhuna nüfuz etmeye uğraşıyorum.

Jean sonunda konuşmaya başlıyor. Duraksaya duraksaya, sonra birden boğulurcasına hızlıca. Sık sık duruyor, konuşmasına ara veriyor, sanki fazla konuşmaktan korkar gibi ya da yanlış bir şey söylemişçesine cümleleri yarım bırakıyor. Tavırları ve görünümü asla Nico'ya benzemiyor. Utangaç, heyecanlı. Oysa kardeşim cesur ve açık sözlüydü. Fakat bazen kıyamete yaklaşan bu olağanüstü günlerde dünya meselelerine ister istemez karışmış

bir üniversite öğrencisi olarak bana fazlasıyla kardeşimi hatırlatıyor. Öyle ki o anlarda ağzımdan bir şey kaçırmamak veya bayılıp yere yuvarlanmamak için susmak zorunda kalıyorum.

"Michigan'daydım," diye anlatıyor Jean sıcak su dolu karton bardağı eline alarak. "Üniversite var ya? Ben de oradanım. Michigan'lıyım. Annem babam Tayvan göçmeni, soyadımız Wong. Benim eve dönmemi istediler. Bu mevzu başladığında. Michigan'a yani. Tayvan'a değil. Okulu bırakmamı, eve dönmemi, dua edeceğimizi söylediler. Biz Katoliğiz. Lansing'de doğdum."

Artık bunları not etmiyorum. Defterimde boş yer kalmadı. Yazmamak daha iyi aslında... Yazsam bunun bir sohbet olmadığı gerçeğine dikkat çekmiş olurdum. Bu şekilde kızın ilgisi dağılmıyor. Onu dinliyorum çünkü buna mecburum; onu dinleyerek duygudaşlık kurmak ve onda güven uyandırmak zorundayım. Fakat aslında ne ailesini, ne inancını ne de kökenini umursuyorum. Cevabını aradığım tek bir soru var.

"Ama eve dönmek istemiyordum. Eve gidip dua etmek istemiyordum. Benim istediğim..." Omuz silkiyor, dudağını ısırıyor. "Bilmiyorum işte."

Ocak ayı ortalarında Michigan Üniversitesi kapanmadan önce varlığını ortaya koymak amacıyla ana avluda marşlar söylenip Latince kadeh kaldırılan son bir toplantı yapılmış. Fakat Jean Wong bütün ilkbahar boyu kampüste kalmaya devam etmiş, etrafta aylak aylak dolaşmış. Anne babasıyla bir kilise toplantısına katılıp mandarin dilinde dualar okumaya ne kadar az ilgi duyduysa eski sınıf arkadaşlarının araştırıp bulduğu son aylar seçeneklerinden de aynı ölçüde hoşlanmamış: Davulla ritim tutulan ayinler ve "seksdeneyleri", yastık kılıflarına doldurulan marihuana ve öğrenci kafeteryasından aşırılmış kahvaltılık tahıla Meksika Körfezi'ne giden yarı-organize otobüs yolculuğu. Dediğine göre temelde öfkeliymiş, kafası karışmış iyice.

"İstiyordum ki... Bilemiyorum."

Yumuşak bir ses tonuyla söze giriyorum. "Bir şeyler yapmak istiyordun."

"Evet." Başını kaldırıp cümlemi tekrarlıyor. "Bir şeyler yapmak istiyordum. Ne aptalca. Şimdi tabii. Geriye bakınca."

Jean bir süre Ann Arbor civarında dolanmış. Bir ara çığırtkanlığını genç bir girişimcinin yaptığı bir Kuzey Kutbu civarı görevine kayıt olmuş. Bu girişimci dünyanın kutuplarında kayma olduğunu, doğru bir mıknatıs dizilişiyle bunun düzeltilebileceğini ileri sürüyormuş. Bu proje suya düşünce yeni kurulan bir turşu ve konserve üretim kooperatifine katılmış. Bunların da amacı çarpma sonrası için büyük miktarlarda ürün depolamakmış. Bu iki proje de ona mantıklı ve yararlı gelmemiş. Sonunda Jean kendini Pattengill'de iki katlı bir evin bodrumunda aynı zamanda siyasi bir toplantı olan bir ev partisinde bulmuş. Kırmızı plastik bardaktan ev yapımı şarap içerek sehpanın üzerine çıkmış bir adamı dinlemiş. Adam her şeyin bir hile, bir "üçkâğıt" olduğunu söylüyormuş, hükümet isterse bir şeyler yapıp bu felaketi engelleyebilirmiş.

Jean sehpanın üzerinde konuşan adamın yaptığı gibi parmak şaklatıyor ve Nico'nun da bana bu hikâyeyi pazarlamaya çalışırken aynı hareketi yaptığını hatırlıyorum. Onun da bu odada bizimle birlikte olduğunu, Jean'le duygudaşlığını hissederek derin bir melankoliye kapılıyorum. Halbuki koridorun ucundaki odada, muşambaya sarılı bir ceset sadece.

Pattengill'deki partide sehpaya tünemiş adamın karmakarışık ve dalgalı saçları, parlak mavi ayakkabıları ve parlak sarı yıldızlarla kaplı bir pelerini varmış. Onu Mutlu diyorlarmış. Tek isim, diyor Jean sessizce. Madonna gibi. Ya da Bono.

"Toplantıdan sonra Alice ile beraber onunla konuşmaya devam ettik. Alice'le şu turşu işinde tanışmıştık. Sonuçta onunla aynı eve çıktık. O, ben, bir de başka birileri daha vardı." Dudağını ısırıyor ve kemerinde birtakım aletler asılı sakin adamın, yani Astronot'un da aralarında olup olmadığını soramıyorum. Çünkü yine Jean'in aniden gözlerini kapamasından korkuyorum.

Yeni ev arkadaşlarıyla yaptığı aktivitelere çeviriyorum sohbetin yönünü: Daha fazla parti, atılan daha fazla nutuk, daha fazla insanı asteroit tehdidini aslında hükümetin kurguladığına ikna

etmek üzere basılan broşürler. Jean bu kadarından bahsediyor ama tahminimce bu yukarı orta batı şubesi de zamanla Nico'yla arkadaşlarının New England'da yaptıkları b sınıfı haylazlıklarına bulaşmıştır: Sokak vandallıkları, silah elde edip bunları çanta içinde bir yerden bir yere taşımakla başlamış, daha sonraysa askeri üslere girmeye kadar gitmiştir mevzu. Tıpkı Nico'nun kocası Derek'in New Hampshire Ulusal Muhafızlar bölüğünün yakınında yakalanmasına neden olan çılgınlıklar gibi.

Canımı sıkan tek şey bu organizasyonun böylesine geniş bir alana yayılabilmesi. Nico bana örgütün bir orta batı şubesi olduğundan bahsettiğinde ciddi görünmek için abarttığını, saçmalık olduğunu, Nico'nun ya beni kandırdığını ya da kendisin kandırıldığını düşünmüştüm. Fakat şimdi Jean onu doğruluyor. Kız bu çeteye Michigan'da bir ev partisinde katılmış. Hem de Nico'nun katılımından aylar sonra ve Nico'nun katıldığı yerden (New Hampshire) çok uzak bir yerde. Belli bir kapasiteye sahip oldukları da işin bir başka yönü... Zihnimdeki organizasyon boyutuyla, Concord'da bir ikinci el giysi mağazasında devrimcilik oynayan Nico ile aptal arkadaşlarının yaptıkları operasyonun ölçeği birbirine uymuyor.

Bu bilgileri ne yapayım, nereye koyayım bilemiyorum.

"Jean," diyorum birden. "Biraz daha yakın tarihe gelmeliyiz."

"Ne?"

"Anlaşılıyor ki uzay komutanlığının eski bir çalışanı olan Hans-Michael Parry adlı bir biliminsanıyla ilgili bir plan yapılmış. Adam asteroiti yolundan saptıracak bir plan olduğunu ileri sürüyormuş. Değil mi?"

"Doğru," diyor tedirginlikle. Bastırıyorum. "Senin grubun veya bağlantılı bir başka grup Parry'yi bulacak ve onu özgürleştirip İngiltere'ye götürecekti. Parry de İngiltere'de bir mesafeli patlama yönetecekti. Doğru mu?"

Bir duraksama ve ardından sakin bir "Doğru," daha. Pembe parmağını ağzının köşesine götürüp sinirli bir çocuk gibi tırnağını kemiriyor.

"Sonra adam bulundu, değil mi? Gary, Indiana'da? Herkes burada Rotary'de buluşacak ve onun gelişini bekleyecekti."

"Hepsi de epey *aptalcaydı*." İkinci defa bu kelimeyi kullanıyor ve artık bu aptallık karşısında gözleri öfkeyle parlıyor. "Buraya yerleşip beklemeye başladık. Sadece bekliyorduk."

Duruyor ve elini mekanik bir hareketle boynuna, yarasına götürüyor, parmaklarıyla sargıya dokunuyor. Sanki bu konuşmanın asıl önemli yerine yaklaştığımızı hissediyor. 26 Eylül Çarşamba günü olanlar, çamur, bıçaklar, karakol yakınındaki korulukta yaşanan şiddet ve bu olayların yakınlığı onu kara bir delik gibi içine çekiyor.

Olabildiğince yumuşak davranmaya, acele etmemeye çalışıyorum. Burada kimlerle birlikte olduğunu soruyorum. Başka aptalca takma adlar sıralıyor. Mutlu dışında Alice de buradaymış ve bir süre sonra ona Denizci adı takılmış. Hep gülümseyen, çok genç biri olan Balıkçıl ve Sürpriz takma adlı bir kız varmış. Aslında iriyarı olup da şakasına Küçük Adam dedikleri birini anlatırken gülüyor. Hepsi de buraya Michigan'dan dolambaçlı bir rota izleyerek karavanla gelmişler. Zira yolda Kalamazoo'ya uğrayıp birkaç kişi daha almışlar. Ayrıca depodan birtakım kapalı sandıkları almak için Toledo'nun batısına, Wauseon'a uğramışlar.

Öne eğiliyorum.

"Bu sandıklarda ne vardı?"

"Bilmiyorum aslında. Hiç görmedim. Bakmamamızı söyledi o."

"Kim dedi?"

Cevap yok. Adamın adını söylemek istemiyor işte. Onu aklına getirmek istemiyor. Yüzünde bu adamın, bu liderin yarattığı elle tutulur somutluktaki korkunun bir gölge gibi belirdiğini görebiliyorum. "Neyse boş ver," diyorum. "Devam edelim." Devam ediyor. Kendi grubu temmuzun sonlarında içlerinde Nico'nun da bulunduğu diğer grupla birleşmiş. İnsanlar gelip gidiyormuş. Son aylarda bu bulunmaz biliminsanını beklerken karakolun çimlerinde oluşan atmosferi anlatırken Jean'in yüzü aydınlanıyor, bedeni gevşiyor. Sanki bir bahçe partisi gibi anlatıyor. As-

teroit komplosu günü kampında sosis pişirenler, sigara içenler, etrafta dolananlar, flört edenler...

Özellikle bir kişinin Nico'ya körkütük âşık olduğunu ağzından kaçırıyor.

"Aaa," diyorum birden, fikir değiştirerek. Keşke not defterim ya da not alabileceğim bir kâğıt yanımda olsaydı. "Kim bu kişi?"

"Kene," diyor.

"Kene." Garip görünüşlü, asabi tip. "Nico da ona âşık mıydı?"

"Ah, hayır." Jean yüzünü buruşturduktan sonra kız kardeşlik duygusuyla hafifçe gülüyor. "Hiç. Adam zaten at suratlıydı. Ayrıca Valentin diye bir başka kızla takılıyordu ama Nico'ya hep şaka yapmaktan geri durmuyordu."

"Valentin mi?"

"Bu kod adı. Her neyse. Güzel kızdı. Uzun boylu, siyah bir kız."

Atlee'nin gördüğü kız. Onun varlığından zaten haberdardım ama şimdi ismini de öğreniyorum. Kardeşimin ölmeden önce birlikte yaşadığı bu insanları, bu dünyayı tanıyormuş gibi hissetmem öyle garip bir duygu ki.

"Kene ne tür şakalar yapardı?"

"Tanrım. Âdem ve Havva fıkraları filan. Eğer plan işe yaramayıp da yeraltına inmek zorunda kalırsak Âdem ve Havva gibi olacakmışlar. Görgüsüz ayı."

"Ayı," diyorum. Bu bilgiyi hazmetmek, zihnimde yerli yerine yerleştirmek için gözlerimi kısıyorum. "Sana bir sorum var. Nico'nun da bir kod adı var mıydı?"

"Aaaa," diyor Jean gülerek. "Kod adını pek kullanmazdı. Bunu aptalca bulurdu. Kod adı Isis'ti."

"Isis mi?" Gözlerim faltaşı gibi açılıyor. "Bob Dylan şarkısı bu?"

"Bilmiyorum. Oradan mı geliyor?"

"Evet," diyorum. "Evet, oradan geliyor."

Bir an içi bu hoş bilgiyi düşünerek zevkini çıkarıyorum. Sonra yine baskı yapacağım. İş biraz zorlaşacak ama böyle olmak zo-

runda Zaman akıp gidiyor. Bu konuşmanın dosdoğru ileri yönde devam etmesi lazım.

"Jean," diyorum. "Öyleyse Hans Michael Parry hiç ortaya çıkmadı ve bir karar alındı." Kızın gözlerine bakarak konuşuyorum: "Astronot bir karar aldı."

"Yoruldum," diyor Jean. Elindeki bardağı o kadar hızlı bırakıyor ki devriliyor ve içindeki su dökülüyor. "Durma zamanı."

"Hayır," diyorum ve duraksıyor. "Sadece dinle. Parry hiç ortaya çıkmadı. Herkes durumu kavradığı zaman Astronot yeraltına taşınma kararı aldı. Her şeyi bodruma taşımaya karar verdi değil mi, Jean?"

Cevap vermek için ağzını açıyor fakat tam o sırada kaya matkabı tekrar gürlemeye başlıyor. Kızın yüzü korkuyla buruşuyor ve tam matkap susarken kız da ağzını kapıyor.

"Jean? Plan bu muydu?"

"Onun planı," diyor ve titremeye başlıyor. Sanki bir tiyatro performansı gibi aralıklı fakat şiddetli titremeler önce yüzüne, sonra boynuna, ardından sırtına, en sonunda da tüm üst bedeni ve bütün vücuduna dalga dalga yayılıyor.

"Lily?"

"Benim adım Lily değil."

"Affedersin, Jean. Çok özür dilerim."

"Onun gitmesini istemedim. Ona gitmemesini söyledim."

"Kim o?"

"Nico. Alt kata iniyorduk. Artık son taşıma işleri yapılıyordu. O sırada gideceğini söyledi."

"Tek başına Parry'yi almaya gidecekti."

"Evet, doğru," diyor Jean.

"Peki, ne zamandı bu?"

Başını şaşkınlıkla kaldırıyor. "Ne zaman mı?"

Bunun Nico ile Astronot'un koridorda tartışmasından sonra ve Atlee'nin beş buçukta girişi kapamasından önce olduğunu biliyorum. "Saat beş civarında olabilir mi?"

"Bilmiyorum."

"Diyelim ki beşte oldu. Nico sana gideceğini söylediğinde sen ne dedin?"

"Yani, bunun delilik olduğunu söyledim." Başını iki yana sallıyor ve bir an gözlerinde Nico'ya duymak istemediği bir şey söylerken kendimin de çok defa hissettiğim o kuşku ve öfkenin yansıdığını görüyorum. "Ama işe yaramadı. Dedim ki: Boşu boşuna tek başına gitme. Burada birlikte olabiliriz. En azından bu var; birlikte olmak."

"Ama o gitti."

"Evet. Her şeyi bodruma indirdik. Onun gerçekten bunu yapacağını, çekip gideceğini sanmıyordum fakat herkes onun gittiğini düşünüyordu."

"Sen de onu takip ettin?"

"Ben..." Duruyor; kaşlarını çatıyor; gözlerini iri iri açıyor. "Ben..."

Ayağa kalkıyorum. "Jean? Onu takip ettin."

"Evet, takip etmeye mecburdum, anlıyor musun? O benim arkadaşım."

Jean'i bu noktaya kadar yönlendiriyorum. Elinden tutup kaygan kayalarda tehlikeli gerçeğe doğru yönlendiriyorum. "Nico'nun gitmesine engel olmak zorundaydın ama başka biri daha ortaya çıktı. Seni takip eden biri mi vardı, Jean?"

"Hatırlamıyorum."

"Hayır, hatırlıyorsun, Jean. Hatırlıyorsun."

Çenesi şaşkınlıkla sarkıyor, gözleri irileşiyor ve yine başını iki yana sallıyor. Gözleri aramızdaki boşluğa dalıyor. "Hatırlamıyorum."

Hatırlıyor, boşlukta bir şey görüyor. Orada birini gördüğünü Jean'in gözleri ele veriyor. Eğilip onu tutuyorum ama o geriye doğru savruluyor. "Jean, anlatmaya devam et lütfen. Kendini topla. Nico'yu durdurmaya gittin fakat sizi biri takip ediyordu."

Fakat kendini toplayamıyor, yatağa devriliyor ve elleriyle yüzünü kapatıyor. "Jean! Jean. Binanın dışında bıçaklı biriyle karşılaştınız."

Küçük bir çığlık atıyor, elleriyle dudaklarını örtüyor. Onu tekrar tutuyorum, omuzlarından kavrayıp kaldırıyorum. Polis sükûnetim, dış görünüşümdeki serinkanlılık eriyip yok oluyor birden. Artık ben de daha fazla sabredemem. Öğrenmem lazım.

"Biri seni izledi ve bıçakla saldırdı. Kardeşimi de öldürdüler."

Başını şiddetle iki yana sallıyor. Eli hâlâ sıkıca dudaklarını kapatıyor. Sanki ağzında bir şeytan varmış da fırlayıp çıkarsa dünyayı mahvedecekmiş gibi.

"Astronot muydu o?"

Gözlerini sıkıca yumuyor ve vücudu titriyor.

"Yoksa bir yabancı mıydı? Kısa boylu, gözlüklü biri? Beyzbol şapkalı?"

Bana arkasını dönüyor. Keşke elimde adamın bir fotoğrafı olsaydı. Klasik taktikle, o fotoğrafı çıkarıp göstermek güçlü bir hamle olurdu. Jordan'ı aptal Ray-Ban gözlüğüyle sırıtırken görünce Jean'in yüzünün alacağı şekli düşünüyorum. Fakat çok geç. Jean kendini dış dünyaya kapatıyor, benden uzaklaşıyor. Her ne olduysa onu aklına getirmek istemiyor. Eliyle ağzını sıkı sıkıya kapatmış bir halde yatağa yanlamasına bırakıyor kendini ve korku, hiçbir işime yaramadan sessizce yatıyor.

"Hadi kendini topla," diyorum.

Sonra yatağa bir tekme atıyorum ve yatak içindeki kızla beraber zıplıyor.

"Hadi, kendine gel artık, kendine gel, hadi."

2.

"Isis" 1976 tarihli *Desire* albümünün ikinci parçası. Ben on beş on altı yaş civarındayken kısa bir süreliğine en sevdiğim Bob Dylan şarkısıydı. En sevdiğim Dylan şarkılarını yazıldıkları yıl ve parçada kimlerin çaldığı gibi bilgilerle beraber titizlikle kaydettiğim günlüğümü keşfetmişti Nico o sıralar. Bu özel çalışmanın titizliğinde isterik bir yan bulmuştu. Evin içinde deliler gibi kahkahalar atarak dolanıyor, defterimi maymun gibi havaya atıp tutuyordu.

En sevdiğim Dylan şarkısının "Isis" olduğu bir zamanı, o günlerdeki halimi düşünmek garip geliyor şimdi. Artık o parça *Desire* albümündeki en sevdiğim şarkı değil, fakat Nico'nun bu değişikliği bilmesine imkân yok, belki de bu kod adını seçti çünkü bir şekilde, bir zaman gelip bunu öğreneceğimi biliyordu. Arkada bıraktığı bir işaret olarak değilse bile işarete götüren ekmek kırıntılarından oluşan takip edilecek izler, yani bana verilen küçük armağanlar. Tıpkı American Spirit izmariti veya satış otomatındaki bükülmüş çatal gibi. Belki de böyle şeyler yapmasının tek sebebi benim çeşitli özelliklerime hep gülmesidir ki şu noktada bu da bir armağan aslında.

Nezarethaneden çıkıp koridoru geçerek Dedektif Irma Russel'ın odasına giriyorum. Deri kaplı, ağır defterinin arkadaki

boş sayfalarından on altı tane yırtıp ikiye katlayarak defter haline getiriyorum. Sonraki yarım saat boyunca da Jean'in biraz önce yeniden bayılmadan önce bana anlatmak zorunda kaldıklarını hızlı hızlı yeni defterime not alıyorum. Gruba nasıl katıldığını, çete arkadaşlarının lakaplarını, yaklaşık yaşlarını ve dış görünüşlerini, Astronot'un ismi geçtiğinde yüzünün nasıl da değişip kararmadığını, Nico'nun ayrılışını ve Jean'in onun peşinden gidişini...

Hikâyenin sonunda duvara tosladığım âna kadar her şeyi yazmayı bitirdiğimde Nico'nun yanında olmak için telsiz odasına gidiyorum. Bu halime gülerdi herhalde, gidip keyfine bakmamı söylerdi, bira içip tavuğumu yememi.

Telsizin açma tuşuna basıyorum ve odayı bir ilahi dolduruyor: 600MHz bant üzerinden Tanrı'ya ve herkese yayın yapan bir Kitab-ı Mukaddes korosu uyumlu seslerle Vaat Edilmiş Topraklar'a dair bir ilahi söylüyor. Bir yerlerde, kapılarında barikat, pencerelerinde karartma perdeleri olan, aç fakat mutlu bir cemaatin son güne kadar devamlı ilahiler söylediği bir kilise hayal ediyorum. Vaat Edilmiş Topraklar'a kavuşuncaya kadar söylemeye devam edecekler. TARAMA tuşuna basıyorum ve karşıma ABD Başkanı olduğunu iddia eden biri çıkıyor, adam her şeyin Amerikan halkının dayanıklılığını denemek için yapıldığını ve –ne mutlu ki– bu sınavı başarıyla geçtiğimizi ilan ediyor gururla. Sorun yok, millet. Her şey yolunda.

Kanalı değiştiriyorum. Bir daha. Cızırtılı, çatlamalı sesler, "*MUSKINGUM NEHİR HAVZASININ SUYUNU İÇMEYİN*" ve sonra sarhoş bir yeniyetme sesi: "Sikikler, hepiniz nereye gittiniz bilmem ama biz sikikler Kentucky, Crestview Hills AVM'deki Verizon mağazasındayız! Bu çılgın partiye katılmak isteyen varsa, I-75'den gelin lan işte..."

Tanımadığım kişileri dinleyip durmak aptallık. Pilleri boşa harcamamalıyım. Zamanımı boşa harcamamalıyım. TARAMA tuşuna son bir kere daha basıyor, yardım isteyen sakin bir ses duyuyorum. Onu işitebilmek için telsize doğru uzanıp kulağımı iyice yaklaştırıyorum.

"Tekrar ediyorum, arabamdayım ve 40. Otoban'da güneye doğru ilerliyorum. Eğer mesajımı alırsanız ve beni hâlâ seviyorsanız yarın beşte Norman'da olacağım, yarın… Tekrar ediyorum, arabamdayım, yoldayım ve sizi seviyorum. Ben, ah…"

Ses kesiliyor, yoldaki araba gürültüsü duyuluyor. Bir an nefesimi tutup bekliyor, sonra telsizi kapatıyorum. Aynı anda aşağıdan matkabın yeknesak gürültüsü başlıyor yine. Cortez kararlı. Sonuna kadar.

Dünyanın bu halini idrak etmek, bu sona inanmak çok zor. İçine doğabileceğim, polislik yapabileceğim bu kadar farklı dünya ve bu kadar çağ varken bu zamanda ve bu dünyada doğmak…

"Kazıklandık biz, Nic, kazıklandık." Kız kardeşimin olduğu odaya dönüyorum, yüzüne, boğazındaki berbat kesiğe tekrar bakıyorum. "Kazıklandık biz, Nic, kazıklandık."

Muşambayı tekrar başına örtecekken duruyorum. Başını örtmeden bırakıyorum.

Boğazındaki yaraya bakıyorum.

Belki ağaçlıkta dikkatim dağıldı ve çevreye yeterince bakmadım, belki de Jean'in yanında yarım saat boyunca oturup onu dinlerken yarasını seyrettiğim için dikkatimi bir şey çekiyor. Ağaçlıkta ilk bakışta bana bu iki yara aynı gibi görünmüştü. İki kız, ikisinin de boğazı kesik, birinci kurbanda, birinci yara, ikinci kurbanda, ikinci yara.

Fakat aynı değiller. Nico'nun yarası çok daha beter. Öyle çünkü o öldü ama Jean yaşıyor. Eğilip parmağımın ucuyla kesiğin kenarlarına dokunuyorum. Yakından bakınca bunlar tek çizgi halinde değiller, aynı hat boyunca üst üste yapılmış çeşitli kesikler. Çenenin altında kabaca, sivri ucu aşağıda bir V şekli oluşmuş. Öteki kızın yarasında kan vardı, kesik kasın etrafı pembeydi. Burada ise kesik daha derin; öyle ki boyun damarının kanı ve boğazın katmanları altında kemik ve beyazımsı soluk borusu görünüyor. Yaranın derinliği ve üst üste kesikler olması onun kendini korumaya çalıştığını, kaçtığını ve kurtulmak için mücadele ettiğini gösteriyor.

Jean'in o hikâyesini anlatırken benim yarım saat boyunca seyrettiğim yarasını getiriyorum gözlerimin önünde, daha düzgün, tek çizgi halinde bir kesik, ya çok az mücadele etmiş ya da hiç, oysa yüzünde birçok yara bere mevcut.

Öyleyse. Ayağa kalkıp odada volta atmaya başlıyorum. Öyleyse Jean karşı çıkıyor ama yakalanıp sakinleştiriliyor. Belki hapla veya haplarla... Saldırgan belki ona zorla bir şey yutturuyor. Bunun için burnunu kapatıp onu yutmaya zorluyor.

Hayır, dur. Duvarı yumrukluyorum. Daha hızlı düşün, Palace, daha iyi düşün. Hızlı bir senaryodayız burada. İkinci maktul, yani Nico zaten ağaçlığa doğru koşuyor. Ben katilim diyelim ki, onu yakalamam lazım, bırakamam. Bir şeyle vuruyorum kafasına. Jean zaten yerde yatıyor. Bilinci kapalı mı? Onun boğazına aceleyle bir iki bıçak darbesi vurduktan sonra ayağında sandaletlerle nefes nefese ağaçlıkta koşan Nico Palace'ın peşine düşüyorum.

Fakat Jean baygınken (ki o sırada henüz benim için Lily'ydi) onun vücudunu, kafasında travma izi olup olmadığını kontrol etmiştim.

O sırada Jean hâlâ hap veya bir enjeksiyonun veya kafasının yan tarafına aldığı darbenin etkisiyle baygındı herhalde. Boynuna darbe aldığı sırada hareket etmiyordu. Oysa Nico kaçmaya çalışmıştı.

Volta atarken, dehşet içinde, nefes nefese kaldığımı fark ediyorum. Dışarıda, yukarıda, gökyüzünün karanlık yüreği süratle yaklaşıyor dünyamıza.

Palace, konuya odaklan, ama yapamıyorum ama yapmalıyım. Devam etmeliyim.

Katil zavallı Nico'yu ikinci açıklıkta yakalıyor, yere yıkıyor. Nico büyük bir korku içinde, tamamen kendinde, debeleniyor, katil onu arkadan yakalıyor ve boğazını kesiyor.

O sırada oradaymışım, olay yerindeymişim, kesilen veya kesen benmişim gibi titriyorum.

Bir şey daha var. Geri dönüp pencereden uzaklaşıyor ve göz-

lerimdeki yaşları silerek, avucumda bir bıçak varmış gibi elimi sıkarak ve gevşeterek, bir kere daha Nico'ya bakıyorum. Bir şey daha var.

Yaranın pıhtılaşmış kanla çevrili üst üste kesiklerinde başka bir şey daha var. Yere çömeliyor, eğilip şerit metremi çıkarıyorum. Yaşadığı onca şeyden sonra Nico'ya özürler mırıldanarak parçalanmış derisinden küçük bir parçayı her seferinde bir milimetre kadar kaldırarak soyuyorum. Büyük kesik içinde böcek bacağı kadar küçük kesikler var. Büyütecimi boyunda gezdiriyorum ve bu küçük kesiklerin düzgün aralıklarla oluşturulduğuna kanaat getiriyorum. Yaranın tümünde, kesik hattında yarım santimden biraz büyük fakat düzenli aralıklarla küçük kesikler var.

Bu paralel kesikler yaranın tüm kesik hattı boyunca üst ve alt deride devam ediyor. Doktor Fenton olsaydı, hiçbir şey kesin değildir, kesinlik okul çocukları ve büyücüler içindir derdi. Alt ve üst derideki bu paralel kesikler büyük ihtimalle bu iki kurbana karşı kullanılan silahın tırtıklı bir bıçak ağzına sahip olması gerektiğini gösteriyor.

Telsiz odasından dışarı fırlıyorum; geçip kollarımı kuş kanadı gibi iki yana açarak koridoru uçarak geçiyor ve mutfağa dalıyorum. Mutfak rafındaki bıçaklarla ilgili belleğimi kontrol etmem gerek. Kasap bıçağı, soyma bıçağı, satır. Hiçbiri tırtıklı değil.

Tekrar telsiz odasına koşuyorum. Nico'ya yarasıyla ilgili bu bilgiyi vereceğim ve paralel kesiklerin anlamını açıklayacağım. Ayrıca bu soruşturma sırasında söz konusu olan tek tırtıklı bıçağın Atlee Miller'ın Astronot'un belinde asılı gördüğü testere dişli bıçak olduğunu da söyleyeceğim.

"Memur Bey?"

"Evet."

"İyi misin?"

Cortez. Küçülmüş gözler, tereddütlü bir yüz. Bende normal olmayan bir şey görmüş gibi bakıyor bana.

Hafifçe öksürüyorum. "İyiyim. Çatlatabildin mi kapağı?"

"İyi görünmüyorsun."

"İyiyim. Aşağı inebilecek miyiz?"

"Bu o mu?"

Muşambaya bakıyor. "Evet," diyorum. "O." Olanları kısaca özetliyorum. "Baygın kızın ismi Jean Wong. Lansing, Michigan'dan. Olayla ilgili hatırladıkları bölük pörçük... Aslında hiç denebilir ama beni doğrudan cesedin olduğu yere götürebildi. Ağaçların ortasında bir açık alanda buldum cesedi. Ölüm sebebi derin boğaz yarası. Tırtıklı bir bıçakla açılmış. İşte şu âna kadar gelebildiğim aşama bu."

Birden duruyorum. Bu şekilde çok hızlı ve tane tane polis ağzıyla konuşmakla neyi amaçladığımı biliyorum. Üzüntümün çevresini bu kelimelerle sarıyorum, tıpkı olay mahallinin çevresine çekilen şeritler gibi.

Cortez ciddiyetle başını yukarı aşağı sallıyor, at kuyruğunu düzeltiyor. Yine iyi olup olmadığımı sormasını bekliyorum ki iyi olduğumu söyleyeyim de işimize devam edelim.

"Ölüm," diyor bunun yerine. "Berbat bir şey."

"Bizi aşağı indirebilecek misin?"

"Evet."

"Tamam. Tamam, müthiş."

Cortez odadan arkasını dönerek değil de neredeyse geri geri çıkıyor ve ayağa kalkarken mutfaktaki bıçakların birini, kan lekeli kasap bıçağını nedense yanımda getirdiğimi fark ediyorum. Sapını avucumda sıkıca kavrıyorum. Bir an bakıyorum ona, sonra kemerime geçiriyorum, içeriye doğru, bacağıma dokunacak biçimde, bir avcıymışım gibi.

3.

Sonunda grup yeraltına iniyor fakat Nico kaçıyor; Jean onun peşinden gidiyor; Astronot onları takip ediyor, yakalıyor ve öldürüyor ikisini de.

Son çarşamba, saat öğleden sonra dört buçuk, belki beşe geliyor. Köpeğim, ben ve yanımdaki fedai. Saatlerin bir sınırı var. Bunu unutamam. Unutmayacağım.

Katil ya Astronot veya onun bıçağını kullanan Jordan.

Belki Kene veya Valentin, belki de bunların hiçbiri.

On vakanın dokuzunda, bir yabancı değil de arkadaş, aile üyesi veya eş tarafından öldürülüyor insanlar. İstisnalar da var, annem böyleydi. Üstelik bu olay da hayatın normal akışına dahil değil. Artık bir kurtlar sofrasında yaşıyoruz; mavi şehirler, kırmızı şehirler, kırsal bölgelerde güvenli yerler, sevgili veya ucuz heyecan bulmak amacıyla dolanan insanlar. Nico ile Jean, pekâlâ kendi gruplarından hiç zarar görmeden ayrılmış, buralarda dolanan ve her zaman iki kızın boğazını kesmeyi istemiş bir canavarın eline düşmüş, fırsatı kullandıktan sonra ortadan kaybolmuş, neşeyle ormana dalmış birinin eline düşmüş de olabilir. Gözlük takan, tırtıklı bıçağı olan pek çok kişi var.

"Hazır mısın, memur bey?"

"Evet," diyorum Cortez'e. "Hazırım."

Yan yana ayakta duruyoruz. Ellerimiz kalçamızda, karakolun garajının ortasından tahmin ettiğimiz gibi aşağı inen metal merdivene bakıyoruz. Merdiveni gizleyen baş belası beton kapak artık bir moloz yığını. Cortez açılan deliğin hemen yanındaki bir muşamba üzerine irili ufaklı parçalar halindeki molozu yığmış. Harcadığı çaba nedeniyle deli gibi terliyor. Tişörtü iyice ıslanmış, sırtındaki atkuyruğu dağılmış ve terle matlaşmış. Deliğin karanlığına bakıp dudaklarını yalıyor.

"Peki," diyor. "Peki, peki, peki. Aşağı iniyoruz. İlk sorun nükleere dayanıklı kapıyı açmak."

"Nükleere dayanıklı kapı mı?"

"İnsanlar yeraltı sığınakları yaparken içine bir tuvalet, bir jeneratör ve nükleere dayanıklı kapı koyuyorlar." Başına Rayovac tepe lambası takıp kayışlarını sıkılaştırıyor. "Ayrıca elbette bir saate yakın zamandır burayı balyozla kırıyorum."

"Ve kimse ortaya çıkmadı."

"Çünkü duymadılar."

"Nükleere dayanıklı kapı nedeniyle."

"Aferin, memur bey."

Cortez'le aramda daha önceki bir anlaşmazlık nedeniyle hâlâ devam eden bir husumet vardıysa bile, bundan sonra olacaklarla ilgili ortak tahmin ve sezgimizle eriyip gidiyor. Bana başka bir tepe lambası uzatıyor. Kayışları kulaklarımın arkasından kafama geçiriyorum; bağlantı kancası alnımdaki yaraya sürtünce irkiliyorum. "Omuza monte bir nükleer bomba taşımıyorsan öyle bir kapıya ateş edemezsin ama elbette kilitleri açabilirsin." Tepe lambası yanıp sönüyor. "Eh, bunu yapabilirim."

Cortez bu işi yapmaya hazır, şeytan gibi gülümseyerek, gözleri heyecanla parlayarak hızlı hızlı konuşuyor. Taban betonunu kırabilmiş olmaktan gelen sevinç, merdivenden inmekten gelen bir heyecan ile dolu. Sanki bu onun kendi meselesi de ben onun peşine takılan yardımcısıymışım. Aşağıda ne olduğunu, neyle karşılaşacağımızı görmek için sabırsızlanıyor. Hissettiklerini ben de hissediyorum. Ben de aynı şeyi bilmek istiyorum. Bilmem la-

zım. Merdivenden karanlığa doğru inerken kafa lambamın oluşturduğu ışık halesinin arkasında Nico'nun yüzünü, kapalı gözlerini, boynundaki koyu kırmızı korkunç yarayı görüyorum.

Cortez önden iniyor; ağır çizmeleri üst basamağın metaline çarpıp çınlıyor ve ben de onu bir adım geriden takip ediyorum. Dar metal merdiven topuklarımızın altında sarsılıyor.

"Hey."

Arkamızdan ürkek bir ses duyuyoruz. Jean garajın kapısında duruyor. Cortez'le ben aynı anda duruyor, başlarımızı ona çeviriyoruz. Kafa lambalarımızın ışığı cezaevi projektörleri gibi kızın küçük endişeli yüzünde çarpışıyor.

"Aşağı mı iniyorsunuz?"

"Evet," diyorum. "Aşağı iniyoruz."

"Jean, değil mi," diyor Cortez. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Kapıda durduğu yerde ağırlığını bir ayağından ötekine aktarıyor. Titriyor ama sıkıca tutunuyor. Nico'nun terk edilmiş sırt çantasından çıkarıp ona verdiğim siyah pantolon ve kırmızı tişörtü giymiş. Üstüne de benim fazla montlarımdan birini geçirmiş. Mont, keşişlerin cübbeleri gibi üzerinden dökülüyor. Orada sanki gitmek istiyor ama gidemiyormuş gibi tedirgin tedirgin bekliyor. Garajın loş bir köşesinde yakalanmış kendi lanetinin ağına düştüğü için belli bir dairenin dışına çıkamayan bir hayaleti andırıyor.

"Ben de gelebilir miyim?" diyor.

"Niçin?"

"Şey, sadece istiyorum."

Merdivenden yukarı çıkıyorum. "Hatırladığın yeni bir şey var mı, Jean? Bize söyleyebileceğin bir şey var mı?"

"Hayır," diyor başını iki yana sallayarak. "Hayır, yok." Kollarını kavuşturuyor, garajın yoğun kirli havasını kokluyor. "Ben de gelmek istiyorum."

Ben söze başlarken Cortez lafa karışıyor: "Hayır." Ona bakıyorum. Başını iki yana sallıyor. "Olmaz." Ben emin olmadığım

bir konuda bir tez öne süremeden Cortez bana sufle verir gibi fısıldayarak fakat hızla itirazlarını sıralıyor: "Bir, bu kız ancak kırk beş kilo. İki, silahı yok. Üç, sağlıklı olmadığı apaçık ortada... Anlıyor musun? Ona ihtiyaç yok."

"Daha önce oraya girdi. Yolu gösterebilir."

"Yeraltında bir çukur işte," diyor Cortez. "Sanırım biz de yolu bulabiliriz."

Jean'e bakıyorum. Ayakta titriyor, yalvarır gibi yüzüme bakıyor. Yalnız kalmak istemiyor, hepsi bu. Loş ışıkta o kadar solgun görünüyor ki sanki saydam bir yaratık var da başımı bir kere çevirsem ortadan yok olacakmış gibi geliyor.

"Dinle, memur bey," diyor Cortez artık fısıldamaya gerek görmeden. Gözlerini aşağı inen ince metal merdivene dikmiş. "Bodrumdaki ping pong masalarında oyun oynamaya gitmiyoruz. Bu senin için hazırladığım bir sürpriz parti değil."

Haklı. Cortez'in haklı olduğunun farkındayım.

"Jean," diyorum yumuşak bir sesle.

"Hayır..." Arkasını dönüyor. "Peki. Tamam."

Her ne kadar büyük ihtimalle bir yalan olsa da, "Hemen geri geleceğiz," diyorum ona. "Sen iyisin." Elbette bu da doğru değil.

"Herkesi kurtaramazsın, oğlum," diyor Cortez. Jean garaj kapısından dönüyor. Artık bir anlamda odası olan nezarethaneye gidiyor herhalde. Ya da ağaçlığa doğru gidip dünyadaki son şansını deneyecek. Belki de artık vazgeçti ve geri geldiğimizde onu yatak çarşafıyla kendini asmış halde bulacağız. Gözleri fırlamış, dudakları Peter Zell gibi morarmış olacak.

Aşağı iniyoruz. Hadi bakalım.

Cortez önden gidiyor. Ben de karanlıkta onu takip ediyorum. Hafiften ıslık çalıyor ve onun sesini ve metal merdivendeki topuklarının çınlamasını takip ediyorum. Tepe lambam zaman zaman yarı gölgeli sırtını ve çizmelerinin arka kısmını aydınlatıyor. En sonunda zemine ulaşıp duruyor ve "Hımm," diyor.

Nükleere karşı korumalı bir kapı filan yok. Son basamaktan beton bir zemine iniyoruz. Sıvalı duvarlar; uzun bir bodrum ko-

ridoru. Belirgin ölçüde soğuk (üst kattan belki on derece daha soğuktur), karanlık ve son derece sessiz. Durgun su ve küfü andıran eski taş kokusunun yanında belli belirsiz daha yeni bir koku var: Sanki yakınlarda bir yerde bir şey yanıyormuş gibi acı bir koku bu. Boş alana göz gezdirirken tepe lambalarımız karanlığın içinde birbirini kesen sarı ışık dilimleri oluşturuyor.

Hiçbir şey yok. Tamamen boşluk. Bu uzun, boş ve sessiz koridora bakarken iliklerime kadar hissettiğim şeyi anlamak benim için sadece bir iki saniye sürüyor. Hayal kırıklığı, buz gibi bir hayal kırıklığı... Çünkü içimde bir yer merak içindeydi. İçimde bir umut doğmasına mânâsızca izin vermiştim. Sadece o lanet helikopter nedeniyle değil, bu grubun yayıldığı coğrafik alanın (New England'dan orta batıya) büyüklüğü, internet kapasitesi, bütün dünyanın son sürat taş devrine geri dönmek üzere olduğu sırada, Jordan'ın bir FBI veritabanını çevirmeli bağlantı üzerinden hack'lemesi ve şu gizemli Atlee Miller'ın çarşamba günü öğleden sonra buraya indirildiğini gördüğü ağır sandıklar nedeniyle de...

Aşağı inince burada yoğun bir faaliyet görmeyi umuyordu içimdeki aptal. Artık çeteye hizmet eden eski bir resmi görevli biliminsanının beyaz önlüğüyle emirler yağdırdığını göreceğimi sanıyordum. Fırlatma için son dakika hazırlıkları yapılıyor olacaktı. Biip biip öten konsollar, haritalarla dolu ekranlar, hareket hazırlanan yoğun bir faaliyet içinde bir yeraltı dünyası. James Bond tarzı bir şey, *Yıldız Savaşları* tarzı belki...

Fakat hiçbir şey yok. Soğuk ve karanlık, kötü bir koku, örümcek ağları ve toz. Merdivenin altında ucuz ahşap bir kapı var. Çok küçük bir odaya açılıyor. Bu odada sigorta kutuları, paspaslar, paslanmış siyah bir fırın görünüyor.

Peki, bu *insanlar* nerede? Denizci, Kene, Mutlu nerede? Parlak devrimciler nerede? İnsanlığın son büyük umutları? Bu örümcekler nereye kaçıştı?

Cortez kendi adına soğukkanlı görünüyor. Tepe lambasının titrek ışığıyla birlikte bana doğru dönüyor; yüzünde o tuhaf, ür-

kütücü sırıtış. Yüzü sanki önce dilim dilim doğranmış da sonra tekrar yerine konmuş gibi.

"Kimbilir," diyor, aklımı okur gibi, "belki de süt almaya gittiler."

Gözlerim yavaş yavaş karanlığa alışıyor. Koridorun yukarısına ve aşağısına bakıyorum.

"Tamam," diyorum. "Şimdi ne yapalım?"

"Ayrılacağız."

"Ne?"

Birden ona dönüyorum ve ikimizin lamba ışıkları birleşiyor. Gözleri büyümüş ve parıldıyor. Merdivenden inmeden önce de gördüğüm heyecan ve mutluluk bu. Kesinlikle bir şeyler düşünüyor. Kafasında yeni bir heves doğuyor belli ki.

"Ben bu tarafa gidiyorum," diyor, Western filmlerindeki şerifler gibi başparmağıyla karanlığı işaret ediyor ve yürümeye başlıyor.

"Hayır," diyorum. "Bekle. Ne oluyor? Cortez."

"Marco Polo oynayacağız.* Endişe etme."

Endişe etmeyeyim mi? "Cortez?"

Delilik bu. Peşinden ben de ilerlemeye başlıyorum ama çok hızlı gidiyor ve karanlıkta onu kaybediyorum. Kafasında bir plan var. Benim göremediğim bir kutup yıldızını takip ediyor belli ki. Midemden bir korku ve panik dalgası yükseliyor. Çocukluk kadar eskilerden kalma derin bir endişeye kapılıyorum. Bu karanlık yerde tek başıma kalmak istemiyorum.

"Cortez?"

---

* Marco diye seslenen ebeye diğer oyuncular tarafından Polo diye cevap verilen, Körebe'ye benzer bir çocuk oyunu. *–çn*

4.

Beton zeminde uzun ve dikkatli adımlar atıyor, sırtımı soğuk beton duvara dayıyorum, ışığım önümde zıplıyor, sanki bir fener balığıyım. Tabancam sağ elimde. Gözlerim karanlığa uyum sağlamaya, etrafı araştırmaya çalışıyor. Bir gölgeler diyarında yürüyorum, sanki bir fotoğrafın negatifindeyim. Gevşek kablolar paslı borular yumağı arasında tavandan birkaç işlevsiz çıplak ampul sarkıyor. Girintili çıkıntılı çıplak beton zemine yayılmış uzun çatlaklar. Örümcek ağları ve örümcekler.

Karakolun bodrum planı yukarı katlarınkine benziyor. Tek bir uzun koridor boyunca sıralanan kapılar. Fakat burada çok daha az kapı var ve bu kapılar birbirinden daha uzak. Sanki burası yukarıdaki polis dünyasının ölü versiyonu, yukarının eskimiş bir aynadaki yansıması. Bütün bina ölmüş de buraya, yeraltına gömülmüş sanki.

Koridor boyunca ilerlerken bir kapı gıcırtısı ve bir ayak sesi (çizmenin çelik topuğunun betonda çıkardığı sesi) işitiyorum. Bir ayak sesi daha ve hafif hışırtılı bir gülüş.

Çabucak fısıldıyorum: "Cortez?"

Cevap yok. O muydu? Kapı yeniden gıcırdıyor. Belki de bu başka bir kapı. Yavaşça kendi etrafımda dönüyorum. Lambamın yarım daire şeklindeki ışığında etrafımı inceliyorum ama ışık onu bulamıyor. Neye gülüyor bu adam? Komik olan ne? Acaba

hâlâ koridorun öbür ucunda karanlıkta bir yerde mi yoksa kapılardan birinden içeri mi girdi, bilmiyorum.

"Cortez?"

Tepemde bir cızırtı sesi var, bir şeyler dolaşıyor yukarıda bir yerde, paslı boruların içinde küçük pençeler. Uzunca bir süre hazıroldaymış gibi durup fare mi, köstebek mi her neyse onu dinliyorum. Kalp atışlarım körükten çıkan hava gibi, yüzüme ateş bastığını hissediyorum; belki de çok kilo kaybettiğimden veya çok yorgun olduğumdandır, her bir kalp atışını, her saniyenin geçişini ayrı ayrı hissedebiliyorum.

Hepi topu üç kapı sayabiliyorum. Üçü de koridorun sonunda birbirine yakın. İkisi karşımda solumda, biri sağımda... Başımı iki yana sallayıp gözkapaklarımı ovuşturuyorum. Üç kapı, üç oda... Kapılar ve odalar. Burada tek yapmam gereken şey daha önce yaptığım gibi her kapıyı tek tek açıp kontrol etmek.

Kapılarda tabelalar var. Sağda hemen yanımdaki kapıda, oldukça büyük harflerle ve parlak kırmızı sprey boyayla yazılmış GENEL DEPO tabelası var. Koridorun öteki tarafındaki iki kapıdan yakın olanında yine aynı boyayla KADINLAR yazılı; uzak olanında ERKEKLER yazmasını bekliyorum ama yazı yerine erkek cinsel organı parlak mavi boyayla grafitti tarzı çizilmiş. Burada garip kaçan, toy öğrenci işi, zevksiz bir şey. Cortez'in güldüğü şey bu küçük şaheserdi herhalde, fakat girmeyi seçtiği yer burası değil galiba. Hafif aralık duran, GENEL DEPO işareti olan kapı. Aradan bakıp "Marco," diyorum fakat cevap yok. Bir an için zihnimde onu çok canlı bir şekilde görüyorum: Cortez orada bir sürprizle karşılaşmış, boğazı kesilmiş, korkunç yaradan fışkıran kırmızı kan yerde süzülerek akıyor.

Az sonra "Polo," diyor, uzaktan belli belirsiz. Derin bir nefes alıyorum.

Başımı iki yana sallıyorum. Bu insanlar nerede? Belki bu kapılardan biri başka bir koridora veya çıkışa açılıyor ve oradan başka bir merdivenle daha aşağı iniliyor. Belki buraya gelip yok oldular, toz oldular, gölgelere karıştılar.

KADINLAR yazılı kapı kilitli. Kapı kolunu kurcalıyorum. Acaba yatak odaları mı? Kadınların ranzaları mı? İki avucumla iterek kapıya yükleniyorum. Çok ince, ya çam ya da kontrplak bir kapı bu... Kolay kırılabilir. Derin bir nefes alıp kapıyı kırmaya hazırlanıyorum, ben orada niyetle eylem arasında beklerken aklıma başka bir anı geliyor: Annem öldürülmeden birkaç yıl önce bana güzel bir şey anlatmıştı, hayat Tanrı'nın senin için inşa ettiği bir evdi ve her odada ne olduğunu sadece O bilirdi, sen değil, böyle demişti annem, her kapının ardında keşfedilecek bir şey vardı ve bazı kapıların ötesi hazineyle, bazıları çöple doluydu ama sonuçta hepsini de Tanrı tasarlamıştı; fakat yıllar sonra, şu anda, hayatın tuzak kapılarla dolu olduğunu ve insanın bir tuzaktan diğerine, bir delikten diğerine düşüp durduğunu söylemek daha doğru olmaz mı diye düşünmeden edemiyorum.

Tabancamı tıpkı eski tarz bir polis gibi göğüs hizasına kaldırıyor, kapıya bir tekme savuruyorum. Kapı açılıyor ve duvara çarpıyor, duvardan sekip omzuma çarptıktan sonra bir kere daha duvara vuruyor. Işığım içeriyi aydınlatıyor. Burası ceset dolu...

Zaman alıyor. Tüm resmi görmek zaman alıyor. Karanlık bir odayı bir tepe lambasıyla araştırırken, titrek yapboz parçalarını yerinden tek tek çıkarmak gibi, parça parça mozaikler halinde aydınlatmak gerek. Başınızı çeviriyorsunuz ve birden ışık, kirli sakallı, bakışları donuk bir adamın gevşemiş, sarkmış yüzünü aydınlatıyor. Başınızı bir kere daha çevirince ışık hareket ediyor ve bir kol, parmaklar kıvrılmış, gömleğin kolu sıvanmış, elin hemen yanında devrilmiş bir plastik Taş Devri resimli bardak var.

Işığım odanın içinde geziniyor ve her seferinde bir şey görünüyor.

Odanın ortasında küçük kare şeklinde bir kart oyunu masası var. Üzerinde fincanlar ve tabaklar. Masanın etrafında ölü bedenler çay içmeye toplanmış gibi oturuyor. Uzun çirkin yüzlü, asker tıraşlı bir adam, arkaya düşmüş başıyla şehri bir uçtan bir uca geçen otobüste yana kaykılıp uyuyakalmış gibi. Ellerinden

biri sağ tarafına sarkmış, diğeri masanın üzerinde ve parmaklarını yanında oturan kızın parmaklarına dolamış. Bu Kene olduğuna göre elini tuttuğu kız da Valentin herhalde. Çok koyu tenli, uzun kollu, siyah Valentin öne doğru düştüğünden çenesi masanın üzerinde ve ağzının kenarından örümcek ağı gibi bir sıvı sızmış.

Masada iki kişi daha var. Herkese birer fincan ve tabak. Dört kişilik çay masası.

Kene'nin tam karşısındaki yakışıklı genç adam Mutlu. Geriye doğru kaykılmış ve başı sarkmış, üzerinde Jean'in bahsettiği pelerin var. Masanın altına eğiliyor, parlak mavi markalı spor ayakkabılarını fark ediyorum. Mutlu'nun yanında ablak yüzlü, tombul yanaklı, kıvırcık saçlı bir kız var. Belki bu Denizci'dir, yani eski adıyla Alice. Mutlu'ya sanki ondan rahatsız olmuş veya onun söylediği bir şeye şaşırmış gibi hafifçe sırtını dönmüş.

Işığımı Denizci'nin fincanına çeviriyorum. Çaya benziyor. Kokluyorum ama kokusu yok. Burası bir suç mahalli olduğuna göre polislik gereği hiçbir şeye dokunmamaya dikkat ediyorum. Odanın ortasından köşelere doğru ilerliyor ve daha başka cesetler buluyorum. Birçok ceset var. Fakat kendime hâkim olmayı başarıyorum. Kafa lambam göz doktoru gibi her birinin gözlerini aydınlatıyor. Her göz çiftinin gözbebeğinin genişlemiş olduğunu görüyorum. Gözkapaklarını çekip stor perde gibi kapanmalarını sağlıyorum.

Bileklerinden nabızlarını yokluyor, göğüslerine başımı yaklaştırıp kalplerini dinliyorum. Hiçbirinde hayat belirtisi yok. Sanki bir mumyalar müzesindeyim.

Kapıya yakın oturmuş bir adam var. Sakallı çenesi göğsüne düşmüş. Küçük Adam. Hatırladınız mı? O kadar iriyarı ki bu lakap komik duruyor. Ha-ha. Daha tipine dair hiçbir şey duymadığım bir ceset daha var, gömleksiz, vücudu kaslı, yanağında yara izi olan bir adam, saçları bir sörfçü gibi sapsarı. Onun hemen yanında, masanın altından iki kadın ayağı görünüyor. İnce ayak bilekleri üst üste atılmış iki çıplak ayak. Masadaki kız değil

de bunun Denizci olması bana daha mantıklı geliyor. Belki de tamamen başka biridir; diğer dört kızdan biridir. Hesabı doğru yaptıysam dört genç kadın daha olması lazım. Atlee Miller içeride toplam sekiz kadın, altı erkek olduğunu tahmin etmişti. Bu dördü kod adlarını bilmediğim kişiler. Bu kız –adı her neyse– çayını termostan içmiş olmalı çünkü termos kucağında duruyor. Işığımı termosun içine tutuyorum ve birkaç damla koyu sıvı fark ediyorum.

Tekrar masaya dönüyorum. Mutlu'ya hafif sırtını dönmüş kızın yüzünü hatırlıyorum. Onunla karşılaşmıştım. Nico'nun arkadaşı bu. Helikopteri kullanan oydu.

Işığı tekrar gençlere, fincanların ve termosun dibine tutuyorum. Hepsinin aynı içeceği içtiklerini görüyorum. Bu maddenin ne olduğunu asla öğrenemeyeceğim. Artık buna zaman yok. *Laboratuvara yollayın, çocuklar!* İnsana iyi gelmeyen bir sıvı olduğu belli işte. Hepsi aynı şeyi içip ölmüşler.

Bir de not var. Duvardaki çimento sıva üzerine siyah ve yeşil grafiti harfleriyle yazılmış: BU KADAR SAÇMALIK YETER.

Araştırmaya devam ettikçe başka cesetler buluyorum. Genç bir kadın uyuyan bir kedi gibi kıvrılmış; hemen yanında rasta saçlı bir sarışın, kolları ve bacakları yamuk yumuk iki yana açılmış. Orta yaşların başında bir başka kadın duvarın dibinde bağdaş kurmuş, kollarını kavuşturmuş yoga yapar gibi oturuyor. Bu intihar odasında, zaten korulukta bulduğum ve zaten ölü olduğunu bildiğim Nico'yu da aramam ne komik.

Son ceset arkalarda bir köşede yüzükoyun yerde yatıyor. Diğerlerinden bir kuşak daha yaşlı bir adam bu. Gür saçları koyu. Koyu kahverengi gözler. Gözlüklü, katlanır sandalyeden kayıp yere düşünce, yüzünün yere değdiği taraftaki gözlük camı çatlamış. Eğilip ışığı gözlerine tutuyorum. Astronot. Ağzı açık, dili dışarı sarkmış, gözleri irileşmiş kapıya bakıyor.

Belindeki meşhur kemeri incelemek için eğiliyorum ama belinde kemer yok, yere eğilip dört ayak üzerinde biraz çevresini ararken elim Astronot'un buz gibi soğuk eline değiyor. Silkinip

kalkıyorum ve birden kapıya koşuyorum. Tanrı aşkına ben ne yapıyorum böyle? Burası bir suç mahalli. Denizci'nin (ya da adı her neyse) masanın altından uzanmış ayağının üzerinden atlayıp tam zamanında odadan dışarı çıkıyorum. Çıkar çıkmaz yere eğilip kusuyorum. Aslında midemde kahverengi safradan başka hiçbir şey yok. Kafa lambamın ışığında ayaklarımın üstündeki safrayı görüyorum.

Doğrulup gömleğimin koluyla yüzümü siliyor, aklımı toplamaya çalışıyorum. Odada altı kadın cesedi var: Valentin, Denizci, dört kadın daha. Beş de erkek var: Kene, Astronot, Küçük Adam, Mutlu ve sörfçü saçlı yabancı.

Nico işte bu sondan kaçıyordu. Jean'in yüzünün şiddetle çekilip titremesine yol açan yedek plan buydu.

Topluca intihar etmişler. 2011GV$_1$'in ortaya çıkmasıyla böyle toplu intiharlar epey yaygınlaştı. Ruhani hacılar. Umutsuz yolcular. Yakın zamandaysa sadece dedikodular vardı: City Field'da elli bin kişi hep birlikte ölmüş. Peru yerlilerinden bir kabilenin üyeleri kendilerini çölde boğazlarına kadar gömmüş; çektikleri acı gökyüzünden hızla gelen korkunç yeni tanrıya bir tür kefaret anlamına geliyormuş. Doğru olamayacak, doğru olmamasını umduğunuz söylentiler. Dallas yakınlarında bir baraj gölüne kendilerini atan bir gruptan söz ediliyordu, cesetleri haftalarca su yüzünde kalmış ve kuzey doğu Texas erkenden susuz kalmış. İddialara göre New Orleans'ta Son Çağrı partisi tekneleri günde yirmi dört saat çalışıp şampanya, havyar ve yeterince dinamitle Pontchartrain Gölü'ne çıkıyormuş ve teknedeki herkes kendinden geçip vedaya hazır olunca teknenin gövdesinde dinamitle bir delik açılıyormuş.

Yani bu olay, Rotary Karakolu bodrumundaki toplu intihar, büyük bir olay değil. Dünyayı kurtarma planının üstü çizilmiş, b planı ise buymuş. Yani bir çılgınlıktan diğerine geçmişler. Direniş yok – şerefe, BU KADAR SAÇMALIK YETER, herkes aynı yeraltı mezarında, ölü. Nico Palace hariç – ben karanlıkta ayakta duruyor, koridorun öbür tarafında kapının görünmeyen hatlarına,

yani boşluğa gözümü dikmiş midemin yatışmasını bekliyor, kız kardeşimi düşünüyorum – Nico Palace teşekkürler diyor ama istemiyor. Sana katılmıyorum, diyor, ortada olan bir durum yok. On dört yaşındayken sarhoş olan Nico bana annemizin üzüntüsüyle kendini asan babamızın bir korkak olduğunu söylemişti. "Korkak fare." Şimdi de korkak fare gibi bir termos dolusu ölümü içmeyi reddediyor. B planına karşı çıkarak görevi tamamlayıp dünyayı kurtarmak üzere, şekerleme dolu sırt çantasını alıp kaçıyor.

Onu durdurmak ve en kestirme, en rahat yolun bu olduğuna ikna etmek üzere Jean de peşinden gidiyor. Boşu boşuna niye gidiyorsun? Hep beraber olmak varken neden tek başına bir işe kalkışıyorsun?

O bunları söylerken, korku filmlerinin sonunda aniden mezardan çıkan bir el gibi yerin altındaki sığınaklarından biri çıkıp onları izliyor ve yakalıyor. İkisinin de ortak plandan kaçtığını varsayıyor, birlik olduklarında ısrar ediyor.

Bu kişi Astronot belki de. Eğer zaman bulabilmişse. Dört buçukta koridorda Nico ile konuştuğunu biliyoruz. O sırada aşağı taşınma işinin bitmesine daha zaman var. Kuşku lehine düşünürsek bundan sonra hızlı hareket edilmişse taşınma işi bitmeden hemen önce saat 4.45 olmuştur. Bu durumda, yani kapak saat beş buçukta kapatıldığına göre Astronot merdivenden yukarı çıkıp Nico ve Jean'i yakalayıp öldüresiye yaralamaya ve geri dönüp bodruma inmeye yetecek zaman bulabilir.

Arkama dönüp ceset dolu odaya bakıyorum. Odaya tekrar gireceğim. Evet. Gireceğim. Hemen. Astronot senaryosu zamanlama açısından suya düşerse, o zaman odada ölenler dışında birinin bunu yapması gerekir ki bu da altıncı adam oluyor. Buraya gelenlerin sekiz kadın ile altı erkek olduğunu bildiğimize göre sekiz kadından Nico ile Jean'i düşünce kalan altı kadını bu odada ölü buldum. Fakat altı erkekten beşini içeride. Bir kişi eksik. Kim?

Cevap Jordan mı? Jordan odada yok. Jordan zehirlenip ölmemiş. Peki Jordan nerede?

Fakat diğer bir soru, neden sorusu (ki ana soru bu) bir fırtına bulutu gibi öteki soruların üstüne çöküyor. Katil kim olursa olsun niçin yaptı bunu? Böyle bir günde Nico'nun bir çayırlıkta bu şekilde kan kaybederek ve nefes alamayarak ölmesi neye hizmet eder, intihar grubundan kaçanları geri getirip ölmelerini sağlamak hangi ihtiyacı karşılar ki? Sırtımı kapıya dönmüş ayakta dururken, bu neden sorusu beynimde ince sesli bir çıngırak gibi ötüyor. Dönüp içeri girmeli, biraz daha delil toplamalıyım.

Barut ve yapışkan bant yardımıyla cesetlerden parmak izi alabilirim. Sonra da bıçağı bulabilirsem ondan da parmak izi alabilirim, Böylece bıçağı en son kullananın Astronot olup olmadığını da anlayabilirim.

Sonuca yakınım, neredeyse vardım bile, gerçekler etrafımı sarıyorlar ve tek yapmam gereken onları düzenlemek, gruplamak, elemek, üzerinde düşünmek ve parçaları birleştirmek. Uzak bir gökyüzündeki yıldızlar, yanıp sönüyor ve bir görünüp bir kayboluyorlar, şekilleri belli değilse de takımyıldızlar halinde gruplanıyorlar.

"Henry!"

Cortez'in sesi heyecanla çınlıyor. Başka cesetler bulmuş olmalı. Herhalde kapısında anatomik grafiti olan odadaydı. Bir şey bulmuş olmalı.

"Hiçbir şeye dokunma," diye bağırıyorum, duvar boyunca onun bulunduğu odanın kapısını bulmaya çalışarak. "Orası bir suç mahalli."

"Suç mahalli mi? Henry, Tanrı aşkına çabuk gel."

Sesi üçüncü odadan geliyor. GENEL DEPO tabelalı odadan. Işığımı takip ederek ilerliyorum ve açık kapıdan başını uzattığını görüyorum.

"Çabuk buraya gel," diye sesleniyor. "Memur bey, bunu görmen gerek kesinlikle."

5.

Cortez odanın ortasında ayakta duruyor. Etrafı tavana kadar yığılmış sandıklarla çevrili. Ellerini ovuşturuyor. "Tamam, işte bu," diyor zevkten dört köşe olmuş, ağzı sulanarak. "Tamamdır, tamamdır, tamamdır."

"Cortez?"

"Evet, evet, evet."

Işığım sırtına ve etrafına yansıyor, bodrumun diğer yerleriyle aynı donukluktaki hatlarını aydınlatıyor: gri, tozlu duvarlar, çatlaklı beton zemin. Sandıklardan başka karmakarışık bir yığın halinde yan yatmış karton kutular, kamp fenerleri ve kibrit kutularıyla dolu mavi bir plastik çöp kutusu. Arkada giyecek rafı: kışlık montlar, içlikler, bereler. İki tane hurdaya çıkmış robot gibi, birbiri üstüne konmuş yarım boy çelik dosya dolabı.

Ve bütün bu eşyanın ortasında Cortez, Meksika fatihi gibi bir ayağını sandıklardan birinin üzerine uzatmış duruyor. Yüzünde bir sevinç maskesi, iri iri gözleri umut dolu... Işığımı ona çevirdiğimde adam sanki ışıldıyor; onda daha önce hissettiğim belli belirsiz ağırlık kalmamış, dalga dalga ışık saçıyor.

"Eee buna ne demeli?" diyor.

Sabırsızım, şaşkınım. Cesetlerin olduğu odaya dönmek ve işimi yapmak istiyorum.

"Cortez ne var?"

"Ne demek ne var? Ne düşünüyorsun?"

"Ne hakkında?"

"*Hepsi* hakkında."

"Hepsi *ne*?"

Gülüyor. "Hepsi, *hepsi* işte!"

O karanlıkta birdenbire Abbott ile Costello komedi ikilisine benziyoruz. Aklım başka yerde. O bıçak nerede? Kahrolası testere dişli bıçağı düşünüyorum. Odanın karanlık zemininde onu bulamayacağımı düşündükçe nefretle titriyorum. Zira katil korulukta bir yerlere atmış olabilir. Fakat neden, yine soruyorum neden ve hep soracağım neden? Tam kendin de intihar etmek üzereyken bıçağı saklamazsın ki. Küle dönüşmesine az zaman kalan bir ağaçlıkta neden bıçak saklayasın ki? Zihnim gerçekler ve varsayımlar arasında gidip geliyor. Fakat Cortez kolumu tutup beni sandıklardan birinin başına sürüklüyor. Dönüp yere çömeliyor ve sandığın kapağını aralıyor. Kapak gürültüyle yere düşerken Cortez de hızla geri çekiliyor.

Kafa lambamın ışığını sandığa yöneltiyorum: Düzinelerce peynirli makarna paketi var. Ucuz marka hatta marka bile sayılmaz. Karton kutuların üzerinde sadece PEYNİRLİ MAKARNA yazıyor.

Cortez arkamda bekliyor. Nefes nefese kalmış. Elini saçlarının arasından geçiriyor. Birkaç kutuyu çekip alıyor ve kenara atıyorum. Makarnaların altında külçe altın, silah, rafine uranyum gibi beni şu anda etkileyebilecek bir şey var mı diye bakıyorum. Fakat hayır, bütün sandık makarnayla dolu. Görebildiğim kadarıyla, bu sandıkta parlak turuncu kutularda çiğ makarnadan başka bir şey yok.

"Cortez," diyorum ve o televizyondaki satış kanalı sunucuları gibi kollarını sallayarak, "Dur dur," diye bağırıyor. "Dur, dahası var."

Diğer sandıkların da kapaklarını tabut kapağı gibi biraz kanırtarak açıyor. Fakat sonuç aynı. Daha fazla peynirli makarna

paketi, bir sandık dolusu spagetti sosu, kırk adet Costco boyu dev kırmızı biberli sos, doldurulmuş Ravioli, elma püresi, folyoya sarılı atıştırmalık kekler... İşime yarar hiçbir şey yok. Kutular dolusu hiçlik, hatta hiçliğin bir parodisi sanki. Dünyanın sonuna hazırlanmak isteyen birine yapılmış bir şaka gibi. Sırıtışınızı elinize saklayarak, "Eh, makarnaya da ihtiyacınız olacak!" der gibi...

Fakat Cortez gülmüyor. Bir bana, bir de bu ucuz yiyeceklere bakıp duruyor. Sanki benim kendimi sevinçle yere atıp yaşasın diye bağırmamı bekliyor.

"Bulduk," diyor sonunda, gözleri fıldır fıldır dönerken kocaman ağzıyla gülümseyerek.

"Neyi bulduk?"

"Gizli zulayı. Ganimeti bulduk, memur bey. Silahları da. Şok tabancaları, miğferler ve telsizler. İşte burada," diyor dönüp bir başka sandığı tekmeleyerek. "Bu sandık uydu telefonu dolu. Hepsinin de şarjı dolu. Bu insanların burada bir şeyler sakladığını biliyordum."

Şaşkın şaşkın bakıyorum ona. Bu da onun deliliği, Cortez tarzı teşhis konulmamış asteroit psikozu. Şok tabancaları mı? Miğferler mi? Sanki yeraltında miğferlerimiz başımızda oturup uygarlığın bir fırtına gibi gelip geçmesini bekleyeceğiz. Uydu telefonlarıyla haberleşeceğimizi düşünen kim? Cortez bir kasa daha açıyor. Bunun da içi şişelenmiş su dolu. Cortez, Kral Tutankamon'un mezarını bulmuş arkeolog edasıyla "İşte budur," diye bağırıyor.

"Yirmi beş litrelik damacanalar," diyor birini ince plastik sapından tutup hızla çekerek. "Bu sandıkta yirmi dört tane var. Şimdiye kadar açtığım sandıklardan beş tanesi sadece su, sadece beşi. Bir kişi ortalama günde on beş litre harcasa bir tanesi bir buçuk gün idare eder." Gözleri lambamın ışığında bilgisayar gibi yanıp sönerek, cızırdayarak rakamları çatır çutur yiyor. "Hadi diyelim on litre olsun."

"Cortez."

Dinlemiyor. Onun açısından bu iş tamam. Kendi âlemine daldı bile. "Eğer bunların yerinde biz olsaydık, on dört kişiysek... on dört mü demiştin?"

"Öyleydi başlangıçta," diyorum. "Ama öldüler."

"Biliyorum," diyor hiç düşünmeden ve tekrar hesaplamalarına dalıyor, "eğer on dört kişi varsa, bir ay belki yeter. Fakat Minik ile bana, sadece ikimize..."

"Öldüklerini nereden biliyorsun?"

"Bekle," diyor ve yamulmuş bir karton kutu çekerek içini karıştırıyor. Öyle heyecanlı ki neredeyse içine düşecek. "Bak su filtreleme tabletleri, en azından yüz elli tane. Böylece kaplarda depolanmış su bitse bile, buradan çıkıp dereye giderek... Dereyi hatırlıyor musun?"

Hatırlıyorum. Jean'in peşinden beni nereye götürdüğünü bilmeden giderken ama bu yolun sonunda bir şekilde Nico'nun cesedini bulacağımı bilerek, derenin içinden suya bata çıka geçtiğimizi hatırlıyorum. Cortez'e ters ters bakıyorum; şaşkınlığım giderek kızgınlığa dönüşüyor. Çünkü burada ne kadar su depoladıkları umurumda değil. Depoladıkları öteki şeyler, yığın yığın kutular ve şişkin siyah çöp torbalarında neler olduğu beni ilgilendirmiyor.

"Ne düşündüğünü biliyorum," diyor birden, bir adım yaklaşıyor bana. Tepe lambasının ışığı gözüme vuruyor. "Seni tanıyorum. Göremiyorsun çünkü nasıl bakmak gerektiğini bilmiyorsun. Fakat ben bu odaya göz gezdirdiğim zaman gelecek günleri görüyorum. Yaşanacak günleri ve çarpmadan sonra dışarıda hayatın nasıl olacağını bilmiyorum. Fakat günler akıllıca geçirilirse aylara, aylar da yıllara çevrilebilir."

"Cortez, bir dakika," diyorum onun tepe lambasından bana vuran ışığı elimle kesmeye çalışarak. "Öldüklerini nereden biliyorsun?"

"Kimin?"

"İnsanların, Cortez..."

"Ah tamam. Tamam. Odada birini buldum. Elinde bir fin-

canla bir dinlenme koltuğuna uzanmış, ayakları havada, gözleri pörtlemiş." Gözlerini şaşılaştırıp dilini dışarı çıkararak kurbanın görüntüsünü taklit ediyor.

"Bir dakika…"

"Senin koridorda kustuğunu işittiğim zaman da geri kalanını bulduğunu tahmin ettim."

"Cortez bir dakika, bulduğun adam…"

"Konserve açacağı!" diyor, elini bir torbaya daldırıp oradan bir şey çıkararak. Sesi gitgide yükseliyor, vızıldıyor, dalgalanıyor. "Bingo. Sevgili memur bey, şu zor zamanlarımızda en çok ihtiyaç duyulabilecek şey bu konserve açacağı işte." Onu bana atıyor, ben de otomatik bir hareketle yakalamak üzere ellerimi açıyorum. "İşte buraya bunun için gelmiştik."

"Hayır." Karanlıkta gözlerini bulmaya çalışıyorum. Umutsuzca onu sakinleştirmeye, beni dinlemesini sağlamaya çalışıyorum. "Buraya kız kardeşimi bulmak için gelmiştik."

"Ölmüş. Öyle değil mi?"

"Evet, ama öyleyse de işimiz bitmedi. Yani buraya ona yardım etmeye gelmiştik."

"Senin için öyle denebilir."

Konserve açacağını elimden bırakıyorum.

"Ah be, memur bey," diyor. "Zavallı yavrum."

Cortez, fedaim, karanlıkta kibrit çakıp bir sigara yakıyor. "Sonraki hayatımı Massachusetts'in batısındaki kırsal bölgede bir avuç polisle geçirmeyeceğimi biliyordum. Benim gibi bir adam için işler kötüye giderken bu rahat bir hayat ortamı olmazdı. Fakat bir yerlerde böyle bir yer olduğunu tahmin ediyordum. Kız kardeşinin seni helikopterle kurtardığını söyler söylemez, tamam dedim, bu insanlarda yok yok. İçi gerekli malzemeyle dolu, güvenli bir yerleri de vardır muhakkak. Günlerce yetecek. Burada aşağıda bulunanlar, umduğum kadar iyi değil ama kıyamet günleri için kötü de sayılmaz. Bu son günler için hiç mi hiç kötü sayılmaz."

Peki ne yapalım, öyle olsun der gibi gülüyor. Her zamanki hırsız Cortez kendini ele verircesine

gülerek avuçlarını açıyor. Onun böyle biri olduğunu hep az çok biliyor ama açıkça kabullenmek istemiyordum. Şaşırıyorum ama neden? Bir zaman geldiğinde onun da benim yolumu seçtiğini düşünmeye başlamıştım. Zira çarpmadan önceki son iki ayını bana adamıştı. Benim de bizim aptal kahramanı ararken, yanımda güçlü ve atik bir yardımcıya ihtiyacım vardı. Bu sonuca varmış ve Cortez üzerinde artık daha fazla kafa yormayı bırakmıştım. Fakat insanların yaptıkları her şeyin bir nedeni vardır. Polisliğin ve hayatın bir numaralı dersi budur.

Belki bu gerçeği, onun dışa dönük görünüşünün aslında fırlamak üzere olan bir yaylı tuzak olduğunu, benim de bunu şimdiye kadar çoktan fark etmem gerektiğini düşüneceksiniz.

"Kardeşin için çok üzgünüm," diyor. Gerçekten de üzgün görünüyor ama devam ediyor. "Fakat Henry, dünya da ölmek üzere... Tüm bu mevzuda sır olmayan tek şey bu. Çözdük olayı. Asteroit sebep oldu. Ve buradaki bu insanlar gelecek bölümü atlamaya karar verdiler, biz de onların yerini alacağız. Devralıyoruz mülklerini."

Bu muhabbet öldürüyor beni. Buradan çıkmalıyım. Cesetlerin olduğu odaya dönmeli, şu diğer kurbanı görmeliyim. Yapmam gereken işleri yapmalıyım.

"Cortez, gördüğün adam nasıl biriydi?"

Ağzında sallanan sigarasıyla bir adım öne geliyor ama cevap vermiyor.

"Cortez? Adam nasıl biriydi?"

Gömleğimin yakasına yapışıyor ve beni sertçe duvara doğru itiyor. "Bak ne olacağını sana söyleyeyim. Kendimizi buraya kapatacağız."

"Hayır. Hayır, Cortez, bu mümkün değil."

Fısıltıyla, neredeyse mırıltıyla konuşuyor. "Kendimizi buraya kapatacak, altı ay kesinlikle dışarı çıkmayacağız. Sonraysa gerekirse su için çıkabiliriz. O da ancak çok mecbur kalırsak. Onun dışında yeni cennetimizde spagetti sosunun dibi görünene dek keyif süreceğiz."

"Çarpışmadan sonra hayatta kalamayız."

"Kalabiliriz."

"Hayır."

"Bazıları yaşayacak."

"Ben değil... Ben yaşamak istemiyorum. Zaten bunu yapamam."

Bu çözülebilir bir vaka. Gerçeği açığa çıkarabilirim. Bu gizemi çözmeliyim.

"Evet, yaşayabilirsin. Günlerce. O günleri birlikte geçiririz. O günleri yaşamak istiyor musun, istemiyor musun?"

"Cortez, lütfen," diyorum, "cesetler var, barut tozu ve yapışkan batla onların parmak izini almalıyım." Cortez'in yüz ifadesi üzüntüye dönüşüyor. Son anda şok tabancalarından birini alıp arka cebine attığını fark ediyorum. Birden kolunu bana doğru uzatıp şok tabancasını ateşliyor ve atışın yakıcılığını hissederken sıçrıyor, sendeleyerek yere düşüyorum.

ALTINCI KISIM

B Planı

2 Ekim Salı

Sağ Açıklık 16 47 47.9

Dik Açıklık -75 18 19

Uzanım 80.4

Delta 0.034 Astro-birim

1.

"*MUSKINGUM NEHİR HAVZASININ SUYUNU İÇMEYİN.*"

"*MUSKINGUM NEHİR HAVZASININ SUYUNU İÇMEYİN.*"

Ah hayır…

"*MUSKINGUM NEHİR HAVZASININ SUYUNU İÇMEYİN.*"

Tanrım, ah hayır.

Cortez lütfen bunu yapma. Lütfen bunu yapmış olma. Çok şey biliyorum ama yeterli değil yine de. Neredeyse sonuca ulaşmak üzereyim ama henüz ulaşamadım.

Ama yaptı, yaptı işte, tamam artık. Nezarethanedeyim. Parmaklıklar arkasında, kötü çocukların kaldığı tarafta, Lily'nin ince döşeğinde. Rotary Emniyet Teşkilatı'nın sabit telsizi bir iki metre ötemde duruyor ve durmaksızın Muskingum nehir havzasının ölümcül olduğu hakkındaki uyarıyı tekrarlıyor. Bunu bilincim gidip geldiği sırada, beynim hâlâ uğuldarken, Cortez yapmış olmalı. Düşünceli davranıp telsizi koridor boyunca sürükleyerek benim için buraya getirdi herhalde. Ayrıca konserve yiyecek ve dört büyük bidon su bırakmış. Başımı çevirdiğim zaman hücrenin arka duvarı boyunca bir kare oluşturacak şekilde düzgün istiflenmiş suları ve yiyecek paketlerini görebiliyorum.

İnce yatakta midemin üzerinde kıvrılarak öne eğiliyor ve ellerimle yatağa abanıyorum. Böyle dört ayak üzerinde durmak

iyi geliyor. Her şey düzelecek. Bu kesinlikle geri doğru bir adım, evet, buna şüphe yok, fakat bir çözüm olmalı, bir çıkış yolu olmalı; olmalı ve ben onu bulacağım; işler de yoluna girecek.

Telsiz tıslıyor ve cırlıyor. "*MUSKINGUM NEHİR HAVZASININ SUYUNU İÇMEYİN.*" Kaydın geri kalanı, yani güvenli yerler, ilk yardım istasyonları, bekleme yerleri ve Ohio'luların birbirine yardımları yayından çıkarılmış. Geriye kalan su ile ilgili kısım ise durmaksızın biteviye tekrarlanıyor.

Odaya güneş ışığı vuruyor. Demek ki gündüz. Casio'ya göre saat 12.45. Öğlen ama acaba hangi gün?

Parmak uçlarımla gözlerimi ovuşturuyorum ve dişlerimi gıcırdatıyorum. Gerçekten baygın mıydım bilmiyorum ama değildim herhalde. Şok tabancasının acısını hatırlıyorum, karnıma gelen yarım amperlik şimşeği, ardından kollarımla bacaklarımın kilitlenişi, sarsıntı ve kendimi yerde bulduğumu. Arkadaşım dediğim saldırganın beni bir muşambaya sardığını belli belirsiz hatırlıyorum. Beynim sanki geçici olarak açılıp kapanıyordu. Belki mücadele edebilir, sızlanabilirdim ama bir noktada mücadele etmem artık imkânsızlaşmıştı. Beni merdivenlerden yukarı sürükleyerek çıkardığını hissettikten sonra kendimden geçmişim.

Küçük gri hücrenin tozları soluk aldıkça içime doluyor. Buradan elbette çıkacağım. Şimdilik kilitliyim ama elbette ki burada ölecek değilim. Bu kötü durum, tüm kötü durumlar gibi eninde sonunda bir çözüme ulaşacak.

Tekrar saatime bakıyorum. Hâlâ 12.45. Çalışmıyor. Saatin kaç olduğunu bilemeyeceğim artık. Maia gittikçe yaklaşıyor ve ben burada kilit altındayım. Yakıcı bir panik balonu ciğerlerimde şişiyor; paniği alt etmek için sık sık nefes alıyor ve sonunda onu güçlükle de olsa yutuyorum. Yatağın ayakları arasında ve duvar köşelerinde, bizim bu odayı Jean için hazırlarken temizlediklerimizin yerine, yeni örümcek ağları belirmiş. Lily için; çünkü o zaman onun adı buydu. Lily, Goblen, uyuyan güzel…

O burada değil. Jean'in nerede olduğunu bilmiyorum. Cortez bodrumda. Ben üst kattayım. KADINLAR tabelalı oda ceset

dolu. Erkekler tarafında bir ceset var. Nico yok. Köpek çiftlikte. Saatin kaç olduğunu da bilmiyorum. Hangi gün bugün…

Yataktan sendeleyerek kalkıyorum, sağ ayağım yerde bir şeye çarpıyor ve o şey yuvarlanırken tıngırdıyor. Bir sürahi. Mütevazı kahve üretimimiz için kullandığımız. Her şey burada: sürahi, öğütücü olarak kullandığımız büyük kalemtıraş, elektrikli ocak ve gittikçe azalan kahve çekirdeklerimizin yaklaşık olarak yarısı. Cortez kandırdı beni, saldırdı, sürükleyerek buraya getirdi, düşüncelerimle beraber beni buraya kapattı. Ama yiyecek, içecek ve kahve içebilmem için gerekenleri de hücreye bırakmış. Kendisi bodrumda ganimetlerinin ortasında ellerini ovuşturarak ejderha gibi bir oraya bir buraya gidip geliyordur.

Kahve çekirdeklerine gözlerimi dikiyorum. Yarısı yerde yatıyor, yarısı yukarıda. Sonumun burada geleceğini hissetmiş miydim? Hatırlamıyorum ama sanırım hissettim, sanırım zavallı hasta Jean'e bakarak onun yerine kendimi koymuş, onun yattığı yere zavallı bir hasta olarak kendimin uzadığını düşünmüştüm. Sanki zaman büküldü de bir çemberin içinde döndük durduk, bir kedinin kuyruğunun peşinden koşup yakalaması gibi.

Tekrar ayağa kalkmayı deniyorum – başarıyorum – ayaktayım – kapı kilitli.

Nico, ben sadece… deniyorum, uğraşıyorum, tamam mı? Elimden geleni yapıyorum.

Ellerimle yanaklarımdaki hafif uzamış sakala dokunuyorum. Çimi biçilmemiş bahçeye benzeyen bu yüzden, bu çirkin düzensizlikten nefret ediyorum. Belki hatalıyım, belki de çok vaktimiz var. Ucunu kaçırdım bir kere zamanın. Burada çürüyeceğim bu gidişle. Tuvalet olarak köşeyi kullanacağım. Giderek açlığım ve öfkem artacak. Dakikaları saymaya başlayacağım. Kafese tıkılmış adam.

Parmaklığın diğer yanında, hücrenin karşısına gelen duvarda, anahtar asmakta kullanılan çengeli görebiliyorum.

Ölümden de beter bu, nezarethanede diri diri gömülmek, çoğunu öğrenmek ama yeterini kadar değil. Elimdeki bilgileri bir

kartopu gibi ileri yuvarlamam ve gitgide kartopunu büyütmem gerek. Saat kaç, hangi gündeyiz? Belki de vakit gelmiştir. Patlama olmak üzeredir. Gökyüzünü saran bir ışık, yeryüzünün sarsılışı ve her şeyin birbirine girişi, kaos, yangın, aşağıdaki suç mahallinin ve bu karakolun çöküşü, benim ölüşüm ve kimsenin ne olduğunu artık asla bilemeyecek oluşu...

Bütün gücümle haykırıyor, kendimi demir parmaklıklara atıp onları sallıyor, avuçlarımı açıp parmaklıkları dövüyorum. İşimi yapmak, öğrenmek ve görmek zorundayım.

Derken ayak sesleri geliyor koridordan. Bağırıp parmaklıkları dövüyorum.

"Cortez? Cortez!"

"Cortez de kim?"

"Ne?"

Hücrenin arka duvarında bir patlama, üzerime toz yağıyor. Toz yavaş yavaş yatışınca parmaklıkların öteki yanında Jordan beliriyor. Elinde bir yarı otomatik tabanca. Öteki elinde hücre anahtarları. Gözleri ateş gibi yanarak öfkeyle bana bakıyor. Ne güneş gözlüğü, ne beyzbol şapkası ne de kendini beğenmiş gülümsemesi var.

"Nerede o?" diyor, tabancasını havaya çevirerek. "Nico nerede?"

Hücrede geri geri kaçıyorum. Saklanacak yer yok. Burada sadece bir yatak, bir klozet var.

"Öldü," diyorum. "Öldüğünü biliyorsun."

Tekrar ateş ediyor, merminin sıcaklığının yanımdan geçtiğini hissediyorum. Başımın çok yakınında duvarda patlıyor. Ellerimi havaya kaldırdığımı, başımı eğip büzüldüğümü fark ediyorum. Bu aptalca, hayvani yaşama içgüdüsü yok olmuyor, asla da yok olmayacak.

Jordan berbat görünüyor. Onu yüzünde alaycı bir gülüşle, yan yan bakıp etrafını iğnelerken gördüm hep. Aklımda öyle biri olarak yer etmiş. Concord'da benim için o sırlarla dolu, üstünlük taslayan bir serseriydi. Şimdiyse suçluları ileri yaşlarında ta-

nımak için yaşlandırdıkları fotoğraflardaki gibi. Genç yüzünde birkaç günlük sakal, bir kulağından çenesinin ucuna kadar giden derin bir yara izi var. Sağ bacağında akut enfekte bir yara olduğu anlaşılıyor. Pantolon paçası yukarı kıvrılmış. Açık kısımda kırmızı, siyah ve irin renginde kenarları olan bir yara sargısı. Umutsuzca acı çektiğini görebiliyorum. Benim gibi.

"Nerede o, Henry?"

"Nerede olduğunu bana sormayı bırak."

O yaptı. O öldürdü. O kadar belli ki. Jordan bana doğru yürüyor. Ben de ona doğru gidiyorum. Aramızdaki parmaklıklar sanki aynaymış da birimiz diğerinin ayna tersiymişiz gibi yaklaşıyoruz birbirimize.

"Nerede o?"

Tabancasını çekip kalbime nişan alıyor. İçimde yine o aptalca yaşama arzusunun, geri dönüp saklanma isteğinin titrediğini hissediyorum. Fakat bu sefer topuklarımı yere vurarak duruyor ve gözlerinin içine bakıyorum. "Nico öldü," diyorum. "Onu sen öldürdün."

Yalandan bir kafa karışıklığıyla buruşturuyor yüzünü. "Daha yeni geldim buraya."

Tabancayla bana nişan alıyor ve içimden öleyim artık diye geçiriyorum. Kurşun beynimi dağıtsın, işim bitsin ama öncelikle bu hikâyenin sonunu öğrenmem lazım. "Boğazını neden kestin?"

"Ne dedin?" diyor.

"*Neden*?"

Hızla kendimi yere atarken dizimi kahve sürahisinin üstüne bastırıp kırıyorum. Ben hareket edince Jordan tabancayla beni takip etmekte zorlanıyor, "Hareket etmeyi bırak sana lan," diyor ama elimde artık üçgene benzer bir cam parçası var ve son çarem bu, yerden kalkıp parmaklığa doğru atılıyorum. Bütün gücümle parmaklıklar arasından midesini nişan alıp karnını kesiyorum. "Hay sikeyim..." Korkuyla karnına bakıyor. Bu garip bir yara; cam dar bir açıyla sallanıyor ama deli gibi kan akıyor, petrol gibi

koyu bir kan fışkırıyor. Elimle onun diğer elindeki hücre anahtarını yakalamak için bir hamle yapıyorum ama ben yakalayamadan halkayı ve anahtarları arkasına doğru, kapının dışına, koridora atıyor.

"Kahretsin," diyorum. Jordan ise "Orospu çocuğu," diyor ve karnına götürdüğü eli kan revan içinde alıyor.

"Onu neden öldürdün?"

Bilmek zorundayım. Tek istediğim bunu öğrenmek. Telsizin hâlâ devam eden anonsunu belli belirsiz duyuyorum. "*MUSKINGUM NEHİR HAVZASINDAKİ SUYU İÇMEYİN.*" Jordan parmaklıkların arasından boğazıma sarılmaya çalışıyor. Fakat eli kanla kayganlaştığı için ıskalıyor beni. Geri çekilip tükürüyorum. "Ben de onu arıyorum," diye ısrar ediyor. "Buraya onu bulmaya geldim."

Parmaklıkların arasından kolumu uzatıp bacağını yakalıyorum. İşaretparmağımı baldırındaki sargının altına sokuyorum. Acı bir çığlık atıyor. Adice bir dövüş taktiği. Jordan elimden kurtulmaya çalışıyor ama izin vermiyorum. Her iki elimi de parmaklıklardan çıkarıp bir elimi üst bacağına sımsıkı kenetliyor, diğeriyle iltihaplanmış yarasını oymaya çalışıyorum. Âdeta canavarlaştım. Çığlık atıyor. Bir cevap istiyorum. Cevabı bulmam lazım.

"Bağırmayı kes," diyorum, her iki kolum parmaklıklar arasından kukla oynatır gibi dışarı uzanmış, onu sımsıkı tutuyorum. "Konuş. Anlat."

"Neyi?" diyor, acıdan soluk alamaz halde zorlukla konuşabiliyor. "Neyi?"

"Gerçeği."

"Ne gerçeği?" diyor soluk soluğa. Elimi hafifçe gevşetip ona biraz soluklanma fırsatı veriyorum. Acıdan bayılmasını istemem. Alacağım bilgi daha önemli. Öğrenmeliyim. Nefes nefese karnındaki yarasını eliyle tutuyor. İkimiz de yerde, pisliğin içindeyiz. Farley ve Leonard'ın *Criminal Investigation*'ının on dördüncü bölümündeki talimatlar gereği karşılıklı bir anlaşma

zemini oluşturmak amacıyla ona bildiklerimi anlatmaya başlıyorum.

"Kız arkadaşını Concord'da terk ettin. Abigail ile orada kalman lazımdı ama sen ortadan yok oldun. Elbette ki büyük günden bir hafta önce, bütün grubun yeraltına ineceğinin kararlaştırıldığı zamanda buraya geldin. O günü nereden biliyordun?"

"Benim bir şey bildiğim yok. Söyledim ya."

"Yalancı. Katil. Sen buraya ayın yirmi altısında, çarşamba günü geldin. Çünkü o gün yeraltına ineceklerini ve Nico'nun da onlardan ayrılacağını biliyordun. Belki de bunu ona sen söylemişsindir. Onlardan ayrılıp seninle dışarıda buluşmasını istemişsindir. O da sırtında çantasıyla memnuniyetle seninle buluşmaya gelmiştir."

Parmağımı yaranın içinde döndürüyorum. Debelenip kaçmaya çalışıyor ama izin vermiyorum. Kımıldamaması için onu parmaklıklara sıkıca bastırıyorum.

"Öteki kızı hiç beklemiyordun ama, değil mi?"

"Hangi öteki kız?"

"Bu yüzden de önce onu öldürmek zorunda kaldın. Hızla işini bitirip boğazını keserek Nico'ya..."

"Ya bir siktir git... Hayır. Buraya onu kurtarmaya geldim ben."

"Kurtarmak mı? Onu *kurtarmaya* mı?"

Şimdi bacağındaki yaranın içindeki elimle ona elimden geldiği kadar fazla acı çektirmeye çalışıyorum. Artık bayılmasından korkmuyorum. Ölse bile umurumda değil. İkimizin de ölmesini umursamıyorum. Ya doğruyu söyleyecek ya da ikimiz de öleceğiz.

"Onun da, diğer kızın da boğazını kestin ve onları öylece bıraktın. Niçin? Tüm bunları neden yaptın?"

"Böyle bir şey mi oldu? Nico'nun başına böyle bir şey mi geldi?"

Başını geri atıyor, parmaklıklara vuruyor. Umurumda değil. Onu sıkıca tutmaya devam ediyorum. Yaptıklarını itiraf etmesini bekliyorum. Buna ihtiyacım var, Nico'nun ihtiyacı var.

"Onu neden öldürdün? Neden? Kardeşimi öldürmek aptalca dünyayı kurtarma planlarınızın neresinde vardı?"

Uzun bir sessizlik oluyor. "*MUSKINGUM NEHİR HAVZASINDAKİ SUYU İÇMEYİN*," diyor telsiz iki kere üst üste. Jordan gülmeye başlıyor. Gözlerini iri iri açıp başını arkaya atıyor, o soğuk donuk gülüşüyle, kısık bir sesle tıslar gibi gülüyor.

"Ne?"

Hiç. Kupkuru bir gülüş.

"Ne?"

"Planmış. Hangi plan? Yok, plan falan. Uydurduk. Gerçek değil. Hepsini uydurduk."

2.

Neredeyse her zaman her şey göründüğü kadar basittir. İnsanlar hayatın zor ve sıkıcı yanlarına yarı gizli bir umutla yüzeyin altında daha fazlası olduğu, daha derin anlamların sonunda ortaya çıkacağı beklentisiyle bakar; kaderin aniden yön değiştirmesini, şaşırtıcı gerçeklerin ortaya çıkmasını beklerler. Fakat her şey neredeyse hep olduğu kadardır, hemen hemen hiçbir zaman tozların altında kalmış parlak bir cisim bulunmaz.

Gerçekten de devasa bir asteroit bize yaklaşıyor ve hepimizi öldürecek. Bu bir gerçek, sert, soğuk, somut gerçek... Yok edilmesi, değiştirilmesi mümkün olmayan bir gerçek.

Gerçek gerçektir derken bu dar kafalı, ukalaca inatçılığımda haklıydım. Nico'ya anlatıp durduğum, onu durdurmakta kullanmaya çalıştığım basit yakıcı gerçek. Her zaman ben haklıydım ve Nico her zaman haksızdı.

Jordan tüm olayları açıklıyor, büyük asteroitin yönünü gizlice değiştirme tezgâhındaki amacı en ince ayrıntılarına kadar anlatıyor. Sonuçta benim haklı olduğum, Nico'nun haksız olduğu ortaya çıkıyor. Haklı olduğumu öğrenmek beni hiç de mutlu etmiyor. Tam tersine mutluluk değil, kapkara bir acı kaplıyor içimi. Zaten ölmüş birine "Ben demiştim," demek, yanıldığı şeyin uğruna kurban giden kız kardeşime "Sen haksızdın," demek ne

berbat şey. Keşke geçmişte ona gerçekleri *söylememiş* olsaydım; keşke hayattaki tek akrabası olan abisinin bir an için bile olsa ona inandığını düşünme zevkini ona verseydim.

Mesafeli patlama planının, 2011GV$_1$'in kendi yolundan çok ince bir hesapla atomik yolla saptırılmasının asla işe yaramayacağı bir yana, böyle bir plan zaten hiç olmamıştı. Planın sahibi olduğu ileri sürülen Hans-Michael Parry diye isyancı bir biliminsanı yoktu. Kandırılmışlardı. Çoğu, Astronot, Kene, Valentin, Denizci, Goblen hatta Isis bile birer aptaldı. Aldatılmış avanaklar. Hepsi buraya, karakola toplanmış, asla var olmayan bir adamın gelişini beklemişlerdi.

Nico öldü, bunların hiç önemi yok yani. Boşu boşuna geldiler buraya kadar ve şimdi kardeşim ölü.

Dışarıda, iki bayrak direği arasındayız. Serin ve güneşli, güzel bir öğleden sonra. Ohio'ya geldiğimden beri havanın açtığını ilk defa görüyorum. Jordan bütün hikâyeyi baştan sona anlatıyor. O anlatırken ellerimle yüzümü kapatıyorum, gözyaşlarım parmaklarımın arasından süzülüyor.

Astronot'un asıl adı Anthony Wayne DeCarlo'ymuş ve hiçbir bilimsel eğitimi yokmuş, astrofizikten anlamıyormuş ve askeri bir geçmişe de sahip değilmiş. Bir banka soyguncusu, uyuşturucu madde üreticisi, satıcısı ve bir dolandırıcıymış. DeCarlo on dokuz yaşındayken, abisi, Aurora bölgesinde bir Bank of America şubesini soyarken kaçmak amacıyla bir arazi aracı çaldığı için Colorado'da on yıl hapse mahkûm olmuş. Dört yıl üç ay yattıktan sonra şartlı tahliyeyle dışarı çıkmış ama tahliyesinden altı ay sonra Arizona'da bir uyuşturucu imalat laboratuvarına çevirdiği kiralık bir apartmanda tutuklanmış. Beş yıl ceza alıp iki yıl sonra iyi halden dışarı çıkmış ve bu böyle sürüp gitmiş. Bu arada evvelki yıl kırk yaşına gelmiş. Bu kadar uzun süre mahkemelerde işi olunca, yargı çevrelerinde yakışıklı ve ağzı laf yapan adam ve çeşitli yasak maddeleri üretmekte mahir biri olarak ün salmış. Bu yüzden de takma adlarından biri kendinin de gururla söylediği üzere Büyük Eczacı'ymış.

Kirli işleri için yardımcı olacak birçok genç kadın ve erkeği toparlayıp onları organize etmekte özel becerisi olmasa hapishanede daha uzun zaman yatacakmış. Bu gençler DeCarlo'nun yerine o maddeleri taşıdıkları ve sattıkları için sık sık hapis cezası alırlarmış. Şartlı tahliye memuru DeCarlo'nun kalın dosyasında bir yere, üzülerek onun "başka şartlar altında yaşasa, büyük bir lider olabileceği" notunu düşmüş.

Başka şartlar da gerçekleşti, hakikaten değişti her şey. Asteroit geldi, polisler, Amiş reisler ve hayat sigortası satıcılarıyla birlikte uyuşturucu satıcılarının ve serserilerin hayatı da değişti. Maia'nın dünyaya çarpma ihtimalinin yüzde ona çıktığı sırada Medford Massachusetts'te bir bodrum katta yaşayan Anthony Wayne DeCarlo, Astronot unvanını alıp devrimin lideri, komplo ağını ören isim ve insanlığın kurtarıcısı oluvermiş.

DeCarlo gibi bir huzursuz ruh, paranoyak ve kendine hayran kişilik için Maia bütün bir hayat enerjisini ortaya koyabileceği bir şeymiş. İçine tüm otorite karşıtı kaba enerjisini doldurabileceği bir sepet... Boston Common Parkı'nda kürsüye çıkıp devletin gizli planına karşı çıkan karizmatik bir ses, bir avuç şüpheli bilimsel "sonuç" ve arka cebinde tabancasıyla bir köşe başı vaizi olup yeni bir genç taraftar grubu edinmeye başlamış. Gökten gelecek bir ölümün korkusuna kapılmış ve bu yüzden bir arayış içine girmiş gençler ona kapılanmış.

Gençler ona aldandılar. Kız kardeşim de aldananlar arasındaydı. Sebebini görmek pek zor değil, anlamak da asla zor olmadı. Diğer seçeneği ders veren, fırça çeken, hiçbir umut olmadığını söyleyen, doğru doğrudur, bu kaçınılmaz bir şey diyen abiye inanmaktı. Halbuki bu dünyada Astronot gibi olanlar başka bir hikâye anlatıyordu. Daha güzel ve daha kolay inanılabilecek bir hikâye. Statüko bize tuzak kuruyor. Tok kediler ve karar alıcılar, birader, ölmeni istiyorlar senin.

Yalan, yalan – hepsi yalan!

İşte tam bu sıralarda, yani geçen yıl sonbaharın bitimine doğru, FBI, Anthony Wayne DeCarlo'yu, yani Astronot'u iz-

lemeye başlamış. Fakat o sıralardaki çoğu federal kurum gibi FBI da eleman eksikliği çekiyordu. Bütün elemanlar hayatta yapmak istedikleri son arzularını gerçekleştirmek üzere görevden ayrılıyordu. Hâlâ görevine devam edenlerin ise iş yükü çok artmıştı. DeCarlo gibi pislikleri, tüm teröristleri, psikopatları ve Maia'nın hayatta yeni bir fırsat olarak göründüğü sıradan sabıkalı budalaları izlemeleri gerekiyordu. Bunların hepsi de hükümete karşı son bir şiddeti konuşuyor, nasıl bir komplo olursa olsun onu nasıl ortaya çıkaracakları veya önleyecekleri hakkında atıp tutuyordu. Onlara bakılırsa asteroiti ya tamamen hükümet uydurmuştu ya da hükümet asteroitle ilgili gerçeği gizliyordu.

Astronot'un adamlarının toplam sayısı otuzu aşmıyordu; endişe gerektiren bir tehdit oluşturabilecekleri düşünülmüyordu; ta ki Derek Skeve adlı birinin New Hampshire Ulusal Muhafızlar bölüğüne girmesine ve sorguda yeni karısı tarafından bu tehlikeli işe zorlandığını itiraf etmesine kadar.

"Onu zorlayan Nico'ydu, anlıyor musun? Derek'i harcayan oydu," diyor Jordan. "Bu iş Nico'dan talep edilmişti. Böylece Astronot'a, örgüte, o noktada hedefleri pek de net olmamakla birlikte örgütün hedeflerine bağlılığını ispat edecekti."

Jordan'ın da gerçek adı farklı. Adam aslında gerçek adı William P. Kessler Jr olan bir ajanmış. Bu kadar çok yeni bilgiyi, beynim almıyor artık.

"DeCarlo örgütündekilerle bu tür zalim oyunlar oynamayı sever: Grup içi/grup dışı dinamikler, bağlılık testleri gibi oyunlar yapar," diyor Kessler. "Uyuşturucuyu kaçırdığında bunu hep yapar. Budalanın birine ikinci budalaya karşı savaş açtırırsın. Böylece o sonsuza kadar senin adamın olur. Aynı taktiği bu yeni komplocu grubunu oluştururken de kullandı."

Ajan Kessler, FBI'da teknik serviste stajdayken hızla ajanlığa terfi etmiş. Tıpkı benim herkes ortadan kaybolduğu veya işten ayrıldığı için hızla dedektifliğe terfi ettiğim gibi. Astronot'la ilgili gizli plan onun aldığı ilk işmiş. "Doğal olarak hâlâ bu konu üze-

rinde çalışıyorum," diyor Rotary Karakolu bahçesindeki bayrak direğine bakarak.

Derek Skeve'un dili iyi polis kötü polis taktiğiyle on dakikada çözülmüş, Ay üsleriyle ve onu aptal olarak gören Kessler'ın ekibiyle ilgili bülbül gibi şakımaya başlamış. Ardından Astronot'un başka bir kuklasını ele geçirmişler ve adamın gerçekte neyin peşinde olduğunu öğrenmişler: Nükleer silah. Silahları adama vermeye karar vermişler. Kessler kendini Jordan Wills diye tanıtmış, ucuz Ray-Ban gözlüğüyle şakacı, kendini beğenmiş bir provokatör.

"Bir gece yarısı adamın evine damladım," diyor Kessler. "Ona saçma sapan bir hikâye anlattım. Eski bir deniz asteğmeni olduğumu, elimde şu biliminsanı ve onun planlarının gizli belgelerinden oluşan bir hazine bulunduğunu, gruplarının ününü duyduğumu ve onlardan başka kimsenin bu işi halledemeyeceğini düşündüğümü söyledim."

"Yedi mi peki?"

"Ah evet," diyor Kessler. "Neyse ki yedi. Ona ülkenin başka yerlerinde başka benzer ekipler olduğunu söyledim. Onun ve arkadaşlarının özel bir görevi olduğunu anlattım. Hemen hareket geçti. Benim bakmasını söylediğim yerlerde hayali bombalar aramaya başladı. Bir ileri bir geri, bir sağa bir sola. Kimseyi öldürmemesi, *gerçek* bir bomba bulamaması için onu oyalıyordum aslında."

Dinliyor, başımı yukarı aşağı sallıyorum. Güzel hikâye. Sevdiğim türden iyi bir hikâye. En zor zamanda bile masum insanların güvenliğini sağlamaya çalışan, görev başında kalmayı seçmiş güvenlik görevlilerinin gerçekleştirdiği, düzgün planlanmış ve iyi uygulanmış bir polis operasyonu hikâyesi. Basit bir strateji ve belirli bir niyetle kurgulanmış bir blöf: Örgütün üyelerini öğren, onları bir şeylerle oyala, çılgın umutlarını beslemek üzere yemle. Fakat bu hikâye benim çok hassas bir noktama dokunuyor. Dinlerken sık sık ellerimle yüzümü kapatıyorum ve gözyaşlarım parmaklarımın arasından süzülüyor.

Kessler ve diğer ajanlar Astronot'u gerçek bir gizli plan içinde olduğuna inandırabilmek için ona gerekli sahte belgeleri ve malzemeyi sağlamışlar. İnternet erişimi ve iletişim araçları, resmi görünümlü NASA ve Deniz Kuvvetleri istihbarat belgeleri. Ve en önemli dekor: Kessler'ın FBI'daki tanıdıklarından birinden ödünç aldığı, Afrika Boynuzu'nda yürütülen ama artık anlamsız olduğu için sona erdirilen bir barış operasyonundan geri çekilen SH-60 Seahawk, çift motorlu orta yük helikopteri.

Karanlık anlarımda beni endişelendiren hep ya yanılıyorsam ve gerçek göründüğü gibi değilse düşüncesiydi. Her şey gerçek gibiydi çünkü gerçek gibi görünmesi istenmişti.

"Ya belge nasıl hazırlandı?" diye soruyorum. Aslında o hâlâ bende. Elli sayfalık anlaşılmaz matematik hesaplarıyla dolu karmakarışık yazılı o belge bisiklete bağlı vagonda duruyor. "Sayılar nereden bulundu? Plandaki?"

"İnternetten." Omuz silkiyor. "Herkese açık kayıtlar. Biri NASA'dan bir dosya çıkarabilir. Doğrusu artık bu iş bir oyuna dönüştü bir noktada. Olayı nasıl daha saçma hale getirebiliriz diye uğraşıyorduk. Daha ne kadar mantık dışı, inanılmaz bir senaryo ortaya atabiliriz ve bu insanlar hâlâ inanmaya devam edebilir diye merak ediyorduk. Dibine kadar gidebiliyorlardı tabii. İnsanlar her şeye inanabilirler, yeter ki inanmak istesinler."

Oyunun sonu tahmin ettikleri gibi gerçekleşmiş. Jordan rolündeki Kessler, Astronot'un Parry'nin yerinin bulunduğunu ve serbest kaldığını öğrenmesine izin vermiş. Bunun için sahte kimlikli biri bir başka sahte kimlikli kişinin yerini bildirmiş. O kişinin Ohio'ya nakliyesini Jordan organize edecekmiş. Geri kalan insanları toplayıp yerel bir havaalanı yakınındaki bu terk edilmiş karakola getirme ve orada bekletme sorumluluğu ise Astronot'a verilmiş.

"O da bu işi yaptı."

"Elbette. O sırada dünyayı kurtaracağından emindi. Uyuşturucu satıcısı ve soyguncu kimliğinden bir kahramana dönüştüğünü sanıyordu. Fakat senaryoyu biz yazıyorduk ve senaryo aslında

hiç olmayan ve ışıklar kararana kadar gelmeyecek birini kimseyi rahatsız etmeden ıssız bir yerde beklemeleriyle sona eriyordu."

Kessler ile ağaçlar arasında yavaş yavaş yürüyoruz. Küçük açıklık alan eğilmiş ağaçlarla çevrili. Siyahımsı kırmızı kan damlaları cesedi bulduğum çamurlu su birikintisinde hâlâ belli. Kessler cinayet yerini görmek, kanıt için bütün izleri almak istediğini söyledi. Ben bütün bunları yaptığımı açıkladım ama kendisinin de ayrıca yapmak istediğini bildirdi.

Bu yüzden ağaçlıktayız ama Ajan Kessler hiçbir şey yapmıyor. Sadece açık alanın kenarında durmuş yere bakıyor.

Bir şey hariç her şey ortada aslında. O şey de epeyce açık sayılır.

"Jordan?"

"Kessler," diye beni düzeltiyor sakince, bir adım atarak.

"Kessler. Ne oldu? Neden buraya geldik?"

Gözlerini kırpıştırıyor.

"Kessler?"

Topuklarının üzerinde yere çömeliyor. Nico'nun öldüğü yerdeki çamura bakıyor. Gerçeği onun söylemesine ihtiyacım var. Her şeyi açıkça bilmem gerek.

"Kessler? Neden buraya geldin?"

Alçak bir sesle konuşmaya başlıyor. Yavaşça, şaşkın konuşuyor.

"DeCarlo bir manyak. Katıksızından. Dosyası kötü olaylarla dolu. Ani şiddet. Aldatmış, kazıklamış veya işler kötüleştiğinde fena işler yapmış." O kadar nefret ettiğim kendini beğenmiş Jordan gitti, görev başındaki öfkeli FBI ajanı hali de. Çocuğun teki aslında. Kalbi kırık bir genç adam. "Sonuçta bu adamın her şeyi yapabileceğini biliyorduk; her şeyin palavra olduğunu anladığında veya anlamasa bile... Sonunda dünyanın kendisinin de içinde olduğu halde gerçekten yok olacağını anladığında... Siktiğimin narsisti. Tanrı bilir ne tür bir korku buraya getirdi onu." Dalgın bakışlarla söyleniyor. "Tanrı bilir."

Kız kardeşimin yüzükoyun yerde yattığı gözümün önüne geliyor. Elbette elimde değil. Yüzüstü yerde, yarasına çamur bulaşmış. *Tanrı bilir.*

"Ben başaramadım," diyor Kessler, neredeyse dişlerinin arasından soluyor; botuyla yere tekme atıyor. Yüzünü elleriyle kapatıyor. "Diğerleri sikimde değil. Aptallar, sarhoş hippiler. Cezalarını buldular. Bomba çalmaya kalkıştılar. Fakat o..." Dizlerinin üstüne çöküp ağlıyor yine. "O hariç."

Biliyordum. Belki de onu koridorda ayağını sürüyerek hücreye gelirken gördüğüm anda anlamıştım.

"Sen... ona karşı bir şeyler hissediyordun."

Gülüyor, gözyaşıyla karışık ıslak bir gülüş. "Evet. Ergen herif. Ona karşı bir şeyler hissediyordum. Onu *seviyordum* lan."

"Ama onu kurtarabilirdin. Buraya gelmemesini, her şeyin palavra olduğunu söyleyebilirdin."

"Söyledim!" Bana öfkeyle değil, yalvarır gibi bakıyor. Umutsuz. Çaresiz. "Her şeyi anlattım. New Hampshire'daki o gün, statta helikopterin gelip onu almasını beklerken, ona her şeyin düzmece olduğunu, FBI ajanı olduğumu. DeCarlo'nun bir dolandırıcı ve her şeyi yapabilecek bir psikopat olduğunu söyledim." Adamın takma adını tükürür gibi tekrar ediyor. "Büyük Eczacı. Ona sikik polis rozetimi bile gösterdim." Sesini alçalıyor. "Fakat..."

Ah be, Nico, lanet olsun. "Sana inanmadı tabii."

Kessler başını iki yana sallıyor, sık sık nefes alıyor. "Artık çok geçti. İşin içine fazla girmişti. Yarattığım bu fantezi dünyasına dalmıştı. Ona inan ki Parry asla gelmeyecek dedim. Parry iki hafta içinde gelmezse helikopteri çalıp onunla dönmesini söyledim. Bana *söz vermesini* istedim." Yüzünü kapatmış, ağlıyor şimdi.

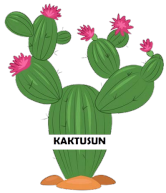
O söz vermezdi. Kardeşim kimseye söz verecek biri değildi asla.

"Geri gelmedi. Ben gelmek zorunda kaldım. Bir nokta geldi... Yani... Onu düşünmekten edemiyordum... Gelip onu bulmak zorundaydım. Burada ölmesine izin veremezdim." On dakika

önce düşündüklerimi kelimesi kelimesine o söylüyor: "Bir hiç uğruna ölmesine müsaade edemezdim."

İkimiz de açıkça ortada olan gerçeği, geç kaldığını, geç kaldığımızı biliyoruz.

Ajan Kessler buraya delil toplamaya gelmedi aslında. İzleri incelemiyor. Yerlere bir süre dalgın dalgın bakıyor ve sonra ağaçların arasından yavaşça geri dönüyoruz.

3.

Sıra bende... Onun hikâyesini dinledim. Şimdi de Ajan Kessler, benim hikâyemi istiyor.

Cinayet mahallinden karakola doğru ilerliyor, çalılıkların üzerinden atlayarak yukarı çıkıyoruz, henüz yirmili yaşlarda, yaralı iki bitkin adam, ip köprüyü homurdana homurdana güçlükle aşıyor, ağaçların yanından ihtiyarlar gibi yavaş yavaş geçiyoruz. Yürürken soruşturmanın bütün aşamalarını anlatıyorum. Jean'i koruda buluşumu, ardından Nico'yu nasıl bulduğumu, ikisinde de benzer yaralar olduğunu fakat yaraların büyüklüğünün farklılığını, Nico'nun Astronot'la ölümünden bir saat önce tartıştığını öğrendiğimi bir bir dile getiriyorum. Ben anlatırken ara sıra sözümü kesip ya soru soruyor ya da fikrini söylüyor. Tıpkı eskiden, sıradan polis soruşturmasında yaptığımız gibi meslektaşımın gözden geçirebilmesi için zihnimde ayrıntıları sıralıyor, olguyu düzenliyorum.

Karakola vardığımızda Kessler, Nico'nun cesedini incelemek için telsiz odasına uğruyor. Bense garaja dönüp zemindeki krater benzeri açıklığın etrafında dolanıyorum. Cortez'in zamanını merdiven boşluğunu molozla doldurmakla geçirdiği belli. Kırdığı betondan çıkan tüm molozu yığdıktan sonra garajın zemininindeki betonu parçalamaya devam etmiş ve çıkan yeni molozları

da merdiven boşluğuna atmış. Öyle ki garaj zemini kraterlerle kaplı ay yüzüne dönmüş. Çukurun kenarında yığının içinden yılan gibi çıkan gevşek bir ip görünüyor. Eski yardımcımın beni nezarethanede terk ettikten sonra yaptıklarını hayal edebiliyorum. Muşambayı taşlarla doldurup kendisi bodruma indikten sonra onu çukura doğru çekmiş, böylece tünel ağzını kapatmış. Musa'nın arkasından Kızıl Deniz'in kapanması gibi...

Cortez bodrumun mülkiyetini devralarak kendince bir UZAK DURUN işareti yapmış...

"İntihar olasılığı yok," diyor aniden içeri giren Kessler.

"Ne?"

Hafifçe öksürüyor. "Diğerleri tamam. Hoşuma da gitti. Belki Parry'den umutlarını kestiler, belki kandırıldıklarını anladılar. Ya da DeCarlo'nun bir psikopat olduğunu, çarpışmadan sonra hayatın kısa ve acımasız olacağını bile fark etmiş olabilirler. Sığınak olsun olmasın. Bu durumda geriye zehir seçeneği göze güzel gelebilir."

Kessler bunları, yani gerçekleri kesik kesik, parça parça söylüyor. Benim Nico'nun donuk yüzüne, boğazındaki kara-siyah yarasına baktıktan sonra yaptığımın aynısını yapıyor. Acısını saklıyor. Bence bu tavır insanı biraz olsun rahatlatan bir şey.

"Ya Astronot? Hayır." Başını iki yana sallayarak sözünü sürdürüyor. "Kesinlikle hayır."

"Onun bir manyak olduğunu söylemiştin," diyorum. "Her şeyi yapabilecek bir manyak demiştin."

"Doğru ama bunu yapmaz. Başka insanların intiharı ona vız gelir ama kendi intiharı öyle değil. O dünyada eşi bulunmaz bir narsist. Ondaki büyüklük hezeyanları astronomik boyutta. İntihar onun profiline uymaz."

"Farklı bir dünya bu."

"O kadar da farklı değil."

"Fakat ben..." Moloz yığınına bir göz atıyorum. "Onu gördüm. Orta yaşlı gür siyah saçlı, kemik saplı gözlüklü, koyu kahverengi gözlü biri."

Kessler kaşlarını çatıyor. "Bu tarifi nereden aldın?"

"Miller'dan."

"O kim?"

"Şu Amiş. Tanığım. Grupta bu tarife uyan başka biri var mıydı?"

"Pek mümkün değil ama," diyor Kessler. "Yine de olabilir. Sıkı izlemeye çalıştık ama gruba giren çıkan bazı insanlar oluyordu. Tek bildiğim hiçbir senaryoda Anthony DeCarlo'nun intiharı yok."

Moloz yığılı merdiven başına dönüyorum. Aşağıda yanlış bir kimlik tespit etmiş olmam ve kız kardeşimin katilinin hâlâ hayatta olması ihtimali beynimde bir şimşek çaktırıyor. Hiç düşünmeden yere eğiliyor, yığının tepesinden bir taş alıp yuvarlıyorum. Sonra bir tane daha...

"Demek bodrumda olduğunu düşünüyorsun?" diye soruyorum Kessler'a.

"Öyle umuyorum elbette." O da gelip bir dizini yere koyarak bana yardım etmeye başlıyor. İnleyerek yerden bir taş alıyor. "Çünkü onu öldürmeyi çok istiyorum."

Ajan Kessler ile merdiven başındaki moloz yığınını açmak için her taşı tek tek yerinden kaldırırken omuz kaslarım, sırtım ağrıyor. Zihnim ise vücudumdan çıkıp yerküreyi dolanıyor, uzak ülkelerde bir peri masalındaki hayalet gibi geziniyor. Her yerde dua edenler, çocuklarına bir şeyler okuyan, son defa kadeh kaldıran, sevişen, umutsuzca son anlarının tadını çıkarmaya çalışan insanlar. Ve ben, Palace, burada bir taş yığınının başına bir yabancıyla birlikte diz çökmüş, başımıza ne geleceğini bilmeden köstebek gibi tünel kazıyorum.

Geçit açıldığında önceki defa olduğu gibi yine ağırlığımız altında sallanan dar metal merdivenden aşağı iniyoruz. Önde ben, arkamda Ajan Kessler.

Bodrum koridorunda cep fenerimin düğmesine dokunup yakıyor ve onu köşelere tutuyorum. Her şey geçen seferki gibi

karanlık, soğuk ve sessiz. Beton zemin, çimento sıvalı duvarlar, garip kimyasal koku.

Kessler bir şeye takılıp sendeliyor. Çevreye çakıl taşları fırlıyor. Arkama dönüp ona sessiz olmasını işaret ediyorum. O da kaşlarını çatıp sessizlik işareti yapıyor. Karanlık bir odada pantomim yaparak birbirine unvanlarını hatırlatan iki pejmürde kılıklı emniyet profesyoneliyiz.

Havayı kokluyorum. Her şey aynı görünse de beni tedirgin eden bir farklılık var. Hava her nasılsa durgunlaşmış; karanlık aynı olsa da sanki yeni gölgeler belirmiş.

Merdiven altındaki küçük fırınlı odayı geçiyor ve fenerlerimizi dipteki üç yan yana oda kapısına tutuyoruz. Genel Depo, Kadınlar ve graffitili kapı.

"Cesetler?" diyor Ajan Kessler. "Palace?"

"Bir saniye," diye mırıldanıyorum. Gözlerim Genel Depo'nun açık kapısına kilitlenmiş. Bu kapı yirmi beş derece kadar aralanmış. Kapanmasın diye de arasına boş peynirli makarna kutuları kat kat yapılıp sıkıştırılmış. Tabancamı çekip kapıya yöneliyorum. Cortez niyetini bana çok kesin ifade etmişti. Bu odada çarpışmadan sonra dışarıyı yoklamaya çıkmadan, altı ay kadar kalmayı düşünüyordu. Fakat bu kapı özellikle aralık bırakılmış. Peki ama neden? Soru hiç değişmiyor, hep aynı: Neden?

"Cortez?" diyorum, kapıdan içeriye doğru. Bir adım ilerliyorum. "Hey, Cortez."

Kessler karanlıkta bir şey mırıldanıyor. Ona doğru eğiliyorum, gözlerimi kısıp ışığımı tutarak bakıyorum. "Sikeceğim bu herifi," diye mırıltıyla tekrarlıyor.

Haklı. Sikeceğiz bu herifi. Işığımı KADINLAR odasının kapısına tutuyor, Kessler'a başımı sallıyorum, o da başını sallayarak bana karşılık verip içeri dalıyor. Karanlık heyecan dalgaları içindeyim. Geriye, Genel Depo'ya şöyle bir dönüp bakıyorum. Sonra Kessler'ın peşinden içeri dalıyorum.

"Tanrım," diyor Kessler yüksek sesle. "Tanrı aşkına."

Onun önüne geçip karanlık mumya manzarasına bakıyorum.

Nefesim kesiliyor, eskimiş havayı içime çekemiyorum. Mankene benzeyen cesetler eriyen mumlar gibi birbiri üzerine eğilmiş. Valentin ve Kene el ele. Mutlu yine peleriniyle, Denizci/Alice masanın altında, bacakları çaprazlanmış. Hepsinin gözleri kapalı, yanakları donuk ve solgun, ağızları daha fazla bir şeyler içmek ister gibi açık. Jordan daha önce yaptığım gibi odanın içinde dolanıyor; durmadan başını iki yana sallayarak kendi kendine "Yüce İsa" diye mırıldanıyor ve korkunç görüntüyü o da sahne sahne aklına yazıyor. O bir teknik servis stajyeri, bir çaylak, ama kendini çabuk toparlıyor; hatta benden de çabuk.

Her birinin kimlik tespitini yapıyor. Zaten bildiğim kod adlarını söylüyor. Mutlu, Kene, Valentin ve masanın altında Denizci. Bunlara benim henüz bilmediğim birini ekliyor. "Bu Athena diyor," sırtını Mutlu'ya hafif dönmüş, tombul yanaklı kızı göstererek. "Buffalo'dan bir veteriner asistanı. Mutlu'nun gerçek adı Seymour Williams bu arada. Evanston'dan bir avukat yardımcısı. Babasının bir giyim mağazası var."

Yüzünde yara izi olan iri yapılı sarışın Balıkçıl. Öteki kadınlar Atlantis, Ateşböceği ve Daimi. İriyarı adam tahmin ettiğim gibi Küçük Adam.

"Burada Astronot yok," diyor Kessler, ben de "Bu tarafta," diyerek karanlıkta onu bulmak için dönüyorum. Fakat onun yerine Cortez'i buluyorum. Yarı yarıya yere yuvarlanmış. Vücudu açık kapı tarafından gizlenmiş, sağ kolu garip bir biçimde bedenine doğru bükülmüş, sanki buraya kadar yuvarlanarak getirilmiş ve eski bir halı gibi atılmış.

Yüzüne ışığı tutuyorum. Yüzünden vurulmuş.

"*Palace*?"

Durumdan çıkardığım sonuçlar beynimde tek tek yerine oturuyor. Sendeliyorum. Sanki anahtarlar sıra sıra kilitlerde dönüyor ve kilitler açıldıkça her şeyi anlıyorum. Cortez daha yeni, yani son yirmi dört saatte öldürüldü. Düşündüğüm ilk şey bu. Öyleyse bu yeni bir cinayet demek, yani katil hâlâ hayatta... Merdiven boşluğunu dolduran Cortez olduğuna ve

merdiven boşluğu biz açana kadar kapalı olduğuna göre katil burada bizimle birlikte...

"*Palace*?"

Öldüğünden emin olmak için elimi boynuna dokunduruyorum ama yüzünden belli, kesinlikle ölmüş. Ağzını ve burnunu uçuran ve orada bir patlayıcı yarası, yuvarlak bir boşluk açan bir tür genişleyen mermiyle yüzünden vurulmuş. Zavallı Cortez havaya uçmuş yüzüyle, zehir içen bir oda dolusu insanın yanında, sanki bir partiye davetsiz misafir olarak katılmış gibi. Komik. O da bunu komik bulurdu.

"Palace, lanet olsun," diyor Kessler ve birden irkilip başımı kaldırıyorum.

"Kessler..."

"Bu o değil."

"Ne?"

"Buradaki o değil." Bir iki metre ötemde benim gibi çömelmiş cep fenerini bir cesedin yüzüne tutuyor. Gür koyu renk saçlı gözlüklü adam. "Astronot sandığın adam bu mu?"

"O değil mi?"

"Hayır."

Yeni sonuçlar yerine oturuyor. Dönüp Kessler'ın baktığı ve ışığının ürkütücü bir hale çizdiği yüze bakıyorum.

"Emin misin?"

"Ben adamı gördüm, onunla konuştum," diyor Kessler.

"Bu o değil mi? Koyu kahverengi gözlü..."

"Bu gözler koyu kahverengi değil."

"Elbette artık değil. Çünkü o artık ölü."

"Bu gözler ela."

"Hayır, ela değil."

"Palace, bu *o değil*."

Fısıldayarak konuşuyoruz. Birden bodrumun sessizliğinde bir yerlerde bir silah patlıyor ve biri, belki de birden çok kişi çığlık atıyor ve biz hızla kapıya koşuyoruz. Birbirini tuzağa düşüren iki komedyen gibi kapıda göğüs göğse geliyoruz. Sonra hemen

birbirimizi iterek önde ben, arkamda Kessler sesin geldiği yana seğirtiyoruz.

Kapısında grafiti olan odanın bu defa kapısı açık ve içeride ışık var. İçeri girer girmez ikisini de hemen görüyorum. O dar alanda, karşılıklı donmuş gibi duruyorlar. Jean ufak tefek bedeninin önünde kollarını uzatmış iki eliyle bir tabancayı sıkı sıkıya tutuyor. Adamın tam midesine nişan almış. Karşısındaki Astronot, yani gerçek adıyla Anthony Wayne DeCarlo, diğer takma adıyla Büyük Eczacı, üzerinde sadece havlu kumaştan önü açık bir bornozla, çıplaklığını, koca göbeğini, tabancalı kadını ve belki de hiçbir şeyi hiç umursamıyor. Burası bir daire mutfağı kadar küçük bir yer ve neon ışıklarıyla bar gibi aydınlatılmış. Ağzına kadar da uyuşturucu imalatına yarayan öteberiyle doldurulmuş: boş şişeler, uzun borular, yanmakta olan ve üzerinde pis bir şeyin fokurdadığı bir Bunsen ocağı, yanmayan başka bir ocak. Kaldırdığı ellerinin birinde Cortez'i öldürdüğü kendi tabancası var, büyük, antika bir çakmaklı tabanca. Muhtemelen ev yapımı yarım gömlekli kurşunla dolduruluyor. Kemerin hâlâ köşeye atılmış pislik içindeki Levi's pantolonunun belinde olduğunu fark ediyorum. Kemerde artık sadece çatallı çekiç asılı.

"Silahları indirin," diyorum. Kimse silahını indirmiyor. Odaya bir adım giriyorum. Arkamda Kessler var. Silahı elinde soluk soluğa benim perdelediğim odayı görmeye çalışıyor. Astronot uzun uzun tembel bir kertenkele gibi esniyor. Jean'in vücudu sanki bedenindeki bütün atomlar yerinden çıkmış gibi, bir tür engeli aşan çok hızlı giden bir jet gibi, seğiriyor, sallanıyor, kıpırdanıyor. Hepimiz onun dal gibi titreyişine bakıyoruz.

"Silahları atın," diyorum bir kere daha. "Atın dedim."

Jean gözlerini Astronot'tan ayırmadan bana sanki kütüphanedeymişiz ve ben yüksek sesle konuşmuşum gibi "Şişşşt," diyerek cevap veriyor. Astronot gülüyor ve bana yılan bakışıyla bir an göz kırpıyor. Arkasındaki karmaşık düzenekte meth mi her ne pişirdiyse onu içip kafayı dumanlamış biri için gayet soğukkanlı. Kızın silahı karşısında hareketsiz, elleri kendi canı öyle istemiş

gibi yarı yarıya havada. Sanki silahınızın tehdidine boyun eğiyorum ama büyük bir uzlaşmaya girecek değilim diyor.

Oda leş gibi asit, amonyak ve yanık tuz kokuyor. Arka planda hafif bir gürültü var. Odaya neon ışığını sağlayan benzinli jeneratörün hafif sesi bu. Bira markası sembolleri, çiğ renkli camdan bir Captain Morgan biblosu, ışıklı Noel zincirleri, loş bar ışıkları, amonyak kokusu ve toz. Cortez'in gördüğü koltuk ve ayrıca L şeklinde bir kanepe de buraya tıkılmış. Sanki adam doğal habitatını, kendi pis hayvanat bahçesini burada, yeraltında yeniden kurmuş.

Filmi geri sarıp olayları tersinden sıraya sokarak hızla hesaplama yaparken bakışlarım ikisi arasında gidip geliyor. Cortez dün bu odaya kapı aralığından baktı ve gözleri kaymış, ayakları havaya dikilmiş bir adam gördü. Onu ölü sandı ama Astronot ölü değildi. Sadece aldığı madde veya maddeler her neyse onun etkisiyle son bir haftadır dalgaların üstünde uçuyordu. Pişirdiğini kullandığı, kendini dumanladığı, bu tek odalık sıcak kimyasal duman üretim yerinde bir midye gibi mutluydu. Bir zaman sonra kendine geldiğinde, bu yeraltı hâkimiyet bölgesini denetime çıkmış, Cortez'in peynirli makarnalarının ortasına çöktüğünü görünce de onu yüzünden vurmuştu.

Gözümü dört açmalıyım. Olayın devamı gözümün önünde gerçekleşiyor. Taraflar hâlâ hareket ediyor. Jean çektiği tabancayla DeCarlo'yu öldürmeye hazır, ileri doğru bir adım atıyor. Dün bizimle aşağı inip yapmak istediği tam olarak buydu.

"Seni canavar," diye fısıldıyor. Öteki onu anlamazdan geliyor ve neşeyle cevap veriyor. "Başardın!" Sanki Jean mükemmel bir oyun çevirmiş de Jean ile gurur duyuyor. "Geri döndün! Seninle *gurur duyuyorum,* bebeğim."

"Hayır, gurur duymuyorsun," diyor Jean.

"Elbette duyuyorum, küçükhanım."

"Sus."

"Tamam, susuyorum," diyor ve kıza göz kırpıyor, dudaklarını yalayarak. "Susuyorum ama seninle çok gurur duyuyorum."

"Sen bir yalancısın."

Çıplak adam yılışıkça sırıtıyor. Yalancı bu adam için çok hafif kalır... Herkesi o öldürdü. Sadece Cortez'le Nico'yu değil, herkesi. Planlarda intihar yoktu. O herkesi zehirledi. Bu sadece onun B planıydı.

Jean onu vurmaya çalışıyor ama vuramaz, bunu henüz yapamaz. DeCarlo silahsız elini zaman zaman indiriyor ve esrik kafayla rahat rahat kıçını kaşıyor. Ben de bu arada hızlı düşünmeye, ayrıntıları kaçırmamaya çalışıyorum. Bu herif bu kızla neden gurur duyuyor? Kız ona yalancı dediğine göre bu bir yalan, fakat ne tür bir yalan?

Jean canavar veya değil, bu herifi vurmaya hazırlanıyor. Adam, Jean'i öldürmeye çalıştı. Şimdi de kız onu öldürecek ve sorularım cevapsız kalacak.

"Jean," diye sesleniyorum ama beni duymuyor bile.

"Bana bak," diyor Jean, Astronot'a parmağını yarasının kenarlarında gezdirerek. Ben onu sorgularken de durmadan bu hareketi yaptığını hatırlıyorum. "*Bak.*"

"Güzel görünüyorsun, küçükhanım," diyor adam. "Çok güzel görünüyorsun."

"Bana ne *yaptığına* bak."

Arkamdaki Ajan Kessler'a göz atıyorum ve onun da bu diyaloga benim kadar şaşırdığını anlıyorum. Fakat anladığım kadarıyla artık bunları umursamıyor ve ayrıntılar onu hiç ilgilendirmiyor. Tek düşündüğü şey Astronot'un, Nico'yu, onun âşık olduğu kadını öldürdüğü. Arkamda tabancasını her an ateşlemek üzere çekmiş bekliyor. Dikkatini dağıtayım da ateş etmesin diye bütün gücümle "Jean," diye bağırdığımda bile Kessler hiç oralı olmuyor.

Herkesin beklemesi lazım. Kimsenin ateş etmemesi lazım. Çünkü henüz Nico için açıklama yapılmadı. Kardeşimi niçin takip ettiğini ve boğazını kestiğini, onu nefessiz, soluk borusuna kan dolarken, çamurlar içinde, tek başına bırakıp öldürdüğünü bilmiyorum.

"Bay DeCarlo," diyorum "Nico Palace'ı niçin öldürdün?"

"Kimden bahsettiğini bilmiyorum."

"Isis dediğiniz kızı niçin öldürdün?"

"Affedersin ama bu bende hiç çağrışım yapmadı."

Adamın pis pis gülüyor ve Jean'in gözleri öfkeyle parlıyor. Arkamdaki Kessler'ın da öfkeyle soluduğunu duyuyorum. Onu öldürmek isteyenlerle dolu küçücük bir odada adi bornozu içinde nefret saçan Astronot, kıza alayla sırıtıyor. Belimdeki bıçağın, elimdeki silahın dokunuşunu hissediyorum, toprağın bile bu adi hırsız, silah kaçakçısı ve zehirci herifin ölmesini istediğini hissediyorum. Fakat şu anda kimsenin ölmemesi lazım. Şu anda her şeyin akışının durması gerek. Zamana ihtiyacım var. Bu pis, küçük odada gerçeğin bilmediğim son parçalarını elde etmem lazım.

"Nico size yeraltına inme kararını kabul etmediğini söyledi, Bay DeCarlo," diyorum. "Ve ayrıldı. Artık sizler için bir tehdit oluşturmuyordu. Sizin payınızı, suyunuzu, uyuşturucunuzu istemiyordu."

"Makarna sosumuzu," diye kıkırdıyor. "Makarna sosumu unuttun."

"Bay DeCarlo, onu niçin öldürdünüz?"

"Filozoflara sormak lazım bu kadarını be, dostum," diyor. "Biri bir başkasını neden öldürür? Bu doğru mu, küçükhanım?"

Jean'in eli yarasına gidiyor. Astronot'un haince yan yan bakışında, Jean'in küçük yüzündeki büyük korkuda, aslında belli belirsiz gerçeği yakalamak mümkün. Bütün bunları birleştirmeye çalışırken arkamdaki Kessler, "Yeter," diyerek beni itiyor, önüme geçiyor. O anda Astronot'un gözlerinde onu tanıdığını gösteren bir ışık yanıyor.

"Hey, Jordan?" diyor.

"Ajan Kessler, seni hıyar."

"Ajan mı? Aaa." Tabancasını doğrultup Kessler'ın göğsüne ateş ediyor ve Kessler'ın bedeni duvara doğru savruluyor. "Kahretsin," diye bağırıyorum, "Hayır," diyorum sonra da, çünkü

Jean de ateş açıyor, tabancasının tetiği aşağı yukarı sarsılıyor ve Astronot'u fena halde ıskalıyor. Fakat duvarda kıvılcımlar parlıyor ve bunlar yanıcı havayla birleşince oda havaya uçuyor.

Tam bir dakika boyunca tüm dünya ateşten ibaret. Patlayan tüplerin sesi ve yanık kokusu, her yer alev alev, Kessler da, ben de yanıyorum, etrafımız tamamen mavi, sarı alevlerle sarılı. Üstümüze gelen ateşi elimle vurarak söndürmeye çalışıyorum, Astronot'un kimyasal duman kaplı vücudu hiçbir tepki gösteremeden veya hareket edemeden ateşten bir sütuna dönüşüyor ve döne döne yere yıkılıyor. Kessler'ı büyük bir çabayla birkaç hamlede oradan dışarı çekiyorum ve alevler sönene kadar vücudunu benim vücudumla kapatıyorum.

Sonuçta daha çok kıyafetlerimiz yanıyor, benimki gibi Kessler'ın üzerindekiler de hemen hemen tamamen yanmış, fakat asıl sorun şu: Göğsündeki epey büyükçe mermi giriş noktasından kan fışkırıyor. Küçük odadan hâlâ gelen yüksek sıcaklık, ölüm ve yanık kokusuyla soluk soluğayım. Koridorda Kessler'ın üzerine doğru eğilip göğsünü iki elimle kapatmaya çalışıyorum. Kalbinden ve göğsünden akan kan parmaklarımın arasından sızıyor.

"Yapma," diyor, yaşlı gözlerini bana çevirerek. "Hayır, lütfen."

Konuşurken ağzından köpüklü bir kan geliyor. Cep fenerimin ve arkamdaki odadan gelen alevlerin ışığında kan kapkara

"Konuşmamaya çalış," diyorum. "Yarana baskı yapıyorum." Öne eğilip bir elimi diğerinin üzerine koyuyor, seğiren göğsüne iki elimle bastırıyorum.

"Yaraya bastırma." Şaşırtıcı bir güçle doğrulup ellerimi itiyor. "Yapma."

"Lütfen sakin ol," diyorum. "Ben kanamayı durduruncaya kadar hareket etme."

"Kan kaybından öleceğim."

"Belli olmaz."

"Kan kaybederek ölmek *istiyorum,* Palace! Berbat bir *tsunami*

veya ne sikim olacaksa ona tercih ederim bunu." Boğuk boğuk gülüyor, ağzından kan geliyor. "En iyi senaryo bu."

Başımı iki yana sallıyorum. Onu burada *bırakma* fikrinden hiç hoşlanmıyorum. "Emin misin?"

"Evet, Tanrım, evet. Canavarı hallettik mi?"

"Henüz değil."

"Git, işini bitir."

"Kız," diyorum.

"Ne?"

Arkamızdaki odanın kapısı açık; orada Astronot'u görüyorum. Erimiş ve hâlâ için için yanmakta fakat daha önemlisi göz ucuyla Jean'i de görüyorum; onu görmek istemezdim ama görüyorum.

4.

Hikâyenin kalanını öğrenmek, bir itiraf dinlemek, son ayrıntıları gözden geçirmek niye beni bu kadar ilgilendiriyor bilmiyorum.

Bir cinayeti çözmek maktule hizmet etmekle ilgili değildir çünkü o ne de olsa ölmüştür. Bir cinayeti çözmek topluma hizmet eder, bir tabancayla, bıçakla veya zehir yoluyla bozulan ahlak düzenini onarır; belli eylemlerin cezasız kalmayacağı konusunda diğerlerini uyararak ahlak düzenini korumaya hizmet eder.

Fakat toplum da öldü. Uygarlık şehirlerde yanıyor; korkunç hayvanları tahıl siloları etrafına yığılmış, yakılmış marketlerde kalmış son Pringles paketi için birbirini bıçaklıyor.

Buna rağmen, yine de koşuyorum karanlıkta, Jean'in telaşlı minyon bedeninin peşinden merdivenlere doğru ilerliyorum işte.

Dur ihtarı vermiyorum. Durmayacak, biliyorum. "Dur, polis!" diye bağıramam çünkü polis değilim artık, uzun zamandır değilim hem de. Küçük ayaklarının demir basamaklarda çıkardığı sesleri, gün ışığına kavuşmak için acele ettikçe dar merdivende oluşan tıngırtıyı işitiyorum. Yerden hamle edip kendimi aceleyle son bir defa merdivenlere atıyorum, Jean merdiveni tıngır tıngır çıkıp yukarıdaki gölgelere karışırken ben de kafamda hikâyenin sonun toparlamaya alışıyorum.

"Bana ne yaptığına bak.."

En üst basamaktaki hâlâ duran molozun yanından geçerek garaja ulaşıyorum. Bu son olanların verdiği korkuyla birlikte Jean'i yakalayıp hikâyenin geri kalanını ondan dinlemek konusundaki umutsuzluğuma rağmen yine de şu gizli sığınaktan, yeraltı mezarlığından kurtulduğum için memnunum. Yukarı çıkıp havayı içime çekmek, gün ışığına kavuşmak dalgıcın su yüzüne çıkmasına benziyor.

Üç araçlık garajın çukurlu yüzeyinde sendeliyor ve moloz yığınlarına basmamaya çalışarak güçlükle ilerliyorum. Koridora çıkınca Jean'i görüyorum. Araştırmama başladığım uzun koridorda, kız kardeşimin ve Jean'in kanının iki sıra halinde izlerinin bulunduğu bu yerde, birkaç adım önümde umutsuzca koşuyor.

Onu durdurmalıydım, anlıyor musun... Zorundaydım.

Jean'den çok daha hızlıyım. O da hızlı ve çaresiz ama boyum dolayısıyla bacaklarım onunkilerden çok daha uzun, üstelik ben de çaresizlik içindeyim. Karakolun camlı ön kapısı onun arkasından kapanırken kapıya ulaşıp itiyorum ve kendimi yere atarak bir hamlede onun bacaklarını yakalıyorum. Birlikte yere yuvarlanıyoruz. O yüzüstü dönmeden kendimi geri çekip tabanca ve bıçaktan ibaret silahlarımı çekiyorum.

"Lütfen," diyor ellerini birleştirerek, bütün vücudu titriyor. "Lütfen."

Ona öfkeyle bakıyorum. Etrafımızı çevreleyen fazla uzamış çalılar gün ışığında yeşil yeşil parlıyor. Sonbahar rüzgârı saçlarımın içinde geziniyor, gömleğimin kollarını şişiriyor.

"Lütfen," diyor alçak sesle. "Çabuk olsun."

Onu öldüreceğimi sanıyor. Amacım bu değil ama bunu ona söylemiyorum. Onu öldürmek veya ona bir şekilde zarar vermek ilgimi çekmiyor. Bunları açıklamadan, bir elimde kasap bıçağı diğerinde tabancayla orada duruyorum. Onun da bu silahları ve gözlerimdeki donuk bakışı fark ettiğini anlıyorum. "Anlat," diyorum. Sesim ifadesiz ve soğuk.

Hafif rüzgârda bayraklar dalgalanıyor. Halatları direklere çarptıkça *çın çın çın* diye ses çıkarıyor.

"Onu ben öldürdüm."

"Biliyorum."

"Üzgünüm."

"Biliyorum," diyorum yine. Aslında "Umurumda değil," demek istiyorum. Üzüntüsü beni ilgilendirmiyor. Cevapların peşindeyim, göğsüm sıkışıyor bu arzuyla, silahlarım elimde titriyor. Onu olduğu yerde bıçaklayacağımı zannediyor, intikam duygusuyla çılgına döndüğümü ve onu kasap gibi keseceğimi sanıyor. Fakat yanılıyor, intikam peşinde değilim. İntikam en ucuz motivasyondur, ceketinize takacağınız tenekeden bir madalyondur. Benim tek istediğim şey cevaplar.

"Bunu sana o herif yaptırdı."

Ağzından acılı bir solukla birlikte kısa ve hafif bir "Evet," çıkıyor.

"Bunu sana nasıl yaptırdı, Jean?"

"Ben..." Gözlerini kapıyor, nefes almakta zorlanıyor. "Yapamam."

"Jean." Yeterince acı çekti. Farkındayım. Fakat zaten herkes için durum aynı. Herkes için. "Nasıl? Ne zaman?"

"Hemen..." Bütün vücudu kasılıyor, yüzünü başka tarafa çeviriyor. Yere çöküp çenesinden tutarak başını bana doğru çeviriyorum.

"Hemen yeraltına inince mi?" Başını yukarı aşağı sallıyor. Evet. "Geçen çarşamba, dört buçukla beş arasında. Beş diyelim. 26 Eylül, saat beşte. Sonra ne oldu?"

"Bir parti düzenleyeceğimizi söyledi. Yeni hayatımızı kutlama partisi. Üzüntülü olmamalıyız dedi. Yeni bir hayat. Yeni bir zaman. Daha çantalarımızı bile yerleştirmemiştik. Ya da çevreye bile göz atmamıştık. Daha merdivenlerden inip birer köşeye yeni oturmuştuk."

"Kapısında KADINLAR yazan odadaydınız."

"Evet."

Başını yukarı aşağı sallıyor. Onun hücrede yaptığı gibi yapmasına, içine kapanmasına, ana gemiden ayrılıp giden uzay kapsülü gibi uzaklaşmasına izin vermeyeceğim. Yanında durup gözlerimi gözlerine dikiyorum.

"Bu sana garip gelmedi mi? Böyle bir zamanda parti yapmak?"

"Hayır. Hiç. Rahatladım hatta. Beklemekten yorulmuştum. Parry gelmiyordu. Beklediğimiz olmayacaktı. O sırada hepimiz öğrenmiştik bunu. B planına geçme zamanıydı. Memnundum. Astronot da memnundu. Herkese içeceklerini servis etti. Kadeh kaldırıldı." Bir an için yüzünde karizmatik lidere hayranlıktan kalan son kırıntının emaresi olan bir gülümseme beliriyor ama hemen titreyip toparlanıyor. "Tam o sırada bir konuşma yapmaya başladı. Bağlılığımız hakkında. Disiplinimizi nasıl kaybettiğimiz hakkında. İşin zor kısmının henüz başlamadığı hakkında. Dışarıdaki bekleme sürecinde davranışlarımızı hiç beğenmediğini ve zayıf mizaçlı olduğumuzu söyledi. Sonra duvara sprey boyayla yazı yazdı."

Dinliyorum. Sanki ben de aşağıda onlarla birlikteyim. Astronot'un yüzünün öfkeyle çarpıldığını görüyorum. Duvara BU KADAR SAÇMALIK YETER yazıyor.

"Sonra Nico'dan bahsetmeye başladı. Bakın, o burada değil, bizi terk eden, bize *ihanet eden* kimmiş görün işte dedi."

Kessler, DeCarlo hakkındaki düşüncelerinde haklıydı. Onu çok iyi tanımıştı. İntihar bu adamın profiline uyan bir şey değildi. Onun işi grup içi/grup dışı dinamikler, zalim oyunlar, bağlılık testleri ve elbette uyuşturucularda. Büyük Eczacı ve maharetli elinden iksirler. Tüm eski dava arkadaşlarını öldürmeye karar vermişti. Bunu tam o sırada, herkese neşeyle son çayını vererek yapıyordu. Fakat öncesinde biraz eğlenecekti.

"Devam et lütfen."

Jean bana çaresizlikle bakıyor. Büyük bir umutsuzlukla konuşmanın bu kısmını sona erdirmeyi, olayın sonunu anlatmamayı istiyor. Ajan Kessler gibi ölümü bekleyerek sessizce yatmak istiyor.

Kendimi görebiliyorum, bir biçimimi, ruhum vücudumdan kopup koşarak bir battaniye getirmeyi, onu yavaşça örtmeyi, ona su getirmeyi, onu korumayı hayal ediyor. Ormanda onu yaşadığı son travmanın etkisiyle korkudan büzülmüş buldum. Şimdiyse silahlarıma sarılmış onun başında söze devam etmesini beklemekten başka bir şey yapmıyorum.

"Evet. Devam et. Kalanını da anlat."

"O... bana baktı. *Bana*. Ve en beterin, en zayıfın ben olduğumu söyledi. Bu durumda yapmam gereken bir iş varmış. *Yerimi hak etmem için*." Dudakları kıvrılıyor, yüzü geriliyor. Kelimeler sanki çakıl taşı gibi, zor çıkıyor boğazından. "Yapamam dedim. 'O zaman güle güle, sana iyi şanslar,' dedi. 'Senin payın olan suyu içmek bizi memnun eder, küçük fare. Senin payın olan istihkakı yemek de.'"

Gözlerini kapıyor, gözyaşlarının dudaklarından çenesine süzüldüğünü görüyorum.

"Yardım ederler mi veya acırlar mı acaba diye diğerlerine baktım."

Yere bakıyor. Ona acıyan da yardım eden de olmamış. Onlar da Jean kadar korkuyormuş. Kene ve Valentin, Küçük Adam ve Jean'in eski arkadaşları Denizci ve Mutlu, hepsi de korku ve şaşkınlık içindeymiş; hepsi de liderlerinin bir işaretine bakıyormuş. Çarpışmaya bir hafta kalmışken ve ne kadar izole durumda olduklarının keskin bir biçimde farkındayken, Bugs Bunny çizgi filminin sonunda çıkan iç içe karanlık halkalar gibi dünya küçülüp bir noktaya dönüşecekken... Liderleri ve koruyucuları maskesini çıkarmış, gerçek zalim yüzünü onlara göstermişken...

Astronot, Jean'e kalkıp gitmesini söylüyor. Jean de kalkıp dışarı çıkıyor. Jean bana bu olayı anlatırken çözülüyor, unutuşun sisleri arasında sakladığı bütün belleğini bu defa ortaya koyuyor. Mahvediyor bu çaba onu. Her cümlede, her kelimede ölüp ölüp diriliyor. "Nico'yu severdim. Arkadaşımdı. Fakat o merdivenlerden yukarı çıkarken aklım başımda değildi. Bir boşluk. Sadece çığlık, garip haykırışlar ve sanki bir gülüş?"

"Halüsinasyon görmüşsün," diyorum. "Sana uyuşturucu vermiş."

Başını yukarı aşağı sallıyor. Bunu zaten biliyor galiba. Garip sesler, çayındaki zalimce cesaret veren maddeden kaynaklanıyor. Eğlencesini, oyununu, kıyamet gününe özgü 1 Nisan şakasını en üst düzeye çıkarsın diye hangi maddeyi gizlice koyduysa artık... Jean'e verilen aşırı doz ve belleğindeki karanlık noktalar bir halüsinojenin, PCP'nin, belki ketaminin söz konusu olduğunu gösteriyor. Fakat bu benim uzmanlık alanım olmadığı için hangisi olduğunu kesin söyleyemem. İşe yarayacağını bilsem kızdan kan örneği alır, kanında hâlâ mevcut bir yabancı molekül kalmış mı diye bakılmak üzere yollardım. *Laboratuvara gönderin, çocuklar!*

Geri kalanların başına gelenler daha berbattı tabii. Astronot'un gerçek B planı buydu. Yiyecek ve su her şey gibi sınırlıydı ve bir an bile bunları kimseyle paylaşmak istemiyordu.

Jean geleceği uğruna, elinde Astronot'un testere dişli sustalı bıçağıyla yumurtadan çıkar gibi, çürük merdivenlerden yukarı çıktı. İçinde korkuyla birlikte vahşi bir kimyasal dehşet çalkalanırken ümitsizce Nico'yu aramaya koyuldu.

"Biliyor musun?" Gözlerinde umutla, küçücük bir mutluluk kıvılcımıyla bana bakıyor. "Merdivenlerde ne hatırladım biliyor musun? Onun çoktan gitmiş olmasını dilediğimi hatırladım. Çünkü o bana merdivenlerde, gideceğini söylemişti. Sonrasında parti verildi, konuşma oldu. Yani epeydir, belki yarım saattir aşağıdaydık. Bizi oturtmuş, bir konuşma yapmıştı. Bu da zaman almıştı. Eğer yola çıktıysa artık gitmiş olması gerekirdi. Böyle düşündüğümü hatırlıyorum."

Bunu ben de düşünmüştüm. Yaptığım zaman çizelgesinde ve aklımdaydı.

"Fakat oradaydı. Hâlâ gitmemişti," diyor Jean. "Neden hâlâ oradaydı?"

"Şekerlemeler," diyorum.

"Ne?"

"Zor bir yolculuk yapacaktı. Bulabildiği her yiyeceği yanına almıştı."

Çatal kullanarak ve elbise askısını kıvırarak ya da ince kollarını içeri uzatarak otomatı boşaltmak ona zaman kaybettirdi, hayatına mal oldu.

"Yani onunla dövüştün."

"Sanırım."

"Sanırım mı dedin?"

"Hatırlamıyorum."

"Onunla dövüştüğünü, onun da karşılık verdiğini hatırlamıyor musun?"

Elini yüzündeki yara izlerine doğru götürüp indiriyor.

"Hayır."

"Koruyu hatırlıyor musun?"

Titriyor. "Hayır."

Bıçağı iki elimle tutarak üzerine doğru eğiliyorum. "Sen ne hatırlıyorsun, Jean?"

Daha sonrasını hatırlıyormuş. Koşarak garaja döndüğünü ve girişin kapatıldığını hatırlıyor. Madde etkisi altında olduğu halde bunun ne anlama geldiğini anladığını, her şeyin şaka gibi olduğunu, adamın baştan bunu böyle planladığını düşündüğünü de hatırlıyor. Çünkü tam da Astronot'un bildiği üzere Atlee Miller gelmiş ve girişi kapatmış zaten.

Bir de mutfak eviyesi vardı. Eviye ve bıçak; ne yaptığını bilerek ve bunu bir *hiç* uğruna yaptığını fark ederek kendini Nico'yu kestiği gibi kesişi. Bıçağı yapabildiği kadar derine bastırışı, kanın boşalışı, çığlık atışı ve kandan korkup kaçışı, koruya doğru koşuşu...

Hikâye bu kadar. Bütün olanlar bunlar, diyor ve yerde titriyor, yüzü acıyla kırışıyor ama ben hemen yanında bir ileri bir geri volta atıyorum. Hepsi bu kadar diyor ama dahası da olması lazım. Biraz *daha fazlasına* ihtiyacım var. Eksik parçalar var. Örneğin bir insanın boğazını kesmenin mantıklı geldiğini düşünmenin bir nedeni olmalı. Bunu Astronot mu söyledi yoksa o andaki en etkili yol olarak bu fikir kendiliğinden mi doğdu? Elbette Jean'e bir şeyi geri getirmesi söylenmişti. Eğer Nico'yu öldürünce

sığınaktaki yerini geri kazanacaksa, elinde bunu kanıtlayacak bir şey olması gerekirdi.

Kendimi çamurun içine atıyorum. Silahlarımı bırakıp onu omuzlarından tutarak sarsıyorum.

"Sorularım var," diyorum ona.

"Hayır," diyor. "Lütfen."

"Evet." Çünkü her şeyi bilmezsem cinayeti çözemem. Cinayet çözülmeden dünyanın sonu gelmez. Bu yüzden kızın omuzlarını biraz daha sıkıyor, hatırlamasını istiyorum.

"Koruya tekrar dönmemiz gerek, Jean. Korudaki kısma dönelim."

"Hayır," diyor. "Lütfen."

"Evet, Jean. Bayan Wong. Onu binanın dışında gördün. Seni görünce şaşırdı mı?"

"Evet. Hayır. Hatırlamıyorum."

"Lütfen hatırlamaya çalış. Şaşırdı mı?"

Başını yukarı aşağı sallıyor. "Evet. Lütfen dur."

"O sırada bıçağın var mıydı?"

"Hatırlamıyorum."

"Onu takip ediyordun…"

"Öyle sanıyorum."

"Sanma. Onu koruda takip ettin mi? Dere yatağında?"

"Lütfen… lütfen dur."

Jean'in korku dolu gözlerine bakıyorum ve bu işe yarıyor, zihninin koruya gittiğini, aynı olayı yaşadığını anlıyorum, başardım işte, gerekli bilgiyi alacağım, kız sahneye eline sarılmış bıçakla geri döndü, Nico'nun altta mücadele edişinin ağırlığını hissediyor. Ya ben neredeydim, o sırada yoldaydım ama henüz buraya ulaşmamıştım, yol çok uzun sürdü. Onu kurtarabilmek için burada olmam gerekirdi ama değildim, içim yanıyor, damarlarımdaki kan alev alev. Daha fazlasını, her şeyi bilmek istiyorum.

"Hayatını bağışlaman için yalvardı mı?"

"Hatırlamıyorum."

"Yalvardı mı, Jean?"

Konuşamıyor. Başını sallıyor, ağlıyor ve kollarımın altında kıvranıyor.

"Bağırıyor muydu?"

Çaresizce başını yukarı aşağı sallıyor.

"Durman için yalvardı ve onu dinlemedin mi?"

"Lütfen..."

"Bilmem gereken başka şeyler de var."

"Hayır," diyor, "hayır, olamaz, yok değil mi? Başka sorun yok değil mi?"

Sesi değişiyor, yüksek sesle yalvarmaya başlıyor; küçük bir çocuk gibi, o kadar da kötü değil diye avutulmayı bekleyen bir bebek gibi yalvarıyor. *Doktora gitmem gerekmiyor, değil mi? Banyo yapmam gerekmiyor, değil mi?* Ellerimle sıkıca omuzlarından kavradığım Jean ile karşılıklı çamurun içinde iki hayvan gibi, bir dakika kadar öylece duruyoruz. Birden buraya nereden geldiğimizi, neler olduğunu düşünüyorum. Ona asteroitin etkisini, Astronot'un neler yaptırdığını aklımdan geçiriyorum. Şimdi de aynı korkuyu ona ben yaşatıyorum. Sanki her ayrıntının bir önemi varmış, her ayrıntının bir anlamı olması gerekirmiş gibi onu karanlığa bakmaya zorluyorum.

Gitmesine izin verince başını öbür tarafa çeviriyor, mezbahada yere yatırılmış bir hayvan alçak sesle gibi inliyor.

"Jean," diyorum. "Jean, Jean. Jean."

İnlemeyi kesene kadar gitgide daha yumuşak sesle, en sonunda da fısıltıyla adını tekrar ediyorum. Bunu sadece "Jean"den ibaret sağaltıcı bir fısıltıya dönüştürüyorum.

Yanında yere çökmüş durumdayım.

"O bileziği annenle baban sana ne zaman vermişti?"

"Ne? Neyi?"

Sağ eli sol bileğine gidiyor ve parmaklarıyla o ucuz bileziği okşuyor.

"İlk konuşmamızda bana bu uğur bileziğinin annenle babanın hediyesi olduğunu söylemiştin. Doğum günü hediyesi miydi?"

"Hayır." Başını iki yana sallıyor. "İlk komünyon ayinimdi."

"Öyle mi?" Gülümsüyorum. Arkaya doğru kaykılıp sırtımı bayrak direğine dayıyor, dizlerimi kendime çekip ellerimi önlerinde birleştiriyorum. "Kaç yaşındaydın?"

"Yedi," diyor. "Yedi yaşındaydım. Benimle gurur duyuyorlardı."

"Eminim öylelerdir."

Sırtımızı birer bayrak direğine dayayarak bir süre daha öylece oturuyoruz ve o günü anlatıyor. Michigan, Lansing'de St. Mary Kilisesi'nin ortasında, koronun sıcak müziğiyle adak mumlarının alevleri dans ediyor. O kadar küçük yaşta olmasına ve daha sonra başından bunca şey geçmesine rağmen o günü çok iyi hatırlıyor. Biraz sonra, ben de ona kendi çocukluk anılarımdan bahsediyorum. Annemle babamın bizi her cumartesi akşamı ünlü Dairy Queen dondurmacısına götürdüğünü, okul çıkışı Batman çizgi romanı almak için 7-Eleven'a gidişimizi, Nico ile White Park çevresinde bisikletle durmadan dönüp durduğumuzu, onun bisikleti ilk öğrendiği o sıralarda asla ama asla bisikletten inmek istemediğini anlatıyorum, dönüp duruyordu sürekli, dönüyor, dönüyor, dönüyordu.

KAPANIŞ

3 Ekim Çarşamba

Sağ Açıklık 15 51 56.6

Dik Açıklık -77 57 48

Uzanım 72.4

Delta 0.008 Astro-birim

Sevdiğim bir anım var. Naomi Eddes'leyim, neredeyse altı ay öncesi. Martın son salısı.

"Şey sana bir şey söylemem lazım," diyor masada bana bakarak. Elinde ucunda minicik bir brokoli ağacı sallanan yemek çubuğu var. "Sana epey bir düştüm."

Bay Chow'un lokantasında baş başa yemek yiyoruz. İlk ve son randevumuz. Üzerinde önü boydan boya siyah düğmeli kırmızı bir elbise var.

"Kapıldın mı?" diyorum bu kelimenin eski modalığıyla hafifften dalga geçerek. Chow yazısının yanıp söndüğü neon tabela altındaki lekeli masada oturuyoruz ve aslında bu sözü hem şiirsel hem de güzel buluyorum, işin doğrusu âşığım ona. "Peki sence bana niye kapıldın?"

"Yani işte… Bir kere uzun boylusun, bu yüzden de her şeye farklı açıdan bakabiliyorsun. Hem –çok ciddiyim bak– hayatının bir amacı var. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?"

"Sanırım," diyorum. "Sanırım anlıyorum."

Aslında bu akşam burada biraz önce konuştuğumuz annem babamla ilgili konudan bahsediyor. Annemin bir süpermarket otoparkında cinayete kurban gittiğini, babamın bu olaydan altı ay sonra ofisinde intihar ettiğini ona anlatmıştım. Daha sonraki meslek

yaşamımda bu acılarımı onun Batman gibi diye espri yaptığı üzere hayat boyu sürecek bir göreve dönüştürdüğümü söylemiştim.

Fakat olanları böyle yorumlamanın, bu açıdan bakmanın beni rahatsız ettiğini söylüyorum ona.

"Onların bunun için öldüğünü düşünmekten hoşlanmıyorum. Çünkü bu onların ölümünü haklı çıkarmak gibi olur. Sanki bu olaylar sayesinde hayatıma belli bir yön verebilmişim gibi olur. İyi değil, kötü olaylardı bunlar."

"Biliyorum," diyor. "Kötü olaylardı, biliyorum."

Kazınmış tepesine doğru kaşlarını çatıyor ve brokolisini yemeye devam ediyor. Ben de olaylara ne açıdan baktığımı açıklamaya devam ediyorum. Bazı olayları sonraki bazı olayların sebebi olarak görmenin, olayları sıraya koymanın çok çekici olduğunu anlatıyorum. Fakat üzerinde tekrar düşününce anlıyorsun, bu sadece hayatın getirdiği bir şey. Tıpkı yıldızlar gibi. Onlara bir bakarsın, ayıya ya da bir şövalyeye benzetirsin. Bir daha baktığındaysa ortada bir avuç dağınık yıldızdan başka bir şekil göremezsin.

"Fikrimi değiştirdim," diyor Naomi, ben bir süre konuştuktan sonra. "Artık senden hoşlanmıyorum."

Fakat gülümsüyor. Ben de gülümsüyorum. Uzanıp bıyığımın köşesindeki acılı sosu siliyor.

"En azından senin hayatının bir anlamı olduğu konusunda anlaştık mı?" diyor bana en son, Bay Chow'un lokantasında, başparmağıyla yüzüme bulaşmış sosu temizlemeye devam ederken.

"Elbette," diyorum. Öyle güzel ki. Düğmeli kırmızı elbiseyiyle. Bu kadar güzel biriyle hiç karşılaşmadım. "Tamam. Evet. Anlaştık." Bundan kırk sekiz saat sonra da ölüyor. Beni Merrimack'taki cinayet mahalline dostum Dedektif Culverson çağırıyor.

2 Ekim Salı gününün geri kalan zamanında kız kardeşimi karakolun önündeki iki bayrak direği arasında sığ bir mezara gömüyorum. Cenaze töreni niyetine, mezarı kazarken "Thunder on the Mountain" arkasından "You're Gonna Make Me Lonesome When You Go" şarkılarını söylüyorum. Bunları benim değil, ama Nico'nun en sevdiği şarkılardan birkaçı izliyor: ska şarkıları, Elliot

Smith, Fugazi şarkıları ve "Waiting Room." Karakolun ön bahçesini onu gömebilecek, ona veda edebilecek kadar derin kazdığımı düşündüğüm âna kadar tekrar tekrar söyledim o şarkıyı da.

Sonra da saatler boyu elimden geldiği kadar Jean'e yardım etmeye çalışıyorum. Sığınaktan cesetleri tek tek çıkarıyorum; Astronot'un Bunsen ocağını Genel Depo'ya yerleştiriyorum ki Jean kendisine istediği kadar peynirli makarna pişirebilsin. Moloz yığınını yeniden üst basamağa doğru itiyor, merdiven boşluğunu becerebildiğim kadar kapatıyorum. Jean'in orada ne kadar süreyle veya nasıl kalabileceğini bilmiyorum ama onun için elimden başka bir şey gelmiyor.

Silah kullanması gerekirse silahları var.

Gece yarısı takvim 3 Ekim'i gösterdiğinde aklımda sadece Naomi ile Bay Chow'un dükkânındaki anıyla dolaşmaya çıkıyorum. Bu anıyı göğüs kafesime kırmızı kurdelelerle tutturmuşum sanki.

Sakin bir gezinti. Bu gece yolda pek insan yok; sokaklar hareketsiz. Muhtemelen dünyadaki çoğu yer bu gece mavi şehir oldu, herkes saklandı ve dua ediyor veya içiyor ve gülüyor. İnsanlar her şey değişmeden ve ölmeden hemen önce son olarak ne yapmayı isterse onunla meşgul. Rotary sokaklarını arşınlıyorum. Downing Sokağı'ndaki kırmızı tuğlalı çiftlik evinin, yarım daire şeklinde koruma duvarı olan evin önünden geçiyorum. Bana makineli tüfek ateşi açanla aynı kişi mi bilmiyorum ama çatısında, başına John Deere kepi takmış, koca göbekli biri var. Çevresini ailesi sarmış. Kiliseye pazar ayinine gider gibi düzgün giyinmiş orta yaşlı bir kadın, yeniyetme iki kız ve bir küçük oğlan çocuğuyla birlikte çatıda, büyük bir dikkatle Amerikan bayrağına selam durur gibi ay ışığına bakıyorlar.

4. Eyalet Yolu'na doğru gidiyorum. Bu yolu hatırlıyorum. Coğrafyam ve yön duygum her zaman iyiydi. Bir yer veya yol ya da yerleşim yerini tüm detaylarıyla aklıma yazabilirim ve aradığımda o yeri kolaylıkla bulabilirim.

Kusursuz bir dünyada olsak bu gece elbette uyumazdım. Ayakta kalırdım ama bedenim bu gecenin nasıl bir gece olduğundan habersiz olduğu için gözlerim uykusuzluktan kıpkırmı-

zı. Yoldan çıkıp aynı dinlenme yerine gidiyorum. Montuma aynı şekilde kıvrılıyorum. Üç saatlik uykudan sonra keskin bir tren düdüğü sesiyle uyanıyorum. Bu olanaksız bir şey. Gözlerimi açıyor, ayağa fırlıyorum. Kenardan trenin geçip uzakta kayboluşuna şaşkınlıkla bakıyorum. Acaba rüyada mıyım diye düşünüyorum. Uzun bir yük treni bacasından dumanlar savurarak yavaş yavaş Ohio'yu katediyor.

Ağaçların arasına işeyip bisiklete atlıyor ve yola devam ediyorum.

Sonbaharın getirdiği sabah serinliğinde gökyüzü doğu yönünde pembeleşiyor.

Bir keresinde Memur Burdell'in Polis Evi'nin mutfağında Memur Katz'la son gün planlarını konuştuğunu duymuştum. Son günü hayatta olmak hakkındaki her şeyi, bir vücuda sahip olmayı hatta hemoroitler, mide ağrıları ve grip gibi boşa çıkan şeyleri bile düşünerek geçireceğini söylüyordu.

O zaman bunun kötü bir strateji olduğunu düşünmüştüm, şimdi de öyle düşünüyorum. Schwinn bisikletimin gidonundan bir elimi çekip Massachusetts, Furman'daki Gece Kuşu'na elimi sallayarak bir selam yolluyorum. Elim değmişken bir selam da Trish McConnell'a yolluyorum.

Sonra ellerimi bisikletin gidonuna koyup meyve tezgâhlarının olduğu yola dönüyorum. Bağıra çağıra şarkı söylüyorum yine, kelimeleri rüzgâr alıp uçuruyor, *Desire*'dan melodiler, birkaç nakarat ve söz havaya süzülüyor parça parça.

Görmeden önce sesini işitiyorum köpeğin. Üç parlak ve güzel havlayışı, bir hırıltı ve ardından da öksürük izliyor, bir öksürme bir havlama, bir öksürme bir havlama, sonra sadece ardı ardına gelen öksürüklerle birlikte Houdini beni karşılamak üzere barakanın arkasından topallayarak çıkıyor.

"Gel, oğlum," diyorum. Ona bakarken içimin gururla dolduğunu hissediyorum. Çiftliğin hafif toprağında bana doğru ayağını sürüyerek koşuyor.

Sonbahar mısırları yarı yarıya boy atmışlar; sapların yarısında mahsul var; diğer yarısı ise kuru ve yan yatmış. Ön verandanın sağına doğru bir toprak alanda ekili, toprağın yüzünü saran yeşil dalları arasında şişman turuncu küreler halinde daha önce fark etmediğim kabakları görüyorum. Kadınlardan ikisi verandada, kızlardan ya da kız torunlardan ikisi sert iskemlelerde uzun elbiseleri ve boneleriyle oturmuş dikiş dikiyor veya örgü ya da kışlık battaniye örüyorlar. Beni görünce ayağa kalkıyorlar; yüzlerini gergin bir gülümseme kaplıyor ve el ele tutuşuyorlar. Atlee ile görüşebilir miyim diye soruyorum nazikçe. İçeriden Atlee'yi çağırmaya koşuyorlar.

Houdini ayaklarımın arasında dolanıp yeri kokluyor. Eğilip ensesindeki beyaz tüyleri okşuyorum. Memnuniyetini hafifçe hırlayarak gösteriyor. Biri onu yıkamış olmalı. Kürkü de taranmış, bütün pireler ve dikenler ayıklanmış. Bu görüntüsüyle ona ilk rastladığım zamanki gibi, Bog Bow Sokağı'ndaki bir torbacının pis evinin etrafında koşuşturan afacan küçük hayvan haline dönmüş. Birbirimize bakıp gülümsüyoruz: Ben gülümsüyorum, onun da gülümsediğine inanıyorum. *Gittiğimi sandın değil mi, Hen? Öyle değil mi ha?* Kimbilir belki de böyle demiyordur. Bir köpeğin aklından ne geçtiğini bilemezsiniz ki.

Atlee Miller soruşturmamın sonucunu sormuyor; ben de bir şey anlatmıyorum. Birbirimize başımızı sallıyoruz ve vagonu işaret ediyorum.

"Kaya matkabını geri getirdim. Teşekkür ederim."

Elini öne doğru sallıyor. "İhtiyacım olacağını sanmıyorum."

"Kız kardeşim hepimizin yaşayacağını düşünüyor. Bir biçimde. Bu yüzden onu geri getirmenin zararı olmayacağını düşündüm."

"Zararı olmaz," diyor Atlee ve başını yukarı aşağı sallıyor. "Zararı olmaz."

Çimenlerin üzerinde alçak sesle konuşuyoruz. Aile üyeleri, çocuklar, gençler, teyzeler, amcalar, dayı ve halalarla kuzenler, hep birlikte Atlee'nin arkasında duruyor. Ev arkada bir çerçeve oluşturuyor.

"Öğle yemeğine kalabileceğimi düşünmüştüm," diyorum. "Eğer kabul ederseniz."

"Elbette," diyor. Sanırım ağarmış sakalının bir yerinde küçük bir gülümseme beliriyor. "İstediğin kadar kalabilirsin burada."

Öğlen yemeğinden önceki yoğun çalışma saatlerinde sessizce oturuyorum evde: Köşedeki tahta iskemlede uzun boylu bir yabancı. Kadınlara kibarca gülümsüyorum, küçük çocuklara komiklikler yapıyorum. Korktuğum gibi hoş olmayan anıları tekrar yaşamıyorum. Gözümü kapayınca gördüğüm yeni karanlık korku gösterileri yok. Evde ekmek kokusu var. Mutfaktan her an düşürebileceklerini düşündüğüm tepsiler içinde çatal bıçak taşıyor çocuklar kıkırdayarak. Atlee'nin oğullarından biri çiftlikte iş yaparken belini sakatlamış. Bu yüzden ağır bir tahta masanın mutfaktan çıkarılması gerektiğinde, yerimden kalkıp elimden geldiğince destek veriyorum.

Daha sonra öğle yemeğine oturuyoruz. Çocuk masalarına yakın bir sandalyedeyim. Hemen yanımda en büyük pencerelerden biri var. Geniş, kare biçimli, perdesiz bir pencere olduğundan oradan bütün gökyüzü görünüyor.

Yemek içeri getirilirken bütün cesaretim kırılıyor. Bir an kalbimde bir boşluk hissediyorum; ellerim titremeye başlıyor ve o büyük, geniş, kare pencereye bakıp kendimi zorla tutabiliyorum. Son bir çare olarak, sonuçta bunun bir rüya olduğunu, gözlerimi sıkıca kapatıp açarsam her şeyin eskisi gibi olacağını düşünmeye çalışıyorum. Gerçekten de bunu deniyor, bir çocuk gibi gözlerimi yumuyor, parmaklarımla gözkapaklarıma bastırıyorum, gözümün önünde yıldızlar uçuşuncaya kadar. Gözlerimi tekrar açtığımda Atlee'nin kızları ve oğulları ve onların eşleri yemekleri servis ediyor: haşlanmış sebzeler, tavşan, ekmek. Her şey daha önceki seferde olduğu gibi.

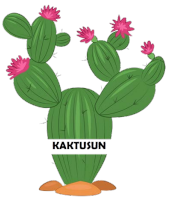
Atlee Miller başını öne eğiyor ve herkes sessizce yemek duası yaparken oda geçen defaki gibi sessizliğe bürünüyor. Ben yine gözlerimi açık tutuyorum ve geçen seferki kıza bakıyorum. Kızıl sarı örgülü saçlarıyla genç Ruthie gözleri yine açık, çocuk ma-

salarından birinde oturuyor. Yüzü solgun, o da bana bakıyor. Cesaretimi ona geçirmek için uzun kolumu iyice gererek elimi ona uzatıyorum. O da elini bana uzatıyor. Gökyüzü parlamaya başlarken birbirimize bakarak oturuyoruz. Atlee başı öne eğik duruyor, herkes dua ediyor.

Ruthie'nin elini tutuyorum; o da benim elimi tutuyor; düşen bir uçaktaki yabancılar gibi birbirimize güç vererek bekliyoruz.

SON

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap ve bu seri, öncelikle adlı tıpçı Dr. Cynthia Gardner, astronom Dr. Timothy Spahr ve kardeşim Andrew Winters olmak üzere birçok nazik, zeki insanın görüşleri ve yardımlarının üzerine inşa edildi.

Eşim Dianna'ya teşekkür ederim, aileme ve onların ailelerine de.

İlk okurlarımdan Nick Tamarkin ve Kevin Maher'a, Quirk Books'tan herkese, özellikle de Özellikle Jason Rekulak ve Jane Morley'ye, Joelle Delbourgo ve Molly Lyons'a.

Mattingly Beton'dan Don Mattingly'ye, Tim Carter ve tavuklarına; UC Santa Cruz'dan gezegen bilimci Profesör Don Korycansky'ye; Concord, New Hampshire Emniyet Teşklatı'ndan herkese, özellikle Polis Memuru Ryan Howe, Polis Memuru Jay Brown'a, New Hampshire Başsavcılığı'ndan Dedektif Todd Russell'a; Russ Hanser'a, Danice Sher'e, Dr. Ratik Chandra, Dr. Nora Osman ve Dr. Zara Cooper'a ve Amiş uzmanları Profesör David Weaver-Zerher ile Professör Steve Nolt'a teşekkür ederim.

Ayrıca bu dizinin dostlarına ve hayranlarına teşekkür ederim.